

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	udgivet af Thortsen
Titel Title:	<u>For Skuespilyndere : et Ugeblad.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1; H. 14-26
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : E. M. Cohen, 1807
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

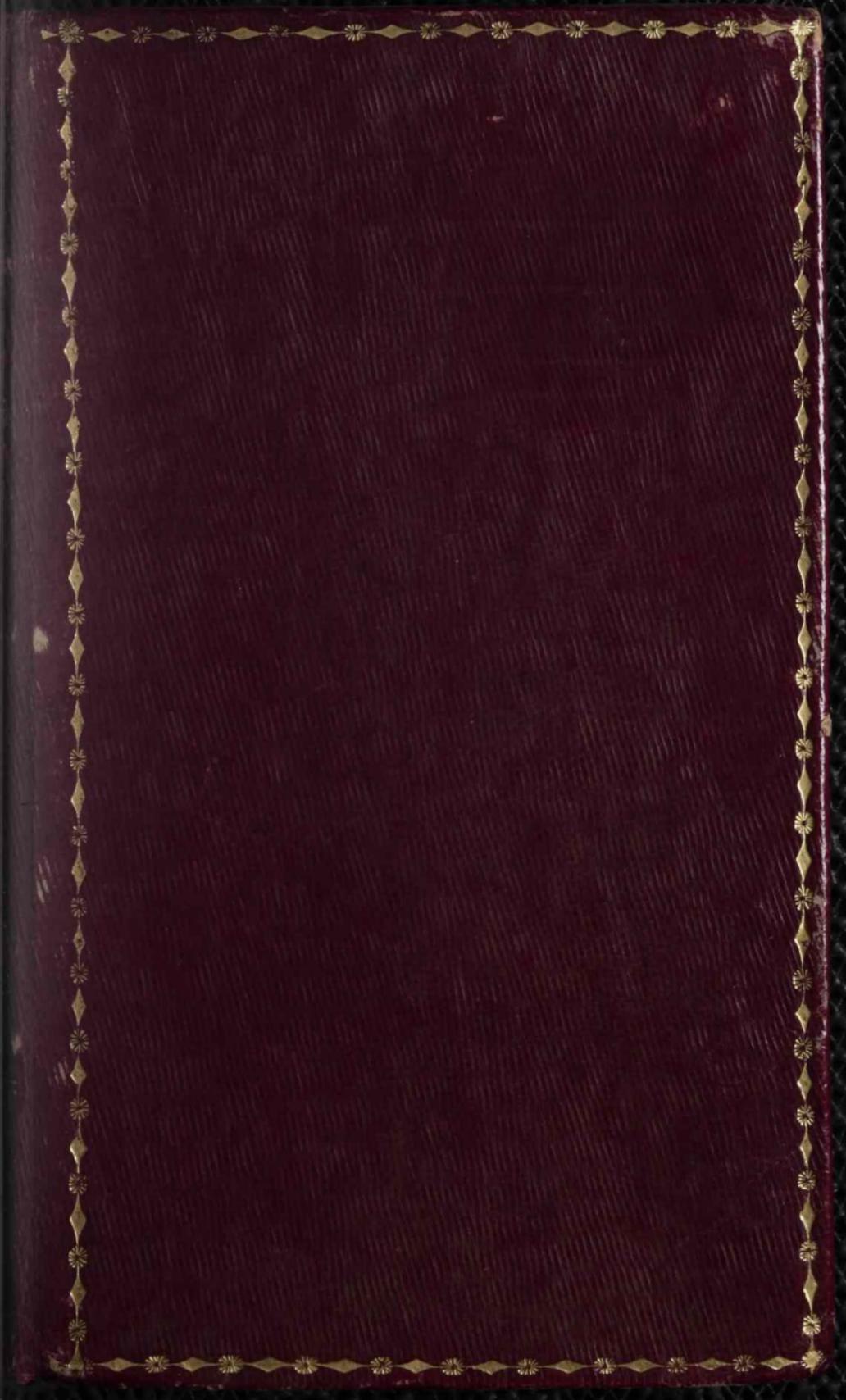
DK

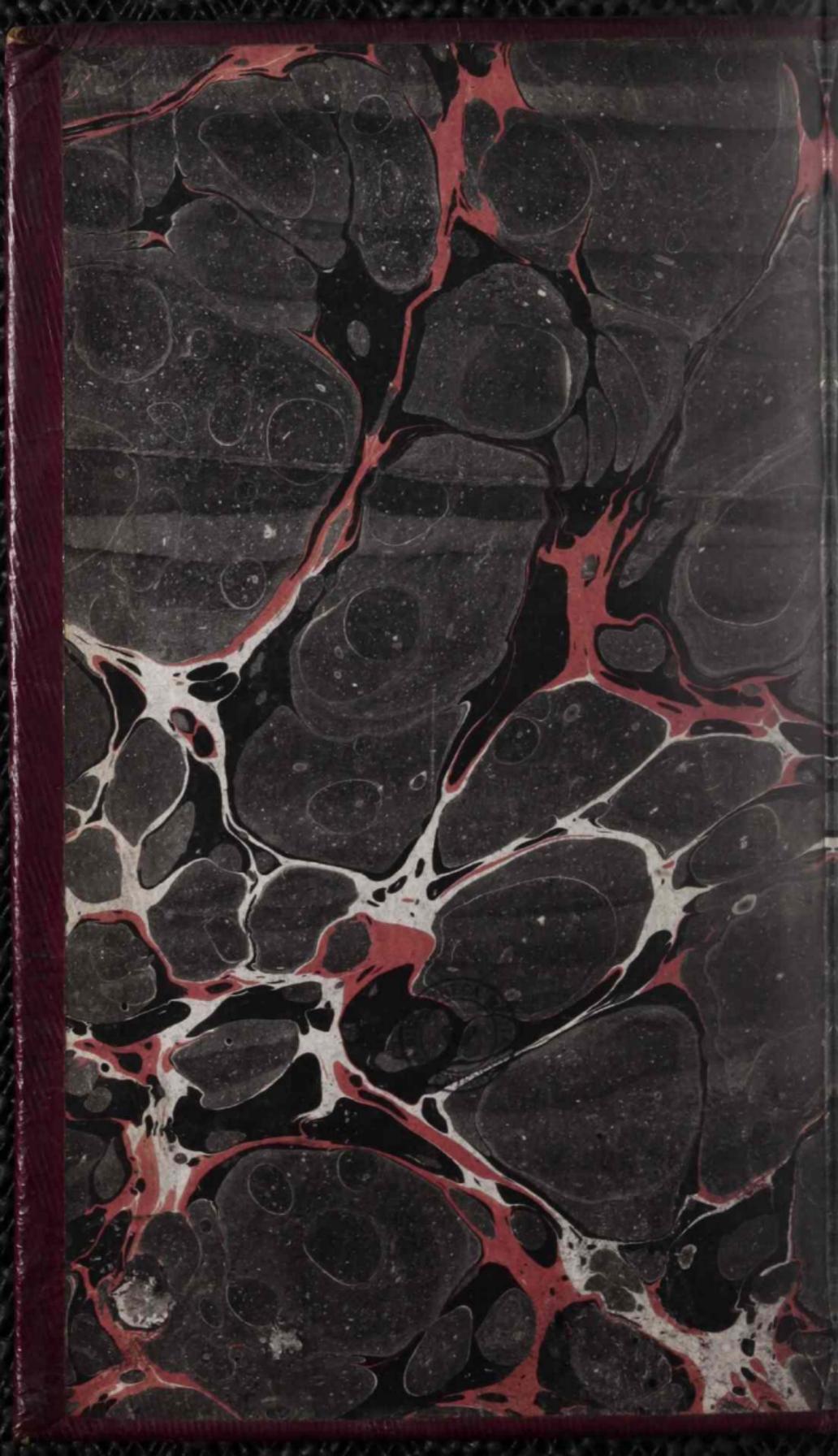
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

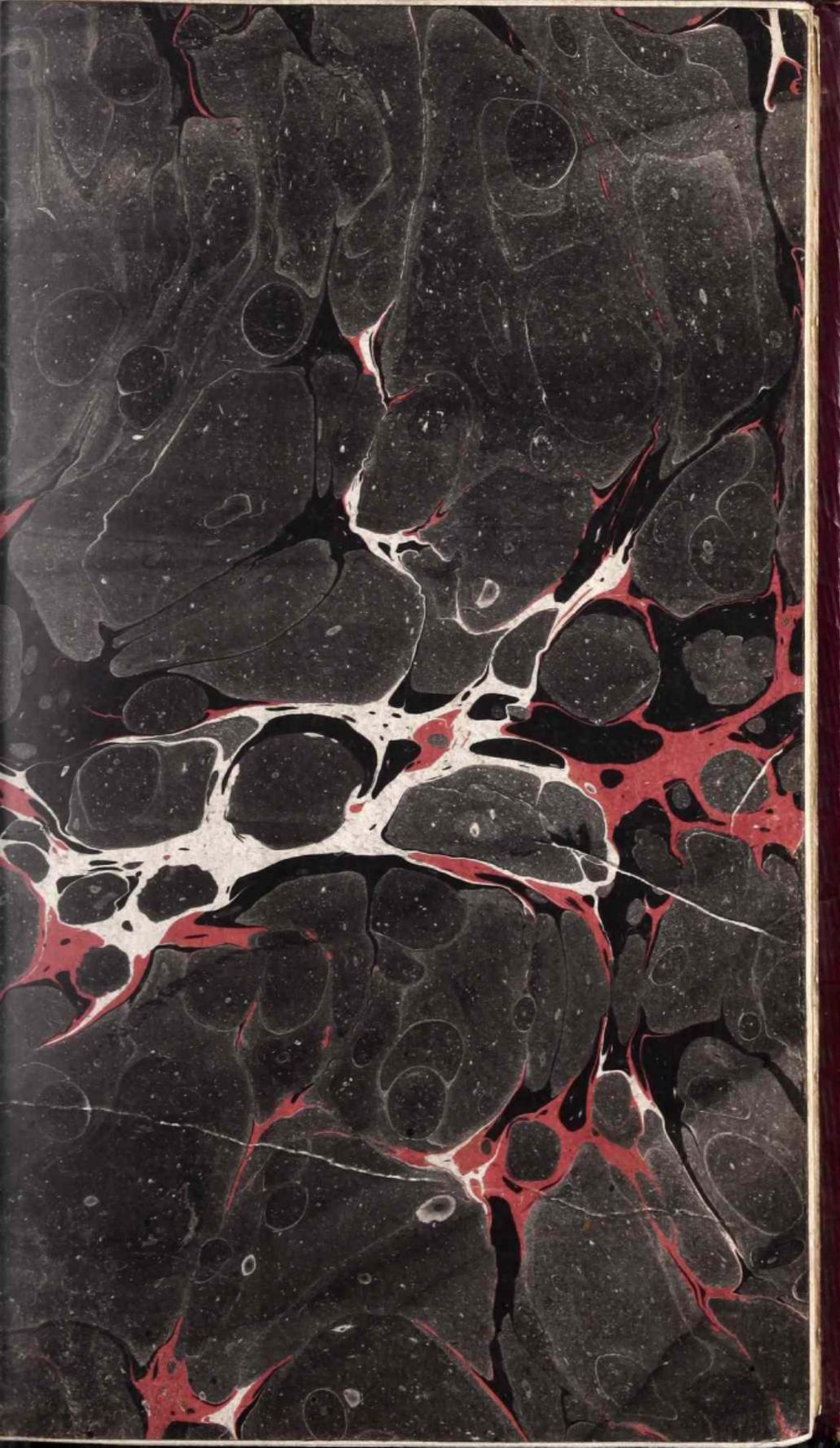
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

17.~ 48.-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023646677

For
Skuespilnydere.

Et Ugeblad.

Udgivet
af
Thorsten,
Studiosus juris.

Første Aargangs andet Hefte,
fra
No. 14 — 26.

Kjøbenhavn, 1807.

Trykt og forlagt af E. M. Cohen,
boende paa Hjørnet af Lars og Nellikergaden.

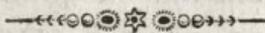
I n d h o l d.

- No. 14. Om Pantomimer; Skuespillets Nytte; det Wedeljarlsbergſke Selskab; Lyſtſpildigteren Demouſtier; til Thalias unge Døttre; Noticer.
15. Om Gouverneuren fra Indien; om Gyrithe; Kunſtnerbilleder; Noticer.
16. Gyrithe ved Hr. Sotoft; det Wedeljarlsbergſke Selskab; Anecdoter; Noticer.
17. Om Herman og Dorothea; Gyrithe; i Anledning af et tilſendt Brev; Noticer.
18. Om de giftefærdige Piger; Gyrithe; Noticer.
19. Om Gjældsbeviſet og Paſchaen i Suresne; Gyrithe; Epilog; til Gyrithes Digter; til Baron Wedeljarlsberg; Noticer.
20. Om Sødfkændene fra Landet, om Anſtand; Gyrithe; Noticer.

- No. 21. Hvilke legemlige og aandige Talenter kan man fordre af den, som føler et sandt Kald til Skuepladsen? om Kostumet; Gyrithe; Anekdoter; Noticer.
22. Om Lige for Lige; hvilke legemlige og aandige Talenter kan man forde af den, som føler et sandt Kald til Skuepladsen? om Forestillingen af onde og intrigante Charakterer; Gyrithe; Noticer.
23. Om Komediegiftermaalet; om den lille Uglspeil; Noticer.
24. Om Mistro og Skjelmerie, de giftefærdige Piger, Døbeseddelen; Gyrithe; om Jüngers Maneer; Epigram; Noticer.
25. Om Fruentimmerhævn; Skjelmen og Døsmæren; Gyrithe; Noticer.
26. Publikums vanartede Smag; Gyrithe; Noticer.

For
Skuespilnydere.

Et Ugeblad.

No. 14.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Om Pantomimer.

(Af allgemeine Modenzeitung.)

Romerne elskede Pantomimerne overordentligen. Ved høitidelige Jordefærde leiede man ikke sjelden en Pantomimist, hvis Skabning havde Lighed med den Afdødes, som efterlignede hans Gang, Holdning, Bevægelser, ja hele Udvores, ofte saa skuffende, at man troede at see den Afdøde selv i sin Ligskare. I en Udgiftsberegning for Huset Polignac fra Aaret 1375, finder man en Post paa fem Sous, som en vis Blaise har erhholdet, for at efterligne den afdøde Johann, Søn af Radonnet Armand, Vicomte de Polignac, ved hans Ligfærd.

Den pantomimiske Kunst blev hos Romerne drevet til saa høi en Grad, at den stumme Musik,

som de kaldte den, syntes dem langt mere udtryksfuld end Declamationen. Cassiodor tillægger denne Sort Skuespillere veltalende Fingre, veltalende Hænder og en pathetisk Tausched. En af Kongen af Pontus's Gesandter, som i Rom saae en pantomimisk Dands, blev saaledes grebet af en Skuespillers Kunst, at han udbad sig ham af Keiser Nero, som den største Foræring, han kunde gjøre hans Herre. "Forundre Dig ikke over min sælsomme Bøn," sagde Gesandten, "Vi have vilde Folkelag til Raadboer, hvis Sprog intet Menneske forstaaer, og som heller ikke forstaae vort Sprog; men dette Menneske, som saaledes forstaaer at tale blot ved Bevægelser, vil bedst kunne forklare Dem min Herres Villie."

En anden Fremmed, som bivaanedes dette Skuespil, kunde ikke udtrykke sin Forundring over, at et eneste Menneske, uden at tale, opførte et heelt Stykke, paa anden Maade, end ved at raabe til Skuespilleren: "Menneske, du har flere Sjele i eet Legeme." — Det forunderligste ved disse Skuespil er imidlertid det, at Ansigtstrækkene ikke kunde tale, fordi man var Masket.

Roscius, hin berømte romerske Skuespiller, lovede at stride med Cicero om, hvo af dem, der kunde udtrykke den samme Tanke paa fleest Maader. Cicero fremkom nu med en uhyre Mængde Bendinger i Sproget, og Roscius med saa mange Bevægelser, at man ikke vidste, hvilke af dem, der vare meest udtryksfulde. — Pantomimerne maae have været noget yderst beundringsværdigt og underholdende, siden man finder, at Roms første Mand med inderlig Fornøielse, toge Deel i dem. Folket havde en saa rasende Lidenskab for Skuespil af denne Art, at man i Constantins Regjeringstid fordrev alle Philosopherne fra Rom under Paaskud af, at man frygtede Hungerøned, men i deres Sted beholdt seksusinde Pantomimister af begge Kjen i Staden.

Skuespillets Nytte.

(Af allgemeine Modenzeitung.)

Jo mere Skuespillet udgjør en meget væsentlig Deel af den offentlige Underviisning, jo mere fortjener det Dyrighedens Opmærksomhed. Det ind-

skrænker Ideekredsen og fornedrer Sjelen, naar det spilles af talentløse Mennesker, hvis Tale løber mere maskinmassig af, end synes at flyde fra et selenbe Hjerte. Skuespillet er farligt, naar Stykkerne skade Anstændighed og Sædelighed, naar der i dem hersker en grov Intrigue, naar Dyden gøres latterlig, naar den faderlige Autoritet og Lovene spottes og Retfærdigheden triumpherer, da er det en Skole for Lasten og Sædernes Fordærvelse.

Skal Skuespillet stifte sand Gavn, maa det kun forestille saadanne Stykker, hvori Lumskhed, Utrokshab, Forsørelse blot synes at lykkes, eller kun ere af meget ustadige Følger; hvori daarlig Stolthed, naragtig Forsængelighed, nederdragtig Løgn altid falde ud til Fordeel for Beskedenhed og Oprigtighed; hvor sandt Mod, Retfærdighed og Velgjørenhed, indtage de første Dyders Plads; hvori barmhertig Erbedighed og faderlig Omhed rører Publicum og opfylder det med Beundring; hvori Flid og Arbeidsomhed høres, men Bagvaskelse og Haardhed vække Afsky.

Et godt og med alle det levende Udtryks Fordringer opført Skuespil, er en sand Skole for Sædernes, hvor Hjertet opflammes for Dyden og

væbnes mod Paffen, en Underviisning i Nationalsproget, hvor enhver lærer at give sine Tanker og Følelser det sande Udtryk, et Mønster for Declamation, som er lærerigt for alle, der ved Bestalenshed ville bane sig Vej til Hjertet *). Saaledes lærer og underholder det gode Skuespil Ungdommen og morer og vederqvæger Alderdommen.

Det Bedesjarlsbergske Selskab.

(Fortsat.)

I det mandlige Personale staaer efter Anm. Mening Hr. Holst overst, hans Spil er altid correct, men derhos noget slapt og vandet; det mangler, om ikke den indvortes Ild selv, saa dog de tydelige Udbrud og Virkninger af det. Anm. er overbevist om, at denne Skuespiller, naar han af en kunstfrigtig Haand blev ledet, — Anm. kan ikke bedømme, om han uden Veiledning selv kunde klavre op ad den stejle, smalle, tunge Fjeldvei — sikkert vilde

*) Her kunde med Billighed det Spørgsmaal opfastes: opfylder vore Skuespil disse Fordringer, og tilveiebringe de denne Nytte?

vorde sjelden god. Som Wacker i Corsica-
nerne saae Anm. ham først, og stod han end langt
tilbage for den Kunstner, der tilforn paa vort Kongl.
Theater saa skønt har udført denne Rolle, var han
dog unægteligen langt over den, der nu fremtræder
som Wacker. Skjøndt den dybe Basstemme, Hr.
Holst i denne Rolle brugte neppe er hans naturlige,
høites der dog saa liden Kunst i den, at Anm.,
hvormeget han endog i Almindelighed hader enhver
paatagen Stemme, dog fandt denne saare passende
og rigtig. Hr. Holsts August Warning havde
ikke Kraft og Styrke nok; dog, man maae hellere
spille sine Roller noget mat, end skeje ud af Natu-
rens Grændser med dem. Grev Appiani havde
samme Feil; thi hverken hans Kjærlighed til Emi-
lie, eller hans Forbitrelse paa Marinelli var tegnet
med levende Farver nok; correct var den imidlertid,
og dette er allerede meget, og næsten mere end man
turde vente at finde her.

Hr. Hertz har allerede for nogle Aar spillet
Gjæsteroller paa vort Kongl. Theater, blandt andre
erindrer Anm. at have seet ham som Frantz Ber-
tram i de to Brødre. Hr. Hertz har upaatviv-
leligen Anlag og synes heller ikke at være blottet for

theoretiske Kundskaber i den vanskelige Kunst, han virkelig dyrker. Alle hans Roller bære tydelig Præg af Tænksohmhed og Studium, men undertiden fører netop dette ham paa Afveie og iblandt hænder det sig vel ogsaa, at hans Evne ikke naaer saa langt som hans Villie; men ligemeget; allerede Villien er roesværdig.

I tre aldeles forskellige Roller saae Anm. ham, som Felix i Corsicanerne, Hippeldans i Epigrammet og som Marielli; i ingen af dem opfyldte Hr. Hertz alle Fordringer, man kan gjøre paa en god Skuespiller i saadanne Roller, men alligevel viste han i dem alle tre, i hvor forskellige de end ere, et Studium og en Flid, der gjør Manden Værd. Roller som Felix skal Hr. Hertz kun saare sjelden spille, og, erindrer Anm. ret, nødte en eller anden Revolution ham til i Hast at lære og spille denne Rolle, og med Hensyn til dette og til hans Umage var han meget brav. Vækket i høieste Grad var den Maade, hvorpaa Hr. Hertz gav sin Hippeldans, og Anm. forundrer sig meget over, at at en Skuespiller, der besidder det Talent og de Kundskaber, som Hr. Hertz virkelig lader til at besidde, kan nedlade sig til saadanne Uffelheder, som de,

hvorved Hr. Hertz søgte at gjøre sin Hippelbans commissi-
 on; dog, det er ikke Anm. Hensigt at skrive en
 Recension over enkelte Kollers Udførelse, han vil
 blot give en almindelig Oversigt over det hele Perso-
 nale og dets Egenskaber; derfor hører ikke eet Ord
 om Marinelli; Anm. frygter overalt for at bedøm-
 me den for strengt, da den store, uopnaelige Ma-
 rinelli, vor Rosning har viist, saa klart og tyde-
 ligen svæver ham for Dinene. Ved Hr. Hertz maae
 endnu anmærkes, at han har vant sig til en under-
 lig pedantisk Maade at fremstige hvert Ord, hvorved
 hver enkelt Stavelse klevs fra de øvrige af samme
 Ord; Hensigten hermed er formodentligen at opnaae
 et tydeligt Foredrag; men deels er der stor Forstjæl
 paa et tydeligt og et pedantisk Foredrag, og deels
 opnaaer Hr. Hertz ofte endog det modsatte ved denne
 Maade at tale paa, der kunde være meget passende
 for Leander og Oldsux i Pedantscenerne i den Stun-
 desløse.

Hr. Torp har en meget kjen Figur og ved
 ofte ret vel at benytte sig af den; hans Organ er
 temmelig behageligt, og hans Ansigt til de ikke alto-
 for ædle Koller ikke ilde; ved den saa mislykkede Fo-
 reskilling af Emilie Gallotti udførte Hr. Torp

Prinds Gonzaga sikkert mere end maadeligt; der-
 som Anm. imidlertid ikke feiler, herte han af Entre-
 preneuren, at Hr. Torp i en Tid af 24 Timer havde
 maattet indstudere denne Rolle, og hvis dette er sandt,
 tjener det Skuespilleren unægteligen til megen Und-
 skyldning; thi tilfulde at lære og gjennemstudere
 Prinds Gonzaga i 24 Timer var sandeligen et ikke
 lidet Arbeide. Som den blinde Edvard i Epigram-
 met var denne Skuespiller hældigst, i det ringeste
 Hældigere, end Anm. troede ham istand til at være, da
 han første Gang i Corsicanerne havde seet ham øve af
 sin Tid for at gjøre en ganske ubetydelig Tjenerrolle
 moersom og betydelig, en Unode, der fra de sinaae
 Fjelle synes at forplante sig til de store Brædder.
 Hr. Torp mangler tvøvrigt det samme, som de andre
 af hans Trupkamrater, en rigtig Veiledning, hvore-
 ved han kunde lære hvorledes man bør forstaae For-
 fatteren og hvorledes man siden skal tage fat paa
 Rollen. Aldeles uden indvortes Talent, Ild og
 Kælelse, er Hr. Torp ikke, kun stor eller god Skues-
 spiller bliver han aldrig.

(Fortsattes.)

Lysspildigteren Demoustier.

Kun faae Skribenter ere saa elskværdige som deres Bærker.. Demoustier var omhyggelig som et Fruentimmer for altid at sige noget artig, og det kom ligesaa meget paa hans Hovedes som paa hans Hjertes Regning. Aldrig tillod han sig det mindste spottiske eller ondskabsfulde Træk; ikke engang ved at faare hans Egenhæderlighed kunde man opbringe hans blide Character. Med den Kunst at tale med Ynde og Aand, forenede sig hos ham det sjeldne sande Talent til at underholde, nemlig den Kunst at høre og svare. Selv aandrige nok til ikke at være stiv paa nogen, var han altid den ferske til at gjere opmærksom paa det Sindrige og Vittige i Conversationen. Hans naturlige Velvillie flød stedse over i venstabelig Meddelelse; i hans Hoved var altid Rum for andres Meninger.

Saaledes var Demoustier mod enhver; men med sine Venner, med Lærde, underholdte han sig om moralske og litteraire Gjenstande for at oplive Samtalen og for at øse nogen Nytte af den. Han var Mester i den Kunst at vinde andre for sin Mening, i det han øvet førte Fornuftens og Spøgets

Vaaben. Alle forlode ham fornøiede med sig selv og med hans Underholdning d. e. fulde af Lyst til, snart atter at tale med en saa elskvørdig Mand.

Demoustier skrev i sindrige Vers et Lystspil: Fruentimmerne; hvori han afmalede deres Aand og Character. For upartist at ascopiere deres Feil, og deres Dyder, deres latterlige og deres behagelige Egenheder, gav han Stunder til den Tid, da Fornuften ikke længer vildledes i sine Domme af Hjertet; han gjer os selv bekjendt med den Sindsforfatning, hvori han befandt sig, da han tilbagekaldte sin Originals Træk i sin Erindring.

"Den Maade, hvorpaa jeg ærer Fruentimmerne — siger han — er mere end Forgudelse; den blotte Tanke om dem frembringer i mit bekymrede Hjerte et Indtryk, der ligesom ved merkt Veirigt vækker Billedet af en skøn Dag hos mig. Dvindens Syn gjennemtrænger mig, hendes Smil fortryller mig, hendes Stemme henrykker mig. Min Sjel føler nu hendes Ynde og taber sig med Bellyst i hendes Klædnings Folder, eller i hendes Lокkers Boven. Tale maaste hendes Dine? Mit Svar har forekommet dem. Eller ere de stumme? Jeg laaner dem et Sprog, for at have den Fryd at

kunne svare dem. Jeg veed ikke, hvilken hemmelig Tryllekraft altid i Forveien lader mig føle en elskoværdig Kones Nærværelse. Hvor klar og luun er ikke denne Bæk? En Pige har badet sig deri. Hvilke Blomster paa Græsbanken! hun har sumret der. Hvor melankolske ere ikke disse Skygger? Sikkert er hun her hængsunket i Dromme. — Hører I de melodiske Toner? det er Philomele — nei; det er en Pige; seer der, jeg gjættede der..

Demoustier tvivlede paa, at dette var den rigtige Sindsstemning til upartisk at skildre Fruentimmerne; ogsaa siger han: "i en langt modnere Alder vil jeg af deres Dyder gjøre et Drama, af deres Vittighed et Lysspil, og af deres Feil en Roman.."

Demoustier døde af Lungetæring. Nogle Dage før sit sidste Vandedrag, midt i de hæftigste Smerter, skrev han til en Veninde: "jeg føler, at jeg vel ikke har Kraft mere til at leve, men dog nok at elske Dem.."

(Indsendt.)

Til Thalias unge Døtre.

Hvis Dyd, hvis Kunst er evig Hæder værd?
 Kæbel,

For ofte dræber Ormen Baarens Spæde
 For deres fagre Knoppe aabne sig.

Shakspear.

Betræder Templet, paa hvis Altar luer,
 i luttret Mildhed, Kunstens rene Flamme,
 der svæver mod de rige Stjernebuer
 Om Skyldfrie Glædes hulde Palmestamme,
 som spreder Saagen, som saa gjerne ruer
 paa Uselhedens evige det Samme;
 Med skarpe Blik, med Sandhedstro i Anden
 fremdrager fjækt med Glidens Stav i Haanden.

Hist vinker hun, den elskede Gudinde
 og skaber Lyst af gavnefulde Lære,
 Hist luer Straalen om bekrandte Tinde
 af Marmorniske, som Høialtret bære.
 Hvo sværger — Dydens hellige Præstinde
 Og Skjaldens hulde Tolkerske at være?
 Hvo luer i en reen, en hellig Iver,
 som troe for Kunst, for Dyd og Hæder bliver?

Hvo lytter ei med Lyft til kunstlet Smiger,
 Og frydes ved Tilbederes Hærskare?
 Hvis er det Bryst som svorne Pagt ei sviger?
 hvo værner kraftig sig mod Glimmers Snare?
 hvis Aand, kun i Fuldkommenheden striger
 det skjønneste Hjerter evig at bevare,
 Som ei naar Bisaldsklap om Scenen brnses
 sig i det falske Kunstnerværld beruser?

O! kom da hver Naturens hulde Datter
 med Haand paa Hjerte, uden hyllest Smykke,
 Held hvis I dette Kald tilfulde fatter
 med Fryd jeg ønsker Eder da til Lykke;
 og hun Thalia sig skal fryde atter
 og Savn skal Moderbarmen da ei trykke
 end skal hun smile naar i Uskylds Tempel
 fremtræder Kunsten under Hæderstempel.

Men agter det: om Scenens Døtre seirer
 sig Spraderhoben, Frækheds snilde Sønner,
 De juble lydt naar Slangekonsten seirer
 Og spotte med den Svages Medynksbønner.
 — Men Held og Hæder den hvis Hjerte seirer,
 som Uslingen med Haan og Kulde lønner!
 Skjon er den Hæderkrands som Kunstnerinde
 men mere skjon er den som Danneqvinde.

Seer Krandsen, Dannerfolket huld indvier
 Thalias Rosing, Heger, Scenens Hulde

Et smykkes den med falske Smigrerier,
 men værdig Hæder ydes dem tilfulde.
 O, stræber unge Døttre! Eder bier
 en lige Krands, som I og vinde skalde,
 Hvis Roser Dyd og Kunst og Flid forener,
 men fordrer Mod i Livets og i Kunstens Scener.

N. H. Jøstoft

Nylig er udkommet Lommebog for Skuespilyndere af Hr. Foersom med Fr. Aistrups Portrait, malet af Hornemann og stukket af Lips. Den Interesse, der var udbredt over den i 1804 udkomne Lommebog, hersker i en endnu langt høiere Grad i nærværende. Særdeles passende begynder den med den Dramaturgie in nuce, som Hamlet foreskriver Skuespillerne. Med gyldne Bogstaver burde denne hænge paa ethvert Theater, og flittigen læses af Skuespillerne. Aphorismeme af Professor Koller ere overmaade lærerige og anvendelige paa vore danske Skuespillere. Blandt det øvrige meget gode og interessante udmærker sig især en Oversættelse af alle Efterscenerne i Shakespeares Romeo og Julie, og Rose, en Esquisse, af Prof. Rahbet.

I Tøverbags gaves til Benefice for Mad. Lange: Indianerne i Engelland og den forladte Dido; imellem Stykker og Balletten fremfagte Kunstnerinden en Epilog, som Publicum modtog med tredobbelt Bravoraab, der tolkede den Undest, det har for denne fortjente, genierige Skuespillerinde. — Fr. Lanerwald, der i Balletten for første Gang udferte Dido blev lønnet med al det Bisald, hvormed man allerede tilforn har viist, at man skienede paa hendes Værd.

Tredagen den 30te Jan. opføres i Anledning af Hs. Majestis Kongens heie Fødselsdag: Gyrithe, et Sørgespil i 4 Akter, af en unævnt Forfatter Stykket, hvorom vidtløftigere i næste No. har kun megen liden dramatisk Værd. Der findes i dette Stykke otte og tyve Chor! hvoraf adskillige med Dands! Undentvivi vil dette Stykke erholde samme Skiebne med de fleste senere Geburtsdagsstykker, at spilles en fire til sex Gange og siden saa for bestandig at henlagges.

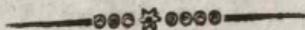
I Søndags gaves paa Hoftheatret for et temmeligt tomt Huus Gouverneren fra Indien. Søndagen den 1ste Febr. gives Herman og Dorothea og de giftesfærdige Piger.

R e t t e l s e.

Ved en Feil staaer i Dedicationen ved forrige Numer: Forfatteren for Udgiveren.

P. 193. L. 1. første l. ellefte.

— 199. L. 7 og 19. Dorsee l. Dorset.

For
Skuespilnydere.

—♦♦♦♦♦—
Et Ugeblad.

No. 15.

Udgivet af Thorksen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Den 25de Januari gaves anden Gang: Gouvernøren fra Indien. Den første Forestilling af dette Stykke er omtalt i No. 5 af dette Blad; denne anden Forestilling var mere end maadelig, og det maa synes meget forunderligt at see, hvorledes de gjentagne Forestillinger af Stykkerne paa Hof-theatret altid staae saa langt under de første. Ant. veed ikke, hvad der kan være Aarsag heri; sergeligen vilde det være, om det maatte tilskrives Elevernes synkende Flid og Lyst; og dog maa det næsten synes saa for enhver, som upartist vil sammenligne det Uheld, hvormed de tre, fire sidste Forestillinger ere givne, med det Held og den Flid, hvormed de første gaves. "Tredive Forestillinger kan af Begyndere ikke udføres saa godt som fire," skrev for nylig Mi.

scellernes Forfatter, og hvor rigtig denne Anmær-
 ning end er, troer Anm. dog ikke, at den kan an-
 vendes her; var det nu og da, at en Forestilling
 mislykkedes, da kunde man vel tilskrive Forestillin-
 gernes forøgede Antal Aarsagen, men den gradvise
 Aftagen, der fra Forestilling til Forestilling saa ty-
 deligen ytrer sig, at endog de vante Klappere, der
 dog i Almindelighed let tilfredsstilles, ikke længere
 troe at turde give deres lydelige Bisald tilkjende,
 viser klart, at Grunden blot maa søges i Ele-
 vernes aftagende Flid, der formodentligen reiser sig
 deels af den aftagende Lust, og deels af den tilta-
 gende Selvtillid, der naturligviis maatte vore ved
 det overdrevne Bisald, der i Fersningen mødte
 dem, og som sikkert nu maa svække deres Iver, da
 de Fordringer paa Bisald, de gjøre, umueligt
 kan opfyldes. Anm. er overbevist om, at Bes-
 tyrerne, hvis Opmærksomhed denne Skolens For-
 sald sikkert ikke er undgaaet, vil anvende alt for at
 en saa nyttig og skøn Indretning ikke strax ved sin
 Begyndelse skal synke tilbage til Intet eller værre end
 Intet. Anm. forbeholder sig iøvrigt med det første
 at afhandle denne Gjenstand vidtløftigere.

Rollernes Besætning i nærværende Stykke var som forhen, kun at Hr. Hochbrandt udførte Udolph, som Hr. Wildt formedels Sygdom ikke kunde spille. — Hr. Simonsen var dennesinde en saare bedrøvelig Olby; det forekommer overhovedet Anm. ubegribeligt, hvorledes det er mueligt at spille en Rolle, hvori man har endog udmærket sig, efter nogle Ugers Forløb saa maadeligt; Hr. S. har overalt ved de senere Forestillinger aldeles ikke opfyldt de Forventninger, man med Rette kunde gjøre sig om ham, efter at have seet de første Forestillinger hvori han viste sig. — Fr. B. gav ei heller Baronessen med det Hæld som forhen; den 5te Act var den bedste, og den allerede ved Stykkets første Forestilling udpegede Replik: "som jeg før har besiddet! før? o. s. v." blev ligeledes denne Gang sagt med al den Følelse og det Udtryk, som man kunde vente sig af Fr. B. De vist nok ikke saae maadelige Steder, der vare i Fr. B's. Baronesse, vil Anm. ikke omtale, da en Forkjølelse, hvoraf Skuespillerinden var angrebet, tjener til megen Undskyldning; hvorfor Fr. B. reciterede de to Linier:

Ia skundom og de bedste Mænd har Luner.

Ia skundom og de bedste Mænd har Luner.

Hvilke ved den første Forestilling vare udeladte, indsees ikke letteligen; smukke ere de ingenlunde, og den Effect, de gjorde, var sikkert inter mindre end god. — Wilhelmine: Jfr. Thomsen. Anm. henholder sig her aldeles til det i No. 5 anførte; dog var Scenen med Forst ikke nær saa brav som forhen. — Hr. Lund var som Lieutenant Lemberg den eneste, der var bedre end forhen, thi denne gang var dog noget af hans Is smeltet. De mange Accentuationsfeil og enkelte flette Steder vil Anm. ligesaa lidet her, som ved de øvrige opholde sig ved — Om Hr. Jordhøis Stormbet gjælder det samme, som der er sagt om den i Anledning af den første Forestilling; lige indtil at "flytte ud," for at "pakke ud," var det som forhen. Hr. Haack's Forst var ligesaa urigtig som forhen, og netop det modsatte af hvad han skulde være, noget mere flau var han dog. "Nei det tilgiver jeg ham aldrig i Verden," skal Forst sige, og Baronessen svarer derpaa: "derfor vil han nu ogsaa forlade den;" hvorpaa Forst atter tager til Gjenmæle, og siger: "Jeg tilgiver ham i al Evighed aldrig." Hr. Haack

derimod begyndte med denne sidste Replik, at han i al Ewigbed ikke vilde tilgive ham, hvorpaa Baronessens Svar, at han derfor vil forlade den, Ewigbeden, kommer heelt pudseerligt. At Hr. Haack har Kundskaber i det franske Sprog kunde man tydeligen høre, da han i Slutningen af 1. A. 6 Ec. siger: "Vi ere saa ganske entre nous, istedet for imellem os." — Fr. Bassøe var som Hanne langt fra at kunne kaldes god; ikke engang Kollens Ord havde hun inde. En Hæshed, hvoraf Skuespillrinden var stærk angrebet, gjorde hende temmelig uforstaaelig. Hr. Hochbrandt: Adolph, Kollen er og blev ubetydelig. — Thomas: Hr. Kungsted var ikke stet.

Det Kongelige Theater.

Fredagen 30te, og Lørdagen den 31te Januari opførtes Gyrithe eller Dannemarks Frelse, et fædrelandsk Skuespil med Chore, i fire Akter, udgivet af Theaterdirectionen, Musikken af Hr. Kapelmester Kunzen, Dandsene af Hr. Balletmester Galleotti. — Et syndeligt Uheld synes at hvile over den Maade, hvorpaa vor Skueplads

søger at hædre Kongens Fødselsdag; thi i de senere Aar have de i denne Anledning opførte Stykker i Almindelighed været heel maadelige; og det nærværende gjør ingen Undtagelse heri. Det sees næsten overalt at Forfatteren af Gyrithe har taget det mislykkede Stykke "Danneqvinderne," til Mynster, med hvilket det da ogsaa har erholdt temmeligt Lighed, skjøndt det unægteligen har Fortrin for hiint ved en rigtigere Verificiation og enkelte ikke uinteressante, sande dramatiske Scener; til disse kan f. Ex. henregnes 3 A. 9 Sc., hvor Haldan og Thorkild forklædte føres ind i Brudesalen og siden, efter at være gjenkjendte af Alvilde og Gyrithe, afkaste deres Forklædning og erklære at ville kjæmpe for Gyrithe og Dannemark; ligeledes er 4 A. 2 og 4 Sc. mellem Haldan og Hildiger i høieste Grad dramatiske; de enkelte Replikker, som i 3 A. 8 Sc. verles imellem Alvilde og Hildiger ere ligeledes meget interessante. Poetiken i den umaadelige Hob Chor, hvori hele Handlingen er drufnet, er temmeleg præsaist, og kun paa faae Steder bryder der enkelte poetiske Straaler igjennem. Anm. vil ikke denne Gang indlade sig i nogen vidtløftig Afhandling om Gyrithes æsthetiske Værd, da en ham tilsendt Kritik

over det, med det første skal blive Bladets Læsere meddeelt.

Hovedpersonen er Gyrithé, som Fr. Ustrup udførte med vanlig Flid; Rollen er temmelig tør, og Gyrithes Ord ere for største Deel blot Sentenser, der vanskeligen interessere, hvor vel de endog fremfiges. De Steder, hvor dette ikke er Tilfældet, vidste Fr. U. ogsaa at give med Hæld og Rigtighed; saaledes var den foragtelige Tone, hvormed Gyrithé stedse taler med Svyard, særdeles velvalgt; Anm. vil blot bede enhver at tilbagekalde i Erindringen den Maade, hvorpaa Fr. U. sagde de første Replikker i I U. 7 Sc.: "ved kaade Sange blues Danmark's Døtte.. "Min Svyard?.. "vort Bryllup!.. o, s. v., og man vil alene heraf faae et Begreb om det Hæld, hvormed Skuespillerinden udførte alle denne lignende Scener; ogsaa de, hvori Gyrithes Kraft og Stolthed vise sig, gaves temmelig godt; deri end var Gyrithes Lidenskab for Haldan og Anger over sin Stolthed ikke saa vel og saa tydeligen udtrykt; vel sandt, man seer tydeligen at Gyrithé har været Herre over sine Lidenskaber, siden hun kunde finde Haldan bort uagtet hendes Kjærlighed til ham, men denne Kjærlighed maa ved den forhadte Svyards

Marværelse nødvendig have faaet et stærkere Sving, saa at den nu maa tydeligen vise sig i hele Gyrithe's Tænke- og Handlemaade. Ypperligt lod Ifr. A. i 2 A. 9 Sc. den efterhaanden forsvindende Kraft see, som overhoved den fra Forfatterens Side saa upassende, og særdeles paa det Sted ganske urigtige Daanescene fra Stuespillerindens Side gaves saa vel, at man endog glemte Forfatteren derover. Ved denne Scene maa Alm. ogsaa giøre opmærksom paa en latterlig Feil; da Prindsessen er faldet i Usmagt frygte Bjarmer og Bolvise at Folket skal erfare det og den sande Aarsag dertil, derfor gaaer Bjarmer for at forhindre, at Rygtet ei skal udbredes, og Bolvise raaber: "Kom Saxer her! hyld eders fundne Dronning;.. baade Sandsynlighed og Forfatterens udtryffelige Ord sige vel, at Saxerne bør trænge sig rundt om Gyrithe, paa det de i Baggrunden forsamlende Danske ikke skulle kunne skjælné hvad der foregaaer. Dette iagttoges imidlertid ikke; thi da Gyrithe reiste sig af sin Daanelse, stod hun saaledes, at Saxerne vare forsamlende paa hendes højre og de Danske paa hendes venstre Haand, hvilket var meget urigtigt, da det Spørgsmaal, hvormed Gyrithe atter begynder: "Hvor er mit Folk? skal selv

paa Kongetinget kun fremmed Sværd og Skjold omkring mig? kommer saa aldeles upassende, naar en heel Skare Danske er der første, der falder hende i Minene; hvor ubetydelige saadanne Omstændigheder ere, gjøre de dog altid et ubehageligt Indtryk, og støde baade Diet og Fornuften.

Haldan, Konge i Skaane; Hr. Schönborg. Først i 3 A. 4 Sc. viser Haldan sig; han begynder med en Monolog, som Hr. Sch. sikkert ikke sagde, hverken med den Kraft eller den Indersighed, han burde; overhoved manglede Skuespilleren den kraftfulde Styrke og Dyrighed, der bør udmærke en saa beremt Kjempe, som Skaanes Konge. Særdeles vel sagde Hr. Sch. følgende Vers i 3 A. 9 Sc. "vi har udi vort Kram heel gode Vaaben. Kong Sværd lyser Dig at prøve dem?.. Skjøndt den maaskee blev sagt med for megen Betydning, da Sværd letteligen af den Tone, hvori de Ord frembragtes, kunde have fattet Mistanke. I Scenerne med Hildiger i 4 A. maatte Hr. Sch. have været langt bedre for ikke aldeles at forsvinde ved Siden af en saa fortreffelig Hildiger. Roller af dette Slags synes overhoved ikke at henhøre til dem, Hr. Sch. spiller

med meest Hald. Vers reciterer Hr. Sch. meget vel, noget som er saare sjelden ved vor Skueplads.

Lorkild og Hjalmar bleve givne af Dhr. Saabye og Heinsvig. Den sidste Rolle er ubetydelig, men derfor ikke comisk. Hr. Saabye var som Lorkild, der just heller ikke er nogen særdeles stor Rolle, overmaade brav.

Bolvise: Hr. Rungsted, og Bjarmer: Hr. Heger, ere Formynderne, to høist ubetydelige Personer, imod hvilke Forfatteren har forsyndet sig haardt.

Usmund: Freias Præst, var Hr. Kruse. Til hvad Nytte denne Usmund er bragt ind i Stykket, vil være vanskeligt at sige; Rollen er ligesom de foregaaende saa intetbetydende, at man aldeles intet kan sige om Udførelsen af den.

Hr. Lindgren var Kolf, Gyrithes Fosterfader, der ikkun har een Scene, men af hvem Forfatteren kunde have gjort en meget betydelig og interessant Person. Den Orkesløshed, der hviler over den største Deel af dette Stykkes Personale, er uundstaaelig. Hr. L. fremserte sine saae Replikker ikke saa vel, som man kunde have ventet sig af ham.

Alvilde, Gyrittes Terne og Haldans Søster, fremstillede Mad. Heger særdeles vel, skjende hendes spærmerisk melankolske Stemme ikke er den meest passende for den frække Skjoldmee, som "klæde i Tern og Pantser, opføgende den Elskte, villig drog fra Land til Land, da Danmarks og Gyrittes Ære fordred' det... Den søsterlige Kjærlighed til Haldan og Hengivenheden for Gyrithe, fort alt det mere qvindelige hos Alvilde viste Kunstnerinden i det skønne klare Lys, hvori Dyrkes mestertlige Fremstillende altid viser sig. Foragten og Harmen mod Syvard og Sæxerne var ligeledes fortrafsfeligen udtrykt. I 2 A. 6 Sc. lykkedes Skjoldmøens djarve, usofarbede Tone overmaade ved disse Replikker:

Skjoldungens Datter ikke er bortflygtet;
 Hun kommer og hun gaaer, alt som hun vil,
 Forlov hun bruger ei, og mindst af Sæxen.

hvor især Overgangen fra den kolde og bestemte til den foragtelige Tone, hvormed Mad. H. sagde; "og mindst af Sæxen," var lige saa rigtig som skøn; og nu det Mod og den Skarphed, hvormed følgende Replik fremførtes:

Først bliver Syvard Dommer her i Landet
 Før han kan skræmme frie danske Møer,
 og denne:

Men ei min Billie; hvad er saa din Magt?

Mad. Dahlen var Thora, den snedige Terne, som underkjøbt af Syvard søger at fremme Gyrithe's Forening med ham. Forfatteren har ønsket at opvække vor Afsky for Thora, men da han har gjort saa saare lidet i denne Hensigt, bør Skuespillerinden tænke for Forfatteren og lægge saa meget Trædsthed som mueligt i Rollen; denne Fordring opfyldte Madame D. ikke aldeles, og skjøndt der flere Steder, baade i Skuespillerindens Mine og Tone, var udtrykt en vis Snedighed, var denne dog saa langt fra at ligne Lumskhed eller Nedrigheid, at det var umueligt for nogen at harmes paa Thora. Den Tone og Maade, hvorpaa Madame D. fremsagde den sidste Replik af 2 A. 1 Sc. var vel neppe rigtig, og stred aldeles mod den Ydmyghed, den smigrende Thora overalt maa vise for Gyrithe; ei heller var den spottende, som Gyrithe dog strax efter kalder den, men mere fornærmende. Mad. Dahlen er uden tvivl den af vore Skuespillerinder der rigtigst reciterer Vers.

Syvard, den sarkiske Konge: Hr. Frydendahl. I versificerede Stykker burde Hr. F. dog see til at kunne noget af sine Roller; thi intet er væmmeligere end at høre Vers omstøbt til ubunden Stil, eller vel endog meningsløse Ord indtvungne for at faae Vers ud af de Stumper, der ere i Hukommelsen. Af Uvidenhed i Rollen følger urigtig Charactertegning; saaledes var Syvard en usammenhængende Blanding af Lasarra, Barbarossa, Christjern o. fl.

Stykkets første Smykke var unægtelig Hr. Foersom som Hildiger; han fremstillede saare træffende den gjæve, stridslystne Kjempe, som intet skrækker, intet rører, men som dog dermed forbinder det ædlest Hjerter, som ikkun hans Tids Fordomme fordunkle. Meget passende var det langsomme, kraftfulde Foredrag, Hr. F. havde valgt, og som saare vel characteriserede Hildiger. Levende svæver endnu for Anm. Die og Dre den Mine og Tone, hvormed Hr. F. bed Alvilde Hornet i 3 A. 9 Sc., og hvormed han i det hun drikker Drottens Minni udbrøder: "naar skal Kong Gunners Drab da vorde hævnnet?.." og derpaa strax for at undgaae Alvildes videre Spørgsmaal, river Hornet fra

hende og atter sætter det paa Bordet. Det meest, for ikke at sige eneste, fortræffelige, der var i hele Stykket, var upaarviveligen Hr. F. Scene med Haldan før Tvekampen, hvor Erindringen om hans Fader, Moder, og de hensvundne Dage saa stærkt bevæger, saa inderligen ryster den stærke Helt; og den derpaa følgende Døds-scene, om hvilken Anm. intet vil sige; thi at beskrive den for dem, der ei have seet den, vil være umueligt, og hos dem, der have seet den, vil den sikkerligen være saa dybt indpræget, at den ikke saa snart vil forsvinde af deres Erindring. Hr. F. Versrecitation er ualmindelig god.

Tøse: Hr. Jean Pio. Hr. Pio er een af de yngre Skuespillere, der sikkert har meget Talent, som han ogsaa viser ved enhver Leilighed, Theaterdirectionen forunder ham dertil. De faae Replikker, han som den danske Kjempe Tøse har at sige, var noget af det bedste i Stykket. Forunderligt, at Directionen ikke benytter sig mere af en Skuespiller, som Hr. P., der visseligen ved mere Øvelse og Uddannelse af sit ikke lidet, endnu ikke paa Afveie ledte Talent, vilde worde Skuepladsen til megen Nytte.

Svende sarkiste Skjalde: Hr. Raubsen
og O'donnel.

En sarkist Hovding: Hr. Due.

En Spaaqvinde: Mad. Rungsted.
Mage til Bersecuation vil det være vanskeligt
at faa: at høre; ogsaa Mad. Ns. Maneer og
Tone var saa urigtig og upassende som mueligt.
En Spaaqvinde i Gyribe maa ikke spilles som
en Spaaqvinding i Barselluen; alle Roller maae
ikke slaes over samme Læst.

Musikken vil og kan Anm. ikke bedømme;
Kjendere have paaستاact, at den rober Hastværk,
og bestaaer af idel Compilationer af Hr. Capel-
mesterens senere Arbejder.

Hr. Bournonville, Poulsen og
Dahlen dandsede; de tvende første hofede for-
tjent Bisald; ligeledes viste Mad. Schall, Jfr.
Sarbesse, Olsen, Didrichsen, Berresen,
Lauervold og Rønne sig: disse fire sidste dands-
tede i 3 Akt en pas de quatre, der, saavel som
Mad. Schalls og Jfr. Olsens Dands, modtoges
med Bisald.

Søndagen den 1ste og Onsdagen den 4de Februari
opførtes Herman og Dorothea og en Epilog,
samt de giftefærdige Piger. Den 8de Februari
gives intet Skuespil; Søndagen den 15de, Gjælds-
bevist.

(Indsendt.)

Kunstnerbillede.

Zum Ideal führt einer der andere zum Tob.

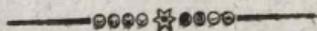
Schiller.

Blid over Kunstens rene Himmel breder
 sig Phantastens Glæds i hulde Smile,
 og Sjelen til dens Flammealter leder,
 i Smagens høie Helligdom at hvile.
 Sig nærmer did i Andagt dens Tilbeder
 Og store Syner for hans Blik fremile.

Med Kraft og Ynde i hans Drgm forene
 Talentets og Forædlingens Gudinder
 i Straalekrandsen, Kunstens Egegrene
 og hulde Dyrkers Finding den omvinder.
 Ved Flammen paa de stolte Offerstene
 en Skjønheds Verden i hans Sjæl oprinder.

Og reen og hellig som den milde Stjerne
 hans Aand i Idealets Riger svæver,
 i Kamp at naae fuldkommens Fjerne,
 et Held som ene hans Bevidsthed hæver.
 Ved Muelighedens Kraft han dvæler gjerne
 Og ved hver Kunstnerblomst hans Hjerte bærer.

Dog Aanden fjølnes, o! thi Diet blandes
 i Onskets og i Haabets Drømmerige
 Den Lue, som ved Altarilden tændes
 kan uden Næring et rød Himlen stige.
 Den ædle rene Skaberaand mistkjendes
 Kun Drømmen skjænker Lyst i Kunstens Rige.

For
Skuespilnydere.

—○○○○○*○○○○—
Et Ugeblad.

—
No. 16.
—

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

—
Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.
—

G y r i t h e.

—
Det Sande, det Gode, det Skønne.

F. Høegh Guldberg.

Paa en Tid da vor skønne Litteratur lover en glædelig Tilvæxt og en heldigere Fremtid, maae det være Musernes Tilbedere særdeles kjært ogsaa at finde Fædrelandets herlige Mespomene hædret med et originalt Digt. Svarer det end ikke til den Forventning, man kunde gjøre sig af hendes Sønners lange Tausghed, saa trøster man sig dog ved at Forsøg leder til Fuldkommenhed, og allerede det er glædeligt og lover Haab, at hendes Dyrkere have Mod til at betræde den slibrige Bane, og ikke have ladet sig af-

strakte af de Hindringer, der ellers undertrykke og tilintetgjøre vore Digteres Bestræbelser.

Sandeligt i Thalias og Melpomenes Tempel fremtræder saa saare sjelden Danas Sangere at offere deres Gaver paa Alteret. Kunstens Ven forlader det med Misnoie; thi det vorder ham ubetydeligt og af ringe Værd for hans Hjerter og Aand. Hans Kunstfølelse saares ved de idelige Oversættelser af Kogebunader og franske Døgnstykker; og med Smerte hører han Publicums vrang og fordærvelige Bifald, som et Vidne om en saa aldeles vildfarende Smag, og seer den værdige og talentfulde Kunstner at ledes paa Afveje, der føre fra den skønne Hædersfrands over til øieblikkelig Berufelse i et ufornuftigt og urimeligt Klapperie, grundet i Hjælebøds Fortjenester. Det er sørgeligt at fremsøre denne Sandhed med Hensyn til, som A. v. Haller siger: "das Theater steht in genauer Verbindung mit dem Fortgange der Kultur und des Geschmacks einer Nation, .. men endnu smerteligere om vort Theater fremdeles skulde hylde "den Kunst at synke, .. og forladt og venneles ikke mere Livets elskværdige Skole, og Lovgivningens yngre og mildere Søster, forfalde til et ubetydeligt

Morskabsmiddel for Lediggjængere og Raadhedsløstne, uden Fortrin fra Fornuftens og Belærelsens Side, og give Rousseau Ret til at udbryde: "Fordærv ikke min Republik med deres Comoedier.."

Man tilgive denne Indledning, der er en saa naturlig Følge af den indvortes smertelige Overbeviisning, Ang. føler og som han ikke har kunnet undlade at yrtte; dog maa han ogsaa tilstaae, at han lover sig meget af dette dramatiske Digts Fremkommelse, og at han derved har drømmet sig ind i en Fremtid, da Directionen ædelsindet og retfærdig og af Iver for Kunsten fuddeligen hæver og lønner originale dramatiske Arbejder, og hvor de Mænd, der ere Medlemmer af det fgl. Videnskabs-Selskab og det Scandinaviske Litteratur-Selskab ikke ville handle inconsequente ved paa den ene Side at bekjende sig Musesernes Beskyttere, og paa den anden Side ubarmhertigen slaae Haanden af dem. Han drømmer fædrelandsk Aand over vor fædrelandske Stueplads, ikke alene besjælende de Mænd, hvis første Indsyndelse mægter saavel ussel Skadelighed, som herlig og ædel Gavnlighed; nei, han ser og Dyds, Viisdoms og Sæders forædlende Fremstilling, hædret ved danske agtværdige Borgere og Borgerinders Kunst,

og Tilskuerne at heste hælbringende Nytte og Fornøielse. — Kort sagt, han drømmer sig vores be-
 drevede Thalia fremstaae i Kunstens herligste Smykke,
 smilende som en Engel, hvis hele Tilværelse er Vel-
 gjerning, og hendes Dyrkere og Skjalde at opmun-
 tres, belønnes og hædres. Dog er dette end alene
 en Drøm, er det dog den, hvorved Anm. Hjerter med
 Varme og de inderligste Ønsker hænger, og et Ideal,
 som han saa nødigt vilde berøve sig. — Ugrundet
 er den dog ikke; eet originalt Arbeide er fremkom-
 met, og da dette ikke hørte mere til Anm. Troes-
 artikler, saa anseer han derved Veien brudt; saa
 meget mere som Vennerøst bebuder os Hædersarbei-
 der, der vil glæde Kunstnere og Kunstelskere og vorde
 vor dramatiske Litteraturs herligste Prydelse. Vidst
 nok paa Hakon Jarl, Knud Lavant og flere stoler
 Anm. meget; og paa disse er hans Forventninger
 aldeles spændte. Som Forvarsel for disse ypperlige
 Arbeider, og som Anledning til det Ønske, der inde-
 holdes i disse her ovenfor yttrede Bekjendelsers Ideal,
 er det, at Gyrithe har en saa vigtig Interesse for
 Anm., at han ikke har kunnet forbigaae det med
 Taushed. Som Product af en Landets Digter vilde
 det være aldeles ubilligt at sætte det i Classe med de

frie dramatiske Bagateller darauffen fra, der oversvømmer vor dramatiske Litteratur uden at værdiges Opmærksomhed, — Ligeegyldighed er tusinde Gange værre at overvinde end Had, siger Niels Ebbesens herlige Digt, — og kan Anm. end ikke tillægge dette den Skuespillets Fuldkommenhed, han havde gjort sig Haab om, fortjener dog Forfatteren hans inderligste Tak, saavidt, at han dog har befriet os fra en Raumburgs Beleiring eller deslige, paa en Dag, der bør være Fædrelandets kjæreste og Fædrelandet alene helliget.

Jagen troe, at Anm. agter aldeles at bryde Staven over dette Skuespil, eller at anvende Wilhelm Meisters strange Regel derpaa "et Digt skal være fortræffeligt eller slet ikke existere," naar han efter sin Overbeviisning ikke kan tillægge det synderlig dramatisk Værd, men troer at spore deri en betydelig Mangel af rigtig Kundskab til Theatret og egentlige dramatiske Scener. Han altsaa ikke vover at lykønske vor skønne Litteratur med dette Kunstværk, skjøndt han fuldkommen føler, at det ikke er blottet for Skjønheder, og indseer enkelte Deles Fortræffelighed.

Den første Sandhed Anm. fandt at burde lægge Forfatteren paa Hjerte er:

at det just ikke var saa meget galt om stundom Sønnichsens Partie var mindre...

at Stykket ikke har vundet ved de mange Chor, Forfatteren har gennemvævet det med, og som vist ikke høre til dets æsthetiske Skjønheder, troer Anm., og uden at indlade sig paa det saa omtvistede Spørgsmaal om Syngespils mere eller mindre Værd, eller hvorvidt Syngepartier i det egentlige Drama ere passende, troer han dog, Forfatteren burde taget sig den Erindring nærmere, som vore stærke Kunstdommere fremsatte imod Ewalds usortlige Balders Død, at de Syngesteder, Ewald nødvendig har maattet anbringe for Componistens Skyld, ere om ikke just Pletter saa dog af det mindre Gode, og at Balders Død efter disse Udledelser gjør som Drama langt mere Virkning og svarer mere til den heroiske Aand, der hersker deri. Unøgtelig svarer dette Stykkes Chors Ubejdelighed slet ikke til de herlige, meest korrekte Jamber, Stykket eler, og hvori Fors. virkelig har rebet sandt Digtertalent. I disse har han vidst at anbringe den Kraft og Mandighed i Udtrykke der forenet med en herlig Levenhed ere saa behagelige for Øret, og passe saa fortræffelig med Dramaets Form, og den Aand der her været udbredt over det.

Anm. behøver ikkun at henvise til 1 A. 5 Sc. Saxer-
nes Chore:

Vældig i sin Kraft fremtræder
Her Kong Eward skøn og stor
Livets Blomster Guld og Glæder
Spire i hans Spor ic.

Det tvungne udsmykkede Rimerie falder her med al
sin Kiede paa Læseren, og de søgte og matte Billeder
erstatte ikke den Mangel af poetisk Fylde og Verses
maalers skønne Kunding, man savner; at Livets Guld
spirer i Ewards Spor er intet skjønt Billede, var
det ikke som om man med Guld vilde blænde Gyris-
the, og anprise dette saa aldeles til Sandhelighedens
Rige henhørende Metal, med det herlige romantiske
Billede, Livets Blomster: — Livets Blomster er
nok ene Glædens; thi uden denne troer Anm. ikke
at man har Sands for nogen jordisk Prydelse.

Hvor affikkende ere ikke disse Vers mod te ef-
terfølgende skjøne:

Eward. Saa tausé staae I hulde danske
Mær!

Gyrithe. Ved faade Sange blues Danmarks
Døttre.

Syvard. Et Blik Gyrithe kjenker ei sin
Syvard.

Gyrithe. Min Syvard . . .

Anm. behøver ikke at anstille Sammenligning;
enhver vil indsee det. — Nu i A. 8 Sc.

Vi armer.

Hvo byder dig at tale dierve Skjoldmød?
Ei Qvinderaad bestemme Danmarks Skjebne!
Gyrithe gav sit Ord; ei Sarens Konge
I Spidsen for sin Hær sig lader spotte.

imod 1ode Scenes

Hvilken Skjændsel, hvad Foragt!
Frygter, frygter Sywards Magt.
Mord og Luer vil det tænde
Kjender jeg Kong Syvard ret.

hvor aldeles profaisk er ikke dette Chor mod disse herlige Tamber, der giver vor Phantasie Raadighed at spille i Forestillingen om Kong Sywards Magt, tværtimod vi her biades til de bestemte upoetiske Misgjerninger, der end mere ved den latterlige naive Stance, "Kjender jeg Kong Syvard ret,," er ubehagelig. Skovens Lind er nok anbragt for at faae et Dum til Sind.

Har man gjort Indvending mod de idel mandlige og kvindlige Rim, og troes at disses Afverling vare mere behagelige for Oret, end den eensformige Klingklang, kan denne vidst vigtige Indvending bedst gjøres her mod 1 A. 9 Sc. og 3 A. 1 S., hvor de mandlige Rim i det korte Versemaal foraarsage en ubehagelig Hoppen. — Dette sidste Ehor har Fors. vidst alene anbragt for at begynde hver Akt med et Ehor, og for at bringe Personer frem paa Scenen, og vække Dienslyst med de skønne Terner.

Med Rette kan Gyrithe sige, "ved kaade Sange blues Danm. Døtre, naar Saxerne ved Brudestattens Frembarrelse synge:

at Syvard med Længsel sit Bryllup maae lave,
Og favne med Glæde sin Dronning i Nat.

og

Disse lange gyldne Kjæder
paa din fulde Barm skal gynge.

I Anm. Dine er Choret i 2 Akt 1 Sc. saa aldeles maadeligt, at han ikke vil døse videre derved, end at hidsætte allene Slutnings-Choret:

O! lad vort Nag vor Brøde sone

Vi vilde redde Danmarks Krone

Og dit kongelige Liv.

O tilgiv!

i 5 Scene er den sarkiske Skjalds Qvad ham derimod af mere Værd. Versemaalet passer sig ret vel som Oldtidens Qvad, og det eier virkelig poetiske Billeder og Udtryk som

fast er han gram i Hu

og svinger sig vildt i Drynien blaae.

Skade imidlertid at mange Steder fordræve de herlige Poetsegner. Skjaldens Overgang fra Kong Eyrwards Mandighed og Kjempeværd til hans Bledhed og Agtelse for Kjennet er meget uat og uden Liv; derimod er den anden sarkiske Skjalds Qvad om Hildiger herlig og nuderholdende.

Choret i 3 A. 2 Sc. finder Anm. saa ubetydeligt, at det neppe vilde være værd at gjentage det i 7 Sc.

Hvorledes Forfatteren i 8 Sc. finder Mening

i at

den stolte Eeg forbinder

Suldt sig med et Lillieskud.

begriber Anm. ikke, og dette er vidst formeget at tale i Billedsproget, derimod er det ret passende og skjønt

Egelsky for Eyrwards Væ

Rosenblade for hans Brud.

Skjøndt det nok havde været bedre at lade Saxerne
 synge det, end Gyrithes Terner, der vist heri Styk-
 ket have for lidet Character, da dog Forfatteren
 gjerne og med Virkning kunde have anbragt dem uden
 at gjøre dem til et Decorations-Inventarium. At
 de skulde ansee Gyrithes Forening med Svyard for
 lykkelig, er neppe trolig, at de altsaa skulde tænke
 et, og sige andet og svigte deres Prindsesse, stemmer
 ikke med Begrebet om Danmarks Møer.

at den

glade Dag

du mægtig udbreder

Tvedragts Hvile i Nordens Riger

er en altfor mat Ufbildning af Fredens Tilveiebrin-
 gelse ved Gyrithes Giftermaal med Svyard.

9 Ec. kan Unm. ikke forklare sig hvad det er
 den sarkiste Skjald mener med

men nyt indsluge

I stærken Saft

og at Møens Blik paa Hornet hviler

I Fingre smaae!

Hvis smaae Fingre er det? neppe Kæmpernes, thi
 de vare nok juft ikke saa pæne smaae. Denne Sang.

er og meget maadelig, derimod er den anden Saxiske
 Skjalds Sang bedre, og Stjerne finder Anm. de fire
 sidste Liner:

Ja hvad er Njoden, nok saa sød

Jniod: Kong Svyards Lyst!

Som trykke med en Nøe saa rød

Sels Danmark til sit Bryst...

(Fortsattes.)

Det Bedelsjarlsbergske Selskab.

(Sluttet.)

Om Hr. Raadwad end ikke er aldeles uden det
 naturlige Anlag, som næsten ethvert Menneſte be-
 sidder, mangler han dog alle de nødvendige nok saa
 simple Kundskaber, som enhver, der giver sig af med
 Skuespilletkonſten nødvendigen maa have; dersom
 det var Anm. Hensigt, at ſkrive Recenſion over de
 enkelte Roller, han havde ſeet, kunde han med de
 meeſt pudſertlige Anecdoter oplyſe og bevise denne
 Sætning. De Roller, Anm. ſaae Hr. Raadwad
 udføre, vare Greven i Corſicanerne, Capi-
 tain Klinker i Epigrammet og Odoardo i
 Emilie Gallotti; maadelig var han i dem alle,

førdeles i den første, hvor tilfældig sammenfødende Omstændigheder gjorde ham aldeles utaalelig. Hr. Raadwads Organ kunde med en hensigtspassende Behandling blive meget kjent. Koller, denne Skuespiller ofte giver, er f. Ex. værdigere Fædre, hvortil hans lange, tynde Figur gjør ham særdeles usikkert.

Hr. Meyer er en i enhver Henseende maadelig Person. Et ilde Organ, en styg Figur og en aldeles Mangel paa Alt, hvad der skal gjøre en Skuespiller brugbar og god, berøver ham enhver Udkomst til Navnet Skuespiller, som han itkun fortjener ved det, at han viser sig til Skue, hvilket han sikkert gjorde bedre ved at lade være. Som Grev Frantz og som Angelo, saae Anm. denne Parodie af en Skuespiller i sin fulde Glæde. En enkelt Scene af hans Barborossa i Selim saae Anm. ogsaa, og at det Lam, Hr. Meyer visse, stod langt endog under den maadelige Barborossa, der paa vort Kgl. Theater beklappes, behøver vel neppe at tilføies. Det er ubegribeligt, at Entreprenuren vil beholde saadanne Menneker, der, langt fra at gavne et Theater, nødvendigen endog maa fordunkle de enkelte Lysglimt, de øvrige mindre Slette stundum kunde faae fra sig.

Kun i een Rolle saae Anm. Hr. Rosing, nemlig, som Cancelliedirecteur Lowe i Epigrammet, og han er særdeles glad ved ikke at have seet ham oftere; thi han besad sikkert intet andet udmærket end det Navn, han saa uværdig bærer.

Jacob i Epigrammet var den første Rolle, som Anm. saae Hr. Christophersen spille, og naar han siger, at der efter Borestillingen fortaltes, at Hr. Christophersen havde spillet denne Rolle paa samme Maade, hvorpaa han spiller Niels Ebbesen, troer han saa temmeligen at have characteriseret dette ilde Subject. En halvmaanedannet Figur, og en drukken Fiskerkjerlings Røst ere ham just ikke til megen Fordeel. Camillo Rota og et Par Tjenerroller, Anm. saae ham udføre, vare skøbte i samme Ebbensesform som Jacob.

Da Anm. ikke med Visshed veed om Hr. Hendrichsen er engageret ved Truppen, vil han ikke give sin Mening om ham tilkjende.

Anecdoter.

Et rejsende Skuespillerfælskab opførte for en vis Fyrstinde: "Jagten." I Sturningsarien vilde man efter Omstændighederne forandre disse Ord:

Leve vor Konge, min Dige og jeg!
Kongen for alle, min Dige for mig!

man sang altsaa:

Leve Fyrstinden, min Dige og jeg,
Fyrstinden for alle, min Dige for mig.

*

*

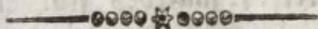
*

I en lille Rigsstad i Tydskland spillede en omreisende privilegeret Provincialtheatertrup. En Aften opførtes Agnes Bernauerin; Skuespillerinden, der skulde forestille Agnes og der var af den almindelige ucultiverede Slags, som spiller paa saadanne Glattertheatre, fandt adskillige uforstaaelige Steder i Rollen, hvilke hun efter egen Klogt søgte at rette; saaledes skal Agnes et Sted sige: "die Tugend ist eine Chimäre,," men Kunstnerinden der ikke forstod dette sidste Ord, sagde:

"die Jugend ist eine Schindmähre, .. maaskee havde hun Ret. — En ligesaa stor Virtuøs sagde ved en Forestilling af Corsicanerne istedetfor: "Genueserne have brudt ind i Corsica, .. Chineseerne have o. s. v.

Bidrag til det i No. II af Bladet: "for Skuespilvendere, .. af Redaktøren om det privilegerede Provincialtheater indrykkede, udgivet af Baron, Major og Kammerherre Wedel Jarlsberg (14 $\frac{1}{4}$ Side) saaes hos Bogtrykker Irgens for 4 R.

Søndagen den 8de Februarii gaves intet Skuespil. Paa Søndag er bestemt at gives Gjeldsbeviset og Paschaen fra Suresne. Om Hermann og Dorethea og de giftesærdige Piger, som formedelst Mangel paa Rum, ikke denne Gang kunde meddeles, i næste No.

For

Skuespilnydere.

——
Et Ugeblad.

—
No. 17.
—

Udgivet af Thorsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Søndagen den 1ste Februari opførtes af den Kgl. dramatiske Skole paa Hoftheatret: Herman og Dorothea, Forspil paa Vers i Anledning af H. M. Kongens og H. K. H. Kronprindsens Fødselsdage, af Prof. Rahbek. — Sujettet til dette Stykke er taget af Göthes Herman og Dorothea, en Bog, hvis store Værd ikke hører herhid at omtales. Neppe er dette Sujet det høiligste til at bearbejde dramatisk, da det vil være vanskeligt, i den korte Tid, Skuespillet tillader, at indknibe nogen Handling, hvilket dog er en usfravigelig Fordring ved ethvert Arbejde, der vil kaldes Skuespil. Anm. veed ikke, om man med Føie af et Forspil, skrevet i en vis Anledning, og hvis Hovedhensigt blot er, at komme i saa nøie Forbindelse med den anledigende Nar-

sag som mueligt, kan fordre det samme som af et almindeligt Skuespil; kan man det, saa bør nærværende Stykke ingensunde henregnes blandt dem, som fuldeligen tilfredsstiller disse Fordringer; thi, foruden den allerede omtalte Mangel paa Handling, har Forfatteren ogsaa feilet i det, at han, endskjøndt han uidentviol har havt til Hensigt at gjøre Herman og Dorothea til Hovedgjenstanden, dog ikke har naaet dette sit Maal, men har gjort disse Personer til Bigjenstande, og derimod den Hermanske Familiefest til det Punkt, hvorpaa vor Opmærksomhed meest hviler. Ligeledes synes Dorotheas Kjærlighed at være udsat for Mistanke for at reise sig af urene Rødder, ligesom den gamle Hermans Godhed for Dorothea synes noget overilet og vel stærk; ikke at tale om den i Stykket aldeles oversflødige Ole Kudst og Hedevig. Kan man derimod ikke vente, og bør man ikke fordre de samme Fuldkommenheder hos et saadant Forpil, som hos et egentligen saa kaldet Skuespil, — og dette er *Unm. Mening* — saa bør Herman og Dorothea sikkert ligesom henføres til dem, der naae deres Hensigt, og naae den paa en behagelig Veie; og hvilken skulde denne Hensigt være, uden at tolke nogle af de glade, taknemmelige Følel-

ser, der befjeler Dannersfolket for dets elskede Fredrik og hans Fader; og redeligen opfyldte Hermans Familiefest denne Hensigt; thi frie for Pretensioner og Smigrerier udtrykte denne. "barnlig rene og barnlig ærlige, velmeente Høitid., Onsker, der vist gjensløde i enhver Danes Hjerter.

Med Gælelse og Inderlighed gav Hr. Forb. høi den gamle Herman, denne sjældne, ædle Mand og Fader, som ingen anden Lykke kjender end den, at see sin Hustru, sine Børn og Medmennesker glade og lykkelige. Meget høidig var den forandrede Tone, Skuespilleren brugde i følgende Replik, hvor han først med veemodig forrigsfuld Stemme havde sagt disse Linier:

Taf, mine Børn! vel er en Tid, som denne,
 Da mange Tusind vride deres Hænder
 I hver Elendigheds, hver Kummers Qvide,
 Ei den beqvemme Tid til Glædesfester.

men nu forandrede den, og med en Tone, der viste, at Herman gladeligen sølede sin og sit Fødelands Lykke, men som og tillige saare passende havde beholdt en Strøg af den Sorgmodighed, hvormed foranførte Linier sagdes, vedblev:

O! men er det dog ikke saa "at",
 At de, der trygge boe i Fredens Skygge,
 Maae føle dens Velgjerning tusindfold,
 Velsigne ham, de have den at takke,
 Og prise Gud, det Godes milde Giver!

39 Sc. siger Herman:

Hvis hun saa vil, Marie! hun har og
 Et Ord at sige her o. s. v.

og i denne Replik, hvor Bægten nødvendig bør
 falde paa "hun, lagde Hr. J. den urigtigt paa "vil."

Hr. Ahrends var Mad. Herman, som
 hun ndførte med megen Glid, skjendt hendes Udseende
 just ikke var saadant, som man kunde vente det hos
 Hustruen til den graahærdede Herman og Moderen
 til elleve Børn. Den godmodige Character, Mad.
 Herman bør have, var hos Skuespillerinden blanda
 det med et Slags, Anm. veed ikke, om han tør sige
 stolkladen Dumbhed, som just ikke tjente til at søge
 vor Kjærlighed for denne saa brave Kone. At ombytte
 synonyme Ord med hinanden, passer ikke altid i Vers;
 derfor bør Hr. A. ikke sige "Elendighed" for "Jam
 mer"; heller ikke maae man sige "inte" for "ei," dog
 det er tilgiveligt; men naar Hr. A. siger:

At finde, gribe, holde, gennemtrænge
 En pludselig, uventet, frydfuld Godhed.

istedetfor:

At finde, gribe, gennemtænke
 En pludselig, uventet, frydfuld Tanke.

synes det at gaae uden for Grændserne af det, der
 her tilgives. Skjendt Jfr. A. ikke reciterer sine
 Vers flet, staaer hun dog langt tilbage for flere af
 af de øvrige Elever.

Hermans Døttre vare: Marie: Jfr.
 Buss, Lise: Jfr. Thomsen, Hanne: Jfr.
 Abildgaard, Lotte: Jfr. Bassøe, Luise:
 Jfr. Knop, Julie: Jfr. Krabbe. Disse
 Roller ere næsten alle uden Undtagelse yderst ubety-
 delige, den største er Maries, som med Hæld udfortes
 af Jfr. Buss. Anm. vil til Beviis blot anføre den saa
 skjønt sagde Replik i 5 Ec.; "den eiegode Tomfrue Lise
 Hermann, sem kalbes kun for Moder op ad Dage, ..
 var vel forvaret hos Jfr. Thomsen; den spidsfindige
 Lotte, "der er en eiegod, velignet Pige, hvis Mund
 kun stundom lyver lidt paa Hjertet, .. havde i Jfr.
 Bassøe fundet en upaaklagelig Fremstillende; vel
 havde Skuespillerinden gjort, om hun ved den Replik

Ja! og hvis var Skylden?

Hvis Gømsfrue Lise, som hun havde lovet
Smukt havde været med i Morges tidlig,
Og hjulpet os

ifølgelig at vende Ryggen til Lise havde seet paa
hende. Den brede, uforstammede Tone, hvormed
Julie spurgde:

Men hvorfor skal ei Moder vide alting?

var neppe den rigtigste. Ikke ilde bleve Hannes Re-
plikker sagde af Tir. Ubildgaard, som derimod i Saa-
ngen syntes at ville en anden Vel end Orkestret.
Luije har kun sem Ord at sige.

Som den unge Herman forekom Hr.
Schjern Anm. noget spændt og svulstig, en Egen-
skab, som især ved en ufordarvet Ungling, som Her-
man, der er opdraget af Fader, som hans, er
meget paafaldende, og som Hr. Sch. burde have
segt at undgaae. En Hovedaarsag til denne utidige
Høitrykthed troer Anm. det at være, at Styk-
ket var versificeret, da Skuespilleren paa flere Maa-
der, som f. Ex. ved sin Recitation, rebede, ikke at
være meget fortrolig med dette Slags Skuespil. —
Gamle Hermans andre Sønner, Frederik, som

Var en Replik at sige; Ludvig, Ferdinand og Wilhelm; vare Bink, Knudsen, Poulsen og Cetti. — Mine, en ung Paarørende, og Hedevig, Tjenestepige, ere ogsaa meget ubetydelige Personer; Hr. Sannes udførte den første og Hr. Hedeberg den anden. — Jette, en liden faderløs Pige, blev upaaklageligen sagt af Hr. Børresen.

De Rudst: Hr. Lund. Hr. L. var i denne Rolle ikke ueffen, og frembragde sine Replikker i en passende bondeagtig, men dog dertil inderlig godhjertet Tone; de mange Armbevægelser, Hr. L. brugte, syntes derimod ikke saa rigtigt anvende til denne Rolle.

Som Dorothea opfyldte Hr. Olsen ikke de Fordringer, man med Grund kunde gjøre paa hende; der herskede saavel i hendes ellers saa sjeldne skønne Versrecitation en vis underlig Kunst, som gjorde et ikke behageligt Indtryk, og heller ikke tjente til at vinde Tilskuernes for Dorothea; ogsaa mislykkedes den Forsærdelse temmelig, som Skuespillerinden vilde udtrykke ved Ordene: "vort Huus saldt sammen. Derimod var den beskædne Tone, hvormed Dorothea begyndte: "ikke mig tilkommer mindste Noes, o.

f. v. meget passende, og gjorde særdeles en høilig Virkning lige oven paa unge Hermans høie, declamatoriske Tone. I den lange Replik, Dorothea har, hvor hun fortæller Tildragelsen med Herman, gjorde Hr. D. en temmelig lang Pause ved Ordene: "hvoreledes hun da laae der zittrende,, og længere nede bleve disse tre Linier:

Med den Fortviltes Krampestyrke greb hun
 Sit Barn, og vilde reise sig af Leiet,
 Og drømte Kraft til Flugt, og faldt tilbage.

sagde to Gange, for ikke at gjøre den anden Pause. Efter endt Forestilling fremtraadde Hr. Jordhøi og fremsagde meget vel en vakker Epilog, hvorpaa Kongens og Kronprindsens Portraiter i Basrelieff bleve frembaarne og bekrandsede, og blev en Sang af Hr. Prof. Rahbek affjunget — Parterret bifaldt denne Heitidelighed med et tredobbelt Hurra. Det Onske, en stor Deel af Tilskuerne lydeligen tilkjendegav, at faae Sangen gjentaget, blev af Bedkommende ikke opfyldt. — Onsdagen den 4de Februar gjentoges Forestillingen, og gaves Stykket i det hele høiligere end første Gang. Hr. Ahrends sagde rigtigen "gjennemtænke,, og "Tænke,, og

Jfr. Olsen ikke alene kunde sin Rolle godt, men spillede den ogsaa i enhver Henseende ulige bedre; det stærke Tryk paa "sine," i den Sætning: "tilkjøbte hende for sine Penge Ly, og Hjelp og Pleie," var vel ikke saa ganske rigtig; ogsaa sagde Jfr. D.: "det er for meget til Spøg, til Alvor er det for lidt," iftedetfor "utroligt."

Den 1ste Februari opførtes endvidere: de giftfærdige Piger, Comoedie i 3 Akter af L. B. Picard, oversat ved K. L. Rabbe, Professor. — Da Nummet ikke tillader, heelt at indføre Anm. Mening om dette Stykke og Udførelsen af det, og han ugerne vil afbryde førend Enden, udsætter han at omtale dette Stykke til næste No., særdeles da de Stykker, som paa Søndag spilles, alt forhen ere givne, og altsaa ikke udfordre saa vidtseftig Omtale.

G y r i t h e.

(Fortfat.)

Chorene i 4 Akts 1 og 6, 7 Sc. tilskaaer Anm. helst at ville erkjende, her finder han Forf. at have

gaaet de Gamles Thor nærmere. Folket paa begge Sider tage Deel i Handlingen og forstærke Interressen. Kun at Fors. har været saa lidet lykkelig i det poetiske Udtryk, og den kraftige Tone, han her med Dristighed burde grebet. Det svarer saa ringe til den saxiske Skjalds stolte Qvad om Hildigers mange Værker, at Saxerne synge ~~fra~~ vemo- dige og uden Tillid til deres Kæmper

Døv hans Sværd! hans Blik forblindet!
Du vor Herre og vor Gud!

denne sidste Linier røber ogsaa alt for meget af en vis gelsklig Tone, der neppe herskede for Christendoms- men. — Den Junderlighed, Anm. gjerne vil tillægge den, berøves den aldeles ved det foregaaende om Rogleriet, som Anm. vel vil troe vore Forsfædre ikke have undseet sig ved at tilstaae; men som i et saa vigtigt Dieblif og uden Nødvendighed ikke bør for- dunkle Hildigers Heltedaad. — Mere hæbdigt er de Danstes

”Aser lad nu Danmark vinde,
Freias Ven! befrie sin Brud!..

men saare Skade er det, at den herlige stolte Stil-
dring af Hildiger

Ellers staaer trende mod trende,
 Han stander een mod tre,

ved en saa urigtig Versification og mat Prosa som

Ofte kan det sig hælde,
 Man ser ham at fælde. saer see.

Stilles fra de efterfølgende Vers:

Han er Saxens Ere og Danmarks Gru
 Kong Syvard har ham saa fjer,
 Lyster Dig Haldan at fældes nu
 Saa venter Dig Hildiger.

Vi have nu seet Hildiger i sin fulde Værdighed, og
 vor Forventning hæfter sig aldeles paa Haldan. —
 I Thorkilds Sang overraskes vi ikke, men en vis ædel
 Simpelhed, fordringsløs Tillid ligger deri, naar han
 synger:

Saa stærk kan ingen være
 Som Haldan, naar han gaaer
 I Kamp for Danmarks Ere,
 Og for sin Møe han slaaer.

at vi strax overgiver os ham ganske og ønske ham af
 Hjertet den retfærdige Sæter. — I denne Spænding
 griber det førende Chor dog saare passende ind
 med den kraftige Opfordring til Afgjærelse

signered
 Slaaer Skjolde mod lunende Skjolde!
 Sværd, møde det blinkende Sværd!

vi føle os aldeles i Kampfredsen og blande os i det
 deestagende Chor.

Inderlig kjent finder Anm. i 6 Ec. Ternerne's
 Chor, at Freia ei nægter Danmark sin Beskyttelse

Førend selv den danske Pige
 Qvæler Troskab i sit Bryst.

en hyperlig Skildring af Kjærlighedens sande Værd,
 og hvori vi tænke os Gyriche i al sin Fortreffelighed,
 som Landets Skytsgubinde, hvortil saa passende følger
 det forenede Chor

Da skal dine (Freyas) Luer binde
 Danmarks Haab til Danmarks Lyst!

Man troe ikke efter disse Anm. Invendinger mod
 Gyriche's Chor, at der er et erklæret Fiendskab
 mellem ham og Chor i Almindelighed. Nei alene mod
 disse stadfelige Opræchor, hvor vi kun see Perso-
 ner fremkomme for at synge uden at det falder af Hand-
 lingens rigtige Følge, eller disse Pragtoptoge som f.
 Ex. i Akt's 9 Ec. eller disse Echo af hvad vi allerede
 vide, er det Anm. ivrer, i det han efter sin individuelle
 Følelse finder dem aldeles upassende for et Digt, som

Gyriche. — Han finder at det hindrer det opheiede Dramas fulde Virkning, at det drager os fra den Storhed, det karakteristiske Mandshjerte, (om jeg saa tør sige) der havde fængslet os. — De smage af en vis forkjælet Utydelighed i vor Bevidsthed om det Sande og Skjønne, og overalt opholder vor Stræben efter den fulde Udvikling, samt tydelig Visshed om Characterernes og Scenegangens harmoniske Forbindelse. Anm. troer her at turde beraabe sig paa Ewalds Følelse af denne Sandhed; thi han har saare høilidig undgaaet denne Anfødssteen i sin Balder's Død, ihvorvel han med mere Undskyldning i sine fine erotiske Malerie torde have benyttet sig af disse Diens og Drens Kjælenheder. Man vilde sikkert været Forf. meget takskyldig, om han med en iagttagende Dekonomie havde forvandlet disse sine Skjøddebørn med synderlig lyrisk Driftighed til fuldkomne Chor, væsentlige Dele af Handlingen, hvorved han af den almene forhøiede Interesse gav vore Indtryk mere Levenhed; benyttede sig alene deraf, efter Schillers Udtryk, som et Kunstorgan, der hjælper til at frembringe Poesien, ved Afvevling, Nyhed og Styrke. Hans genialste Skaberaand maatte da med critisk Upartiskhed udslette alt, hvis Dannelse

røbede Operasmag og viist en synderlig Flid i den finere Omdannelse, for at bibringe det den Fuldkommenhed, som Sulzer har viist, de Gamle lagde i Chorene. Neppe var Tænnet Forfatteren imod. Dannersfolket og Gyritzes Lærner viste en aaben Mark for hans Genie og Dannelsesaand, vort Hjerter og vor Villie var hans.

Reent ud at ønske, Fots. ville have givet Slip paa denne Idee, kunde synes paa en Maade at stride med den veltalende Schiller om Choretz Brugbarhed, med hvem det vilde være utilgiveligt i Smagens og Kunstens Rige at tviste om idealiske Synspunkter. Kun tilføier Anm. at det producerende Genie bør indskrænke sig inden ^{sin} Muelighed, der ikke overskrider dets Kræfter.

At Anm. har tilladt sig denne Vidtøstighed over, og Analyse af Gyritzes Chor er skeet for at godtgjøre med Grunde den Overbeviisning, han forud har yttret, at de nedsatte meget dette Digt dramatiske, og særdeles, sande æsthetiske Værd; han understriker aldeles P. A. Heibergs energiske Ud-

brud: "Smagens Rige" taaler ingen Despotisme: dens Undersaatter er frie Folk.

(Fortsattes.)

I et Anm. d. 10de Febr. tilsendt anonymt Brev har Indsenderen gjort ham opmærksom paa en Urigtighed i No. 15, hvilken han herved vil rette. Feilen er denne: pag. 226 staaer, at Gyrithe siger følgende Ord: "Hvor er mit Folk? o. s. v.." efter at hun er kommet sig af sin Alsmagt, hvilket er urigtigt, da disse Ord fremføres førend Gyrithes Daanelse; dog gjør dette intet til at formindste den omtalte Feil, da Spørgsmaalet bliver lige urimeligt, enten Gyrithe reiser sig af sin Alsmagt eller fra Alvides Barm; Stedet, hvor de Danske staae, bliver dog upassende, især da Bolvise har sagt til Bjarmer: "lad dine Mænd fordrive Hoven.." o. s. v.; og var der end ingen anden Urigtighed, er det dog en, at Saxerne bleve staaende ubevægelige efter Bolvises Raab: "Kom Saxer her! byld Eders fundne Dronning.." Den ærede Indsender tilgive, at hans Grunde end ikke havde overbeviist mig. — Den an-

den Anke, Inds. gjør imod det om Gyriche i No. 15 indrykkede, er derimod rigtigere, og Nam. er kjender villig deri at have forset sig.

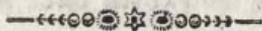
I Søndags gaves Gjældsbeviset og Paschaen fra Suresne; Søndagen den 22de Februari gives: Den lille Uglipeil og Svovveren eller Gjengangeren paa Slottet Beausol, Lykspil i 3 Acter efter Dumaniant og Kogebue af Prof. Rahbek; og Evillingerne fra Bergamo, Comoedie i 1 Akt af Florian, oversat af D. Samsøe.

Løverdagen den 28de Februari opføres til Benefice for Talent og Flid for den fortræffelige Sanger, Hr. Concertmester Dupuy's: Ungdom og Galskab og Balletten Landsbymøllerne fra Provence.

Den tilsendte Anekdote om den unge Theaterrecensent, der stod Skildvagt, kan ikke indrykkes; Indsenderen bedes derfor at lade den afhente hos Udgiveren.

○○○○✻○○○○

For Skuespilnydere.

Et Ugeblad.

No. 18.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Eobert.

De giftesfærdige Piger. Kan dette Stykke end ikke kaldes særdeles godt, er Picards Navn dog Borgen for, at det ikke er uden al Værd; det, der især fortjener Roes ved det, er den Maade, hvorpaa Forfatteren har vidst at give et temmelig kjedsommeligt og meget udramatisk Sujet den Grad af Interesse, der er udbredt over nærværende Stykke; vist nok har han for at naae dette sit Niemed taget sin Tilflugt til Bipersoner, hvilke han har givet en Betydelighed, som om end Titlen nogenlunde hjemler den, dog skader de Personer, paa hvilke Hovedhandlingen gaaer ud, nemlig Sainville og Luise, som ikke alene ere blevne aldeles lidende, men endog temmelig slaaue Personer; hvorimod Corignac og Therese mere interessere os, for ikke at tale om

Ursula, hvis Overvægt dog nogentunde kan forsvares. Forfatteren maa enten have haft en usædvanlig nøie Kiendskab til Fruentimmerne og deres Tænkesmaaade, eller ogsaa maa han ikke have meget høie Tanker om dem; i det ringeste forekommer den Maade, hvorpaa de i hinandens Nærvarelse lægge Planer til at erobre en Mand, de aldeles ikke kjende, og hvis Navn de nyligen første Gang høre, Ann. at være intet mindre end delicat og temmelig stridende mod den i det ringeste udvortes Blufærdighed, et hvert velopdraget Fruentimmer i Almindelighed bør forudsættes at have; og urigtigt i enhver Henseende troer Ann. det at være, at antage det for Forfatterens Mening, at skildre os alle disse unge Piger, som udlærte Coquetter, der have talet enhver Undkælses Feelse. Overhovedet lader det, som om Forfatteren ikke ret har været enig med sig selv om hvad Characterer, han skulde tillægge disse unge Piger, kun Ursulas og Thereses ere nogentunde bestemte. Det, der altsaa vel meest har raadet til Oversættelsen af dette Stykke, har uden tvivl været dets store Bequemhed til at opføres af Eleverne; Ann. vil blot anføre et Sted af selve Stykket — i 9 A. 5 Sc. — til Beviis for denne sin Paastand.

nemlig det, hvor Corignac saaledes taler om de til-
 stædeværende Piger: „ (til Luise: Jfr. Thomsen)
 ”hvilkens Ustyldighed, hvilken Rebelighed i dette
 Blit; „ (til Theresse: Jfr. Bassoe) ”hvilkens elskvær-
 dig Skalkagtighed i dette Smil; „ (til Pauline:
 Jfr. Abildgaard) ”hvilkens sølsom og romantisk Mi-
 ne; „ (til Agathe: Jfr. Ahrends) ”hvilkens adel
 Stolthed i hele denne majestætiske Skabning. „

Hr. Jordhøi var Jacquemin, en temmelig
 underlig Person; han har en ikke vidtomsfattende For-
 stand forenet med et godt Hjerter, han er hidsig og i
 sin Hidsigthed urimelig, men hans Brede lægger sig
 hurtigt, og naar den har lagt sig, fortryder han alt,
 hvad han har gjort og er færdig til at bede endog sin
 egen Datter om Forladelse; forresten er han aaben-
 mundet, og synes at have den Orm, at ville gifte
 alle Piger bort, og at være ”næsten værre end Ma-
 ten Gistekniv i gamle Dage. „ Hr. J. udførte den-
 ne Rolle med sin sædvanlige Flid, skøndt det lod,
 som om han var forvirret i Charakteren, og ikke
 ret vidste hvad han skulde forestille, hvoraf da stod,
 at den alligevel temmelig uinterressante Jacquemin
 blev det end mere. I 1 A. 2 Sc. sagde Hr. J.
 den Replik: ”hvem er da den lykkelige Dødelige? „ to

to Gange, hvilket lod heelt besynderligt, da Theresese allerede efter den første Gang, Spørgsmaalene fremsførtes, havde beskrevet ham, og havde denne Repetition sikkert givet Anledning til en Forvirring, dersom Thereses Fremstillende ikke havde fattet sig, og indflettet en Replik, hvori denne lykkelige Dødelige blev navngivet. Ombytningen af Navnene "Agathe" og "Luise" i 2 A. 1 Sc. gjorde en meget ilde Virkning. Meget hårdig var den Maade, saavel i Mine, som i Tone, hvormed Skuespilleren begyndte 3 A. 3 Sc., hvor han fortryder sin nylige Opbrusen.

I Sainvilles Rolle viste Hr. Simonsen sig paa en Maade, der ikke kunde andet end bringe til at gientage det Ønske, Anm. allerede en Gang tilforn har ytret, at Hr. S. maatte forskaaes for at spille Roller i alle Fag; særdeles synes Roller, som nærværende Sainville, at høre til dem, der ligge uden for Hr. Ss. Scala. Skuespilleren manglede aldeles al den mandige Elskværdighed, der aldrig maa være borte fra Elskeren paa Scenen, og i dens Sted var traadt en ættel Blødgørlighed, der ikke paa nogen Maade kunde tjene til at vække vor Deeltagelse, noget Forfatteren vel kun har gjort lidt for,

men som Skuespilleren dog bør søge at opnaae; "sove
 baade Digteren og Skuespilleren, da farvel Skues-
 spil. Scenerne med Luise var de ubældigste for Hr.
 S.; hvorimod Scenen med Ursula i 3 Akt uden tvivl
 var den mindst maadelige.

Corignac: Hr. Schjern. — Anm. har
 tilforn roest denne Skuespillers Utvungenhed paa
 Theatret, og hvor prisværdig den endog er, og i
 hvor stor Grad, Corignacs Rolle end tillader den,
 troer Anm. dog, at Hr. Sch., særdeles betragtet som
 begyndende Skuespiller, driver den for vidt, især da
 han ikke overalt var frie for lave og uædle Gebærder.
 En grændseles Frihed paa Theatret er overhoved
 Tegn til en grændseles Selvtillid, og denne er, vil
 enhver letteligen indsee, et afgjort Middel til ikke
 alene at standse saavel Begynderen, som den Uidre,
 paa Kunstens Bane, men endog til at drive dem tilbage.
 Gjælder end ikke den Regel: "hvo der ikke gaaer
 frem, gaaer tilbage,," ikke saa afgjort i Kunsten,
 som i Morallæren, saa er det dog vist, at naar for
 stærkt Selvtillid betager Skuespilleren, han da efterla-
 der de Forsigtigheds- og Klogskabsregler, han tilforn
 anvendte, fordi han ansaae dem for uundværlige,
 og derfor nu strandeder paa de Stjer, han ved dem

tilforn havde undgaaet, og altsaa langt fra at gjøre Fremskridt, endog ikke engang bliver staaende paa det Punkt, hvorpaa han stod. Ingen troer, at alt dette er sat aldeles med Hensyn paa Hr. Schjern; Anm. troer og ønsker ikke, at Hr. Sch. skulde nære denne saa farlige overdrevne Selvtillid; blot i Almindelighed ere disse Bemærkninger, som uvilkaarligen paavang sig Anm., henkastede. — Skjendt Hr. Sch. i sin Corsignac just ikke skildrede Gasconieren, havde han dog lagt en Deel Interresse i denne Person, hvis Snurrighed ene kan indtage os for ham, og udslette det ikke fordeelagtige Indtryk, hans Jagt efter en en rig Vige, ligemeget hvilken, nødvendigen maa gjøre. — Aldeles urigtig troer Anm. den Maade at være, hvorpaa Hr. Sch. behandlede de Replikker i 2 A. 8 Sc., hvor Corsignac ved at indbilde Pauline, at han sympathiserer aldeles med hende, vil søge at vinde hendes Haand og hendes Formue; den Tone, hvormed, og den hele Maade, hvorpaa Hr. Sch. sagde dem, kunde umueligen andet end bringe Pauline til at troe, at han gjorde Nar af hende og hendes Færdte, og gjør Corsignac dette end i Hjertet, er han dog meget for klog til ved at følge sin Overbeviisning at stille sig ved Pauline og hende

des Penge. Anm. troer, at Corfignac i denne Scene aldeles bør stemme i samme Tone, som den affecteret selende, temmelig uvittige Pauline angiver, og gjøre alt for at naae sit Onske. I 3 A. 8 Sc. indløb ved en Skjedesløshed af Corfignac en Forplumring, hvoraf man kun ved Tab af sund Sands og Mening reddede sig.

Ledoux, den temmelig indskrænkede, halvtredstindstyveaarige, ligefremme, med Stadens Politesse ukjendte Landmand, fremskillede Hr. Haack med et aldeles upassende forseilet Kammerjunker væsen. Hr. Wildt, som først var bestemt til at udføre denne Rolle, men ved Sygdom hindredes derfra, havde uden tvivl givet den langt rigtigere; hermed vil Anm. ingenslunde sige, at han anseer Hr. W. for mere talentfuld og brugbar end Hr. H., blot Rollen, som denne, troer Anm. netop at være lige saa passende for Hr. W., som upassende for Hr. H. Hverken i Tone eller Udsærd viste Hr. H. den saa aldeles pretensionløse Mand, der villig efterkommer enhver Befaling, og tilbyder sig, altid at være til Tjeneste, naar Jfr. Agathe ingen anden Mand kan faae. I 1 A. 4 Sc., hvor Ledoux siger: "hvilke Talemaader!.. bør disse Ord neppe fremfø-

res i en forført Tone, som Hr. H. gjorde, men snarere i en forundrende, da de Talemaader, Cor-
signac bruger, vistnok maa være Ledoux fremmede.
De Ord: "men da jeg nu ikke mere kan være dem
til nogen Tjeneste her, o. s. v." bør uden tvivl siges
til Sainville, som han nyligen har været til Tjene-
ste, og ikke til Ursula. At Hr. Ledoux var 50 Aar,
og saae ud som Fader til de unge Piger, var vanske-
ligt at opdage.

Hr. Ahrends var Agathe Permont;
den ældste af Hr. Jacquemins Wyndlinger, og var
ret brav denne giftesyge Coquette, der "har været
for stolt, og sagt nei til mangt et godt Parti, for
nu, — af Frygt for at dee ugift — at tage tiltakke
med en gammel Ungkarl." Den grove Tone, hvor-
med Hr. Ah. i 1 A. 4 Sc. siger: "hvad behager
min Herre?," var vel noget for militairist; derimod
sagde Skuespillerinden særdeles høfdelig følgende Re-
plik: "O Jagten er mit Liv; og jeg er ogsaa en
ganske høfdelig Jæger," hvorved ogsaa den selvtil-
fredse Mine var meget passende. Rigtigt forekom-
mer det Anm., at Agathe i 1 A. 9 Sc. lurer, da
da man derved maa bringes paa den Formodning:

at hun hører, hvad Efterretning Corfignac giver Ursula, og altsaa ikke af denne vil lade sig narre.

Pauline er en meget flau og usammenhængende Person, hvoraf man med Vanskelighed vil kunne danne noget Heelt; Jfr. U b i l d g a a r d gjorde ufortroden sit til at give den Interesse, men forgjæves. Overmaade vel sagde Jfr. U. blandt andet denne Replik i 1 U. 5 Sc.: "Skulde dette være det afgjørende Dieblik, mit Hjerte ventede, „ hvor man saa tydeligen opdagede det fremkunstlede Sympathie, der viste, at Pauline letteligen kunde sige det samme ved ethvert Mandfolks Komme.

Ursula Rouvigny: Jfr. Olsen. Med megen Flid og Hæld udførte Jfr. D. denne vist ikke lette Rolle, og manglede Skuespillerinden end iblandt den Lethed, som man bør vente hos Ursula, der i Kostskolen i Hovedstaden har lært saa mange smukke Ting, saa erstatte hun dog dette fuldeligen med mange andre Fortrin. Særdeles lykkes de Scener, Ursula har med enkelte af hendes Veninder. Meget Tak er man Jfr. D. skyldig, fordi hun ved sit Spil noget formildede de stundom for skarpe Træk, hvormed Forfatteren har tegnet Ursula, da det vilde være unaturligt og saare ubehageligt, at

finde en saafconcentreret Reberdragtigbed hos en saangunge. 3 A. 12 Sc. med Sainville er Ursulas Triumph, og denne Sc. gav Jfr. D. med en ikke almindelig Fiinbed. Meget ubehagelig og temmelig uadel var den Tone, hvori Skuespillerinden i Slutningen af 2 A. 14 Sc. sagde: "han tager mig."

At Jfr. Thomsens Flid uagret, lykkes des fende dog ikke at have Luises Rolle, og skjøndt Forfatteren unægteligen her maa bære den meste Skyld, kan Skuespillerinden dog ikke aldeles frikjendes. Vel er Luise intet stærk lidenskabeligt Menneske, men hun bør dog ikke være saaledes, at Ursula har Ret, naar hun siger: "Luise er en kold, ligegyldig Sjel," men saaledes var Jfr. Thomsen. "Hun er god, vakker, ligefrem; ligefrem er ikke dum," siger Jaquemin; men der gives dog et Slags Ligefremhed, som meget nærmer sig til Dumhed, eller i ringeste til en fuldkommen Udannethed, og denne er det, Jfr. Th. urigtigen havde paataget sig. Noesværdige havde det overhoved været, om, ligesom Jfr. Olsen formildede Farverne i sin Rolle, Jfr. Thomsen havde forhøiet og oplivet Farverne i sin.

Den overgivne, skarpsænde, spidsefindige Theresse tabte intet ved at fremstilles af Jfr.

Bassøe. Hun var aldeles den aabne, muntre, femtenaars Pige, der, klogere end alle de øvrige, indseer Ursulas Rånker og ved enhver Keilighed lader denne føle det. Noget for spidsfindigt sagde Jfr. B. imidlertid det "Jo, Far!," i 1 A. 2 Sc., hvorimod disse Replikker: "ligesom de store vil at gøre sig yngre;," "hvor hun er sledst;," "og Ursula faaer ingen," o. m. fl. bleve fremførte med den høiligste og meest passende Tone, som Jfr. B. overhoved i denne Rolle syntes ganske paa sit Sted.

Ved den gjentagne ulige bedre Forestilling den 4de Febr. havde Hr. Jordhei aflagt den upassende Liberiekjole, hvori han første Gang spillede. Hvorfor han, ligesom ved den første Forestilling, i 1 A. 6 Sc. sagde "ældste Moder i Huset," skønnes ikke.

G y r i t h e.

(Fortsat.)

Forsk. har meget vel efterkommet den vigtige Sulzer'ske Regel: "die erste Sorge des Dichters geht auf die Wahl eines interressanten Inhaltes," vorets

naturlige Retfærdighed indtager os strax aldeles for den uheldige Gyriche, og sætter vor Opmærksomhed i Virksomhed. — Alt ligger vor Hjerter saameget nærmere, som Forf. af vor patriotiske Følelse knytter en levende Følelse mellem Gyriche som Danmarks Kongedatter, og os som Danmarks Underaatter. Denne Interesse er ikke lidet vigtig for Fædrelands-Digteren, helst som den saa let gaaer over til Enthusiasme, naar han deraf veed hældig at betjene sig, som i den vigtige Evkamps Scene o. fl. Steder. — Den Bemærkelse troer Anm. imidlertid hidherende: at Forf. alligevel ikke burde tilføjet paa Titelbladet "Danmarks Frelse," med Hensyn til Lessings fine Regel om Titelvideløstighed; thi det er unægtelig en vigtig Fortjeneste, der falder Digteren selv til Fordeel, at han paa ingen Maade lader os sine Knudens Opløsning for Tiden; enhver Bestemmelse, der leder dertil, svækker vor opvakte Nysgjerrighed, og river os ud af den lykkelige dunkle Uvisshed, i hvilken vi følge Digteren saa aldeles hengivne. Hertil kommer, at Forf. med saa lidet Held tilfredsstiller den derved bevirkede herlige Spænding, han stiller os i en Række af Oprin Gyriche i et altfor egoistisk ufordeeltigt Lys, og lader Danmark saa

aldeles i Skygge, netop det Modsatte af hvad vi ventede. Denne dorste Kolighed, denne lettroende og underkuede Stemning hos det tappre Dannerfolk, som Gyrithe flere Steder anklager, s. Ex.

Saa staaer jeg midt i Danmark uden Bistand.

Mit blinde Folk høit jubler til mit Bryllup; o. fl. St.

opvække hos os megen Uvillie; helst naar vi høre hende tillige udbryde:

Vil Danmark stride, saa har Danmark vundet.

Anm. kan ikke nedskrive denne Mening uden at udpege den Fortjeneste, N. Ebbesens Digter heri saa fortrinlig besad. Vi see hos ham Landets ulfkelige Forsatning og Tyrannens Magt at opvække vor Medlidenshed, men ikke en ydmygende Medynk. Saadanne Lanter har aldrig betyngt Danstes Barm, at jo en enkelt Friheds og Mandigheds Gnist ulmede, om endogsaa som Bjarmer siger: "Faa øde Landet er.. Mon det ikke havde været bedre om Digteren istedet for de mange tomme Scener i de to første Acter, (hvori vi ikke høre andet end tom og asmægtig Slangerest hvisle om Gyrithe) havde bragt os Dannerfolket for Dine i Begreb med

et Anslag, der gik ud paa at frelse deres Prindsesse og bryde de slaviske Lænker. Dette under den vise Kongs Bestyrelse, der vel formaaede for enkelte brave Danske at afhylle Bjarmers lumste bedøgende Blanderark. (Overalt falder den Lethed til at troe Gyriches Villighed i at ægte Syvard, hverken Folket eller Gyriche til Vre.) Naar dette Anslag da motive- redes indtil Haldans Ankomst vilde dets Mislykkelse bringe os til den yderste Punkt af Forviklingens La- byrinth, og vi saae da Haldan med mere Glæde og Beundring, som da og vor Velvillie mod Folket var heiere. At Stykket herved havde vundet i Hand- ling formener Anm., og der havde været en saars- skjøn Paralel imellem Gyriches og Folkets ivrige Be- stræbelser til fælleds Frelse, (at forstaae begge maatte være uvidende om hinandens Forehavender.) Naar man betænker, hvormeget der vovedes fra Landets Side ved at een traade i Kamp mod den stærke Hil- diger, vil man finde, at dette Anslag var vel valgt og grundede sig mere paa Muelighed, skjøndt det er ret smukt sagt.

Naar blev da Dannemark saa arm paa Kjemper,
 At det ei har for Hildiger en Bane?

Efter denne nøiere Forvikling troer Alm. at baade Gyriche og Haldan havde kommet i et fuldere Lys, og, at Digteren derved mere havde vundet i vort Hjerter, er unægteligt, thi den Frihed at knytte Knuden paa vor delicate Følelses Beføstning ved den blinde Modløshed og Dumbhed, han tilføjer Folket, er ikke tilgivelig. Hvo slaaer ikke Dinene ned ved at høre de danske Krigere, paa det eneste Sted, de fremkomme for Gyriches Skyld, juble med Saxerne:

Møen er fundet,

Kongen har vundet,

Eil Glæde! til Glæde! Dannemarks Mænd!

Kongen har fundet sin Brud igjen.

Hvo er dansk og blues ikke ved at have Forsædre om hvem vi høre:

Alvilde.

Skal Syvord favne Haldans Skønne Møe?

Rolf.

Og Danmarks Rige overgaar den Skjændsel,

At i dets Skjød Skjoldungens Datter

tvinges

At gaar i Brudeseeng med Landets

Stænde?

Uhørte Skam! o! bortriv danske Drenge!

Det Bæv af Ondskab, som omringer jer.

paa en Tid da Gyrithe erklærer: "Vil Danmark stride, saa har Danmark vundet; kun en Ridding som Bolvise kunde sige:

Mod Snyvards Magt vi kan Dig ei beskytte,

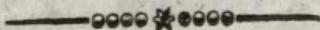
Og kunde vi det end, vi vilde ei.

(Fortsættes.)

I Søndags gaves: Tvillingerne fra Bergamo og den lille Uglspeil og Gysoveren eller Gjengangeren paa Beausola gaard. Da deels en Upasselighed hindrede A. m. fra med Opmærksomhed at give Ugts paa Forestillingen, og han deels ikke kunde blive til Enden, opsættede han at sige sin Mening til en gjentaget Forestilling, hvilken, i det ringeste af det sidste Stykke, snart kan ventes; kun vil han i det første Stykke nævne Hr. Lund, og i det sidste Fr. Buse, som særdeles brave, og troer han, at den førstnævnte tydeligen har lagt for Dagen til hvad Fag han bør dannes. — Søndagen den 1ste Marti Sødsændene fra Landet.

Ketteise.

I No. 15, Pag. 249, staaer Agnes Bernaues rin, læs: Jeannette Montaldi.

For
Skuespilnydere.

—○○○○☆○○○○—
Et Ugeblad.

—
No. 19.
—

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Den 15de Februari gaves anden Gang Siælds-
bevist. Hvad Udførelsen af dette Stykke an-
gaaer, kan Ann. næsten aldeles henholde sig til
de i No. 8 indførte Bemærkninger. Hr. Simon-
sen var som forhen meget brav; Jfr. Bassees
fortræffelige Udførelse af Caroline viste atter, hvorme-
get man af hende kan haabe; Hr. Lund og Hr. Wildt
var næsten maadeligere end forhen; Hr. Kongsted
havde dennesinde afflagt sin Halvmaanfigur. Da
Stykket ikke er trykt, kan Ann. ikke anføre alle de
Steder, hvorpaa Hr. Bruhn, skjøndt han var min-
dre flet end forhen, strandede. Hr. Bruhn gjorde
den dosmeragtige Slynge eller slyngeagtige Dos-
mer v. Ahlbach aldeles til et reent Gaarehoved, der
manglede endog ethvert Spor af den Opdragelse,

for Alibach dog nødvendigen maa besidde. Ell det i No. 9 om Paschaen af Suresne indførte, har Ann. inset at tilføie; det i Fruentimmermund temmelig upassende Ord: "Gilding" var forandret til "Fiegel" om denne Forandring just var den hældigste, vil Ann. ikke afgjøre. Hr. Kongsted kunde lige saalidet af sin Rolle som forhen.

G y r i t h e.

(Fortsat.)

Denne lave, ja nedrige Character hos enkelte Personer var passende f. Ex. hos Bolvise, Thora og Bjarmer, men dennes Almindelighed er heist stødende, og naar man bebrejder en vis Forfatter, at han bestandig skildrer os ædle og skønne Characterer, saa kan man her med Sandhed sige, at Forf. Eyrke har bestaaet i at give sine Personer ingen Character; af dette Slags er Bolvise, Almund, Bjarmer og Thora, der, foruden deres tilsyneladende Unødvendighed, støde vor Følelse ved et ubehageligt Bendekaaberie. — Nedrige og lave Characterer maae være skarpt tegnede, om de istedet for Kulde og Modvillie skulle kunne vække vor Interesse. At Forfatteren har havt Mangel og Ube-

stemthed i sin Plan skøde vi ogsaa paa hos Ternerne,
der først blindt hen paa Bolvises Raad tale om skjøn-
dig Elskov, og siden med trybende Sledsfhed i 2 A.
1 Sc. smigre for Gyriche, og strax derpaa i 7 Sc.
knælende bede Kong Gyvard:

Hav Naade, miskjend ei vor Trostak!

og nu atter i 3 A. 1 Sc. til Gyriche:

Men ak! dine Blik
Ere Tornestik!
Dit sørgende Smil,
Og din lave Røst
Er som Dødens Piiil
I alles Bryst.

og dog til Slutningen i 4 A. 6 Sc, skjendt de passe
smue paa hvert af hendes Skridt, synge om Trostak og
Trostaks Seier. Den Regel, at Charaktererne maae
paa det fineste og forskjelligste udtrykkes med Sandhed
og Tydelighed, finder man, Forfatteren aldeles ikke har
havt for Dine, og netop dette ned sætter betydelig
Stykkets dramatiske Værd, som en utilgivelig Man-
gel. Det kjæder at høre flere Personer i een og samme
Tone, den Eensformighed i Dialog og Handling,
dringer dem i en kold Orkesløshed hvori de falde
ogs meget til Byrde, som et ubehageligt paatrængende

Selskab. Den dramatiske Digtetekunst fordrer en nøierrægnende Oekonomie, der bør befrie os fra alt, hvad som røver Udstrækning og Unødvendighed, f. Ex. ogsaa Skjaldene, de saviske Høvdinge, Freias Præster og Spaaqvinden, (om begge mere siden) og som Digteren bør lade sine Personer handle, ikke fortælle, troer Anm. at det vilde vorde Stykket til Fordeel, om hele 1 A. udelodes, thi i samtlige 10 Sc. seer han intet uden udstrakte Gjentagelser af hvad Gyriche allerede i 2 Sc. skildrer:

Utgarde Lok' (?) er ei endnu afmægtig
 Og Hildiger og Syvard er hans Trælle,
 Og ingen Kjemper, intet Haab om Frelse,
 Og Haldan dvæler i det fjerne Rusland.

og vi begynde ligesaa godt paa 2 som 1 A. uden derved at tabe i Handlingens Gang. Selv Sc. med Alvilde er intet uden dialogiseret Sentiment, der ikke er kraftig nok til at fængsle os, den poetisk skjøne Diction uagtet, og man føler i denne Sc. hvad Dattour saa sandt siger: "For at undgaae Monologens Vanskelighed har man opfundet de Fortrolige, som Heltene betroe al deres Harm og Anslage, men disses Rolle er sædvanlig saa lunken, at Lagemidlet er fast lidet bedre end den Uleilighed man vilde hindre...

I Gyrittes vaklende og ubestemte Charakter finder
 Aam. Kulde, Blanding af Stolthed og Modløshed,
 vidtløftige Deklamationer og udpyntede Begrædelse,
 der ikke lade os formode den tjække, ædle Gyrithe,
 vi see i 2 A. 9 Sc. og 3 A. 6 Sc. og en Vakt, som
 forårsager en vigtig Strid imellem vor Uvillie og
 vor Hengivenhed for hende. Ventelig har Forfatteren
 ladet sig lede vild af Sax. Grammatici hovmodige
 Knipske, der med forsængelig Letkund stødte den inderlig
 elskede Haldan fra sig. Al den Smiøke, hun
 for Uvilde lægger paa det kolde Forhold, er ikke
 vægtig nok til at faae vort Hjerter i Troen om hendes
 virkelig ædle Lidenskab for Haldan. Det væk-
 ker derfor aldeles vor Uvillie at høre hende nævne
 sin Haldan, at høre hende klage:

O Haldan! Haldan! har Du glemt Gyrithe?

ja endog at udbryde:

Saa hiis min Haldan, giv ham dette Favntag,
 Stig ham: at hans Gyrithe blev ham troe,
 At hendes sidste Ord var ham og Danmark.

Der er en stor Forskjel imellem Hjertets og den pyn-
 tede Fornufts kolde Tale. Vi combinere derfor ikke
 saa let hin barbariske Heroismus med Begrebet

om den rene, skønne Kjærlighed, der boer i det
kvindelige Bryst og betvioler derfor ogsaa en Deel
den kolde Zone, hvormed hun ytrer sin Anger:

O, jeg selv er Skyldig,

Hvi fristed jeg saa grumt den adle Kjempe.

Alloiet Kjærlighed er Menneſkehedens Stjændsel helst
som Nødmiddel. Elskede Gyrithe virkelig Haldan,
maatte hendes Anger være stor og hendes Zone langt-
fidskabeligere. Lidenskaben sammenpresser vore
Ord, opflammer til hastige Beslutninger og levrer
ikke Tid til filosofierende Estertanke om det Fore-
gaaende. Vi vakle derfor i at troe om og

for Haldans Skyld hun afflog Sywards Haand,
eller om ikke Bevæggrundene til hendes haldanske
Paakaldelse mere laae i den Linie:

Hvo frier mig Armé nu af Ulvens Strube!

altsaa bygt paa en uovervindelig Riffye for den bryn-
desulde Syward. En Uvisshed, der er saare uheldig
for Gyrithes Charakter; hertil den aldeles ulidenska-
belige Frostighed, hvormed hun gjentjender sin troe
og tappre Haldan, i den spodske Triumph, hvor-
med hun først henvender sig til Kong Syward, og

Den Stolte Moral, hvormed hun ene værdiger Halvdan
 sin Opmærksomhed;

Haandhæv dit Navn! bliv Danmarks Befrier!

(Fortsattes.)

Epilog efter Skuespillet Herman og
 Dorothea *), opført af den konge-
 lige dramatiske Skole i Anledning af
 Kongens og Kronprindsens Fød-
 selsdage 1807.

Red K. L. Rahbek, Professor.

Den Skuespiller, der har forestillet den gamle Her-
 man, træder frem:

Følgtes vi naalagde os den Evang,
 I hvad vi hidtil talte, eller sang,

*) Naaget denne Epilog allerede tilforn er trykt, troet
 Anm. dog, at det ikke vil være Bladets Læsere ukjær-
 komment, her at finde den aftrykt, særdeles, da den
 ikkun er saare lidet bekjendt, saasom den ikkun over-
 lades til Kjøberne af Stykket Herman og Dorothea.

Til Hermans Hjemstavn Scenen at hense,
 Og overlod Tilskueren at gætte,
 I hvilken Verdenspart hans Bopæl laa;
 Thi alle Hjerter — klarlig vi det saae —
 Ved første Ord om fredsom Fyrstes Dyder,
 Og den Lyksalighed hans Rige nnder,
 Gienkjendte fro vort lykkelige Land,
 Velsigtede Frederik og Christian.

I gjerne da tilgive og tillade
 At ogsaa vi, erkjendtlige og glade
 Adlyde vore Hjerter uden Evang,
 Og tolke Eders i vor Slutningsang.

Samtlige Stykkets Spillende danne sig nu i Gruppe om
 Kongens og Kronprindsens Medaillon, som de be-
 kræftse.

To Stemmer.

Til Lykke, Danmark! med din Fader
 Den fredsegode Christian,
 Der blodkjøbt Fædresminde hader
 Stolt af at elskes af sit Land;
 O Fædreland! vor Faders Dag
 Glad dine Børns Lykønskning tag!

Chor.

O Fædreland! vor Faders Dag
 Glad dine Børns Ynkensning tag!

To Stemmer.

Til Lykke, Borger! i et Rige,
 Hvor Borgerværd har Borgerløn!
 Hvor Dyder gjøre lykkelige,
 Og Fred gjør Flidens Bane fjon!
 Vor første Borgers, Fredriks, Dag
 Vor Borgerjubil fro modtag.

Chor.

Vor første Borgers, Fredriks, Dag
 Vor Borgerjubil fro modtag.

De to første Stemmer.

Marsalige Monark! til Lykke
 Fred har bregnet Dine Aar!
 Frugtbare Oliegrene smykke
 Din favre Høst, som blide Vaar.
 O Hæld og Hæder, Christian!
 I hædret Fred der ældes kan.

Chor.

O Hæld og Hæder, Christian!
 I hædret Fred der ældes kan.

De to næste Stemmer.

Held Fredrik! Held Marias Mage!
 Tryk er vor Lykke i dit Hegn!
 Algodhed frede Dine Dage
 Som Du din elste Fødeegn!
 I huuslig Lykkes Fædreland
 Var selv den lykkeligste Mand!

Chor.

I huuslig Lykkes Fædreland
 Var selv den lykkeligste Mand.

Almindeligt Chor.

Hver Kronens og hver Dydens Lykke,
 O Frederik! belønne Dig!
 Med Oliekrands om Graahaars Smykke
 Thron, Christian! længe lykkelig!
 Paa Landets første Høitidsdag
 Vor Jubel mange Aar modtag!

Chor.

Paa Landets første Høitidsdag
 Vor Jubel mange Aar modtag!

Til Gyrithe's Digter.

(Indsendt.)

Liden eller stor — o, sigg hvo eier
 Til at maale begge vel en Læst?
 Men i Digt den Prisen dog opveier,
 Som behager meest.
 Dette er den Dom, som alle ære,
 Der i Svulst ei tabte sin Forstand;
 Skjøndt man nu saa gjerne os vil lære:
 At kun Høi og Stor forenes kan. —

Fra den Old, hvor Manddom ene gjælder
 Udelukkende for Dyd,
 Hentes Emnet bedst, hvor Graad, man fælder,
 Bidner at Medfølelsen har Fryd;
 Men den maa fremlofkes, aldrig tvinges;
 Og vi græde da, naar vi forstaae
 Ei hvorfor — og Sandhed først frembringes,
 Naar Naturen i den laae.

Herlig er han, Ewald riigt fatted,
 Suhm har dyrket Saxo, og blev stor;
 Mueligt, Da dem alle Trende skatted;
 Men end deres Nand ei i Dig boer. —
 Hildiger er Høi, men Haldan taber;
 Kun af Kjerlighed Gyrithe veed;

Medens Danmark's Held hos Suhm hun skaber,
 Synker hun hos Dig til Elskerinde ned. —
 Og din Syvard? — veed af Levemaade,
 Er galant, saa det var underlig,
 Om den Møe, som tør for Haanden raade,
 Elig en Veiler ikke valgte sig? —
 Ham, som paa sig lyver, bedst jeg lider,
 Thi han siger, hvad han i sig bær.
 Men Bolvise see jeg ikke gider,
 For han viser ikke, hvad han er.

Ogsaa mueligt, alt Du selv har sandet,
 At hvis Digtet liggende i No
 Bar forblevet, sikkert noget andet
 Kom deraf om eet Aar eller to.
 Prøvestenen er vel for et Stykke,
 Som for alt: om det sig holde vil?
 Og om det om ti Aar end gjør Lykke?
 Saae vi, hvis vi leve, at see til.
 Endnu eet! jeg den en Skribler kalder,
 Som paa Prent tør sige mig imod.
 Nu tildags jo Tonen saadan falder,
 Skjøndt den ikke er saa reen og god.

J Anledning af det af Hr. Kammerherre, Major og Baron Wedel Jarlsberg udgivne Bidrag til det om hans Theaterselskab i No. 11 af dette Blad indrykkede.

Uden at ville indlade mig paa, hvorvidt Hr. Baron Wedel Jarlsbergs Fremgangsmaade i Anledning af de af mig i dette Blad indrykkede Bemærkninger om det af ham entrepenerede Theaterselskab, er rigtig og klog, er det blot Hensigten af disse Linier, forteligen at vise, hvori Hr. Baronen har feilet. — Det første, der vil falde enhver, som har læst de omtvistede i No. 11 indrykkede Bemærkninger i Dinene, er, at Hr. Baronen kalder det en Recension og benægter dets Existence, paa Grund af, at det ikke har de til en Recension nødvendige, og af Hr. Baronen navngivne Requisiter; skjøndt Hr. Baronen ved at opregne disse, kommer i Modsigelse med sig selv ved at indrømme mig, at jeg har været skaanende, noget, han iøvrigt paaskaaer det Modsatte af, vil jeg aldeles forbigaae dette, og blot erindre, at Hr. Baronen kunde have sparet næsten det halve af sit Bidrag, dersom

han havde vidst hvad en Recension var, og at mine almindelige Bemærkninger altsaa vare langt fra at skulle være Recension, ligesom at man ikke recenserer et Personale. Meget underligen maa det ogsaa forekomme enhver at læse den Beskyldning, at jeg i No. 11 af dette Blad har nedrevet Personalet i det Hele. I No. 11 er de fem ved Hr. Baronens Selskab værende qvindelige Personer omtalte; af disse har jeg med fortjent Roes navnnet de tre, fundet een tildeels brav, og een maadelig og indskrænket; sandeligen naar det kan kaldes at nedrive, da sukkede jeg gjerne at vide, hvorledes Hr. Baron vilde have kaldt det, naar een havde fundet alle fem maadelige; ogsaa en Pasquil kalder Hr. Baron mine Bemærkninger; mon Hr. Baron skulde vide hvad en Pasquil er? Som Beviis paa, at mine Bemærkninger ere urigtige, og at der findes gode Subjecter blandt hans Qvindepersonale, anfører Hr. Baron, Madame Colding i de ældre Modreroller, Tomfrue Hammer som Dr. Sina og Jfr. Falk som Rose, tre Skuespillerinder, som jeg og netop i de samme Roller har omtalt med al den Berømmelse, de virkeligen fortjente, og staaer sig saaledes med sine egne Vaaben. Da en imod

Hr. Baronen i denne Anledning udkommen Piece*) har anmærket, adskillige af de Bestyldninger og Angreb, Hr. Baronen er fremkommet med, vil jeg ikke opholde mig ved dem, men overlade det til enhverens billige Omdømme, at undersøge Rigtigheden eller Urigtigheden af min Udsærd. Da Hr. Baronen imidlertid i Slutningen af sit Bidrag, synes at ville indstævne Sagen for Hr. Prof. Rahbeks Domstoel, er jeg ogsaa meget villig til at underkaste mig denne vor ferske Dramaturgs Dom, og istemmer jeg gjerne Hr. Baronens Onske, at Hr. Professor Rahbek maatte tilkjendegive sin Mening om den af ham bivaanede Forestilling. Naar Sagen, hvorfor jeg ikke i nærværende Blad har indrykket Hr. Baronens Bidrag, vil enhver, som blot har kastet Øinene i det, letteligen indsee, dog maa jeg tillægge, at jeg tilbød mig at lade det trykke, naar de enkelte upassende og uartige Udsærd, der findes, bleve forandrede, og at Hr. Baronen nødvendigen vilde see dem paa Tryk, er ikke min Brede; og hermed nok om denne Sagatæl.

*) At gjendrive de enkelte Mennesker, der søge at udsprede det Rygte, at jeg Kulde være Forfatter til denne ligesaa usammenhængende som ublue og fornærmende Piece, træer jeg at ville være ligesaa fornærmende for mig, som jeg haaber, at det er unødvendigt.

Ved de Søndagen den 22de Februari opførte Stykker vare Rollerne saaledes uddælte; Twillingerne fra Bergamo. — Harlequin den ældre *): Hr. Wildt; Harlequin den yngre: Hr. Lund, Rosette: Fr. Olsen, Nerine: Fr. Bassøe. — Den lille Uglspeil. — Hr. Beausol: Hr. Rungsted, Fru Beausol: Fr. Hedeberg, Uglæ: Fr. Sannes, Capitainen: Hr. Jordhøi, Charles: Fr. Buss, Saint Firmin de Pourgeoletttes: Hr. Haack, Josephine: Fr. Thomsen, Jacob: Hr. Tryde.

Søndagen den 8de Marti gives intet Stue-
spil; den 15de opføres: den lille Uglspeil og
Mistro og Skjalmerie.

*) Udtrykkene, den ældre og den yngre, synes heel
besynderligen brugte om Twillingbrødre.

For
Skuespilnydere.

—○○○*○○—
Et Ugeblad.

—
No. 20.
—

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Søndagen den 1ste Marti opførtes: Sødsken-
dene fra Landet, og opførtes ulige hældigere end
den første i No. 12 af dette Blad omtalte Forstil-
ling. Iblandt dem, der vare mærkeligen bedre,
maa Anm. først nævne Sødskendene Benedict og Ehe-
rese Halter, hvor især Isr. Bassøe i den sidste
Rolle var meget brav, og havde rettet de fleste af de
Feil, Anm. ved den første Forestilling havde anmærket.
Anm. vil blot bede enhver, som har bivaanet begge
Forestillingerne af dette Strykke, at sammenholde
den Maade, hvorpaa Isr. B. udførte 3 A. 8 Sc.
med Biedermann ved den sidste Forestilling, med
den, hvorpaa hun gav denne Scene ved den første,
og saa demme, om Skuespillerinden ikke denne
Gang udtrykte al den udannede Barnlighed og Ustyld,

forenet med inderligste Hengivenhed for Biederman, fort, rigtigheden viste alt det, hvoraf hun ved den første Forestilling lod meget savnes; kun var den Tone, hvori Skuespillerinden sagde: "Ah! — jeg er saa forstrækkelig varm!.. noget for kunstlet, og mindst hørdig frembragde Jfr. B. Endereplikken i omtalte 3 A. 8 Sc., skjøndt netop den lænnes med Bifald. Anm. kan ikke undlade heraf at tage Anledning til at ønske, at ogsaa vort Publikum vilde antage den Maade at applaudere, som det franske Parterre har vedtaget, nemlig at yttre sit Bifald umiddelbar ved det Sted, som man troer fortjener det, og ikke at gjemme Klappene til Scenens Ende, eller til Personen forlader Theatret. Heraf vilde den, særdeles for Begynderen ikke ubetydelige Fordeel flyde, at Skuespilleren vidste, hvilke enkelte Dele i hans Spil, der særdeles behagede. Ved den nu vedtagne Maade at yttre Bifald, forsøres Skuespilleren saa let til at troe, at hans hele Scene var fuldkommen, naar han ved sin Bortgang fra Scenen ledsages af et buldrende Klap og Bravoraab, skjøndt det ofte kun er meget enkelte Dele, der vare gode, ja det er ikke sjelden, at en brillant Endetirade, sagt med tordnende Røst og sau-

gende Arme, bringer Parterret til at glemme en heel lang, vandet, kjedsommelig Scene, og drager det meest lydelige Bifald efter sig. Undertiden hænder det sig ogsaa, at en i Sandhed skjøn og rigtig sagte Scene ender sig kold og intetsigende, og man vil da finde, at ingen drister sig til at vise Skuespilleren det fortjente Bifald; indtræffer der nu det Tilfælde, at samme Skuespiller i samme Stykke siden har en Kraftscene, som han spiller paa det jammerligste, vil han dog ofte blive lydeligen beklappet, da Publikum troer at skyld ham denne Bifaldsyttring, det uretf rdigen forhen unddrog ham, som en vitterlig Gjeld; den Skade heraf flyder, er indlysende nok, men kunde letteligen forebygges ved det foreslagne Middel. — Hr. Schjern havde ved denne Forestilling noget mindre af den bon ton, hvoraf Benedikt aldeles intet Spor maa have; noget for sagte og utydeligt talede Skuespilleren i 1 Akt 2 Sc. Utydelighed er en Feil, hvorfor Hr. Sch. vel maa vogte sig, særdeles da hans Organ saa let kan forsere ham dertil. Angaaende Jfr. Busts Udførelse af Fru Pittini, henholder Anm. sig aldeles til det, han i No. 12 om hende har sagt. — Kun meget lidet bedre var Hr. Stmonsens Biedermann. — Jfr.

Abildgaard har efter Anm. Mening et urigtigt Greb paa Luise Bûrgels Rolle, og hendes Maneer, Tone, og Gebærder ligge i en evindelig Strid med hendes Ord; Overraskelsen i 5 A. ved at see Wandel, kunde gjerne været givet med stærkere Farver, uden derfor at være overdreven. — Eduard Fridau: Hr. Bruhn. Til det forhen anførte maa Anm. tillægges, at den vrede Tone, hvori Skuespilleren i 3 A. 2 Sc. sagde: "Hvorledes mener De det?.." var aldeles urigtig; thi da Baronen endnu intet Forslag har gjort ham, kan han umueligen være fornarmet over det, og frembringe det simple Spørgsmaal: "Hvorledes mener De det?.." i en sand Udfordringstone, særdeles da Baronen strax derefter siger: "Han giver allerede Kjøb,.." hvilket han vel ikke havde sagt, dersom Fridau havde bidt ad ham, som Hr. B. gjorde. — Til Hr. Haacks ikke rigtige Spil, troer Anm. bestemt, at hans ligesaa hæslige som upassende Klædedragt tildeels er Skyld, da han af det lader sig forføre til en aldeles urigtig Stivhed og Pedanterie. Anm. begriber aldeles ikke, hvorfor Wandel ikke, i det ringeste i de halvsente Akter, kan være iført en moderne Spradedragt, og i Slutningen af femte Akt en af de nubrugelige Gallakjædninger, hvortil

ogsaa horer Kaarde. Skal Hr. H. imidlertid beholde denne Dragt, burde i det ringeste den Deel af 1 A. 5 Sc. som ahandler Baronens moderne Paaklædning, udelades. Hr. Lund var som Lieutenant Bjerring sig selv lig. Jfr. Hedeberg var som forhen Lise, Hr. Wildt, Wilhelm, og Hr. Kungsted en Sjener.

Om Anstand.

I den i Aar af Tifland udgivne "Almanach für Theater und Theaterfreunde," siger denne vist nok ikke almindelige Skuespiller: Ved Ordet "Anstand" forstaaer mangen Skuespiller kun et overordentligt fornemt Væsen; og dette troe de at erholde ved et kneisende Hoved, asmaalte Skridt, tilligemed et stolt Diekast, som bryder sig om intet; de vælge derfor gjerne den meest kneisende og prægtige Figur til Ideal for Anstand. Sid disse Skuespillere dog hellere rigtigheden vilde antage, at Anstand er den Maade at tee sig paa, som passer sig for og tilkommer den Person, som skal forestilles, i den Stilling, hvori denne Person befinder sig.

Fyrsten, Ministeren, Generalen, Rigmanden, Prælaten, Faderen, kunne, naar enhver af dem er en Mand af Dannelse, hvad Anstanden angaaer, mere eller mindre være den samme i Hovedsagen. I nogle Tilfælde kunne Forretningsevaner og Kostume forandre den udvortes Holding. Temperamentet, Character, Lidenkab, og Diebliffet kunne ogsaa have en forskjellig Anstand til nødvendig Folge. Denne Underviisning kan en almindelig Dandsemeister ikke give; Skuespillerens Genie og Originalitet maa bestemme den.

Hvo der nu ikke tidlig er godt dannet til en smuk Holdning, og ikke føler sig istand til, at kunne gjøre sig den sildigere Underviisning eiendommelig, han maae i det ringeste søge at fatte de første Grundregler, som siden bestræbe sig for at blive aldeles hjemme i det Belangstændige.

Til Opnaaelse af dette Niemeed anbefaler Hr. Jffland overordentlig meget reflexions sur le maintien et sur les moyens d'en corriger les défauts par Mereaux, han siger blandt andet om den: enhver Skuespiller burde læse og ofte læse denne fertræffelige Bog. Have de ikke havt Leilighed til at erholde den tidlige Dannelse, som

Herr Mereau ønsker enhver ungt Menneſte, ſaa vilſe de her finde Stof til Eſcortante, hvorledes de ſkulle bære Omſorg for deres Holding (maintien) naar den er forſømt. Underviisningen i Dandsen er ikke tilſtrækkelig til at forſkaffe den gode Anſtand.

Af de mange Steder, Hr. Iſſland anfører af ovennævnte Bog, vil Anm. her meddele nogle, paa Skueſpillere meelt anvendelige, der maaskee ikke vilſe være Læſeren uinteressante, og ſikkert, ved deres Simpeltbed og Fattelighed, ere lige ſaa nyttige ſom indlyſfende. — Efter adskillige Bemærkninger om hvorledes Hovedet, Skuldrene, Bryſtet o. ſ. v. ſkulle bæres, følger det ſyvende Capitel ”om Armene.”

De fleſte Menneſker — ſiger Hr. Mereau — ere, naar deres Hænder ingen beſtemte Forretninger have, i ſtor Forlegenhed med, hvorledes de ſkulle holde dem. I ſaadanne Orkeſtøſheds Dieblitte lege de enten med deres Uhrkjeder eller Manschette, eller de ſidde og tromme med Fingrene paa Knæet; de bære deres Hænder foran i Veſten, i Veſtelommerne, ja endogsaa ofte i Lommerne paa Beenkløderne; denne ſidſte Vane, ihvor uanſtændig den endog er, er deſto værre blevet Brug; andre ſætte den knyttede Naev i Siden. — For at undgaae diſſe Feil, maa

en ung Mand, naar hans Hænder intet have at foretage, altid lade dem hænge paa Siderne. For at være vis paa, at de ere paa det rigtige Sted, behøver man kun at strække Armen stift, have den, og derpaa lade den synke perpendikulair, som om den var ded; sikkert vil den da falde paa det Sted, hvor Kjolelommerne i Almindelighed ere anbragte, og det er dens Sted. Jeg vil ikke hermed sige, at Armene altid skulle blive hængende ved Siderne, man kan i al Fald bære Haanden foran i Vesten, men aldrig i Bestelommerne, og paa ingen Maade i Lommerne paa Beenklæderne. Man lader i Almindelighed unge Frunntimmer bære Albuerne langt tilbage, og troer derved at bære hendes Skuldre, og give hende en overordentlig lige Holdning; men denne kan letteligen erholdes, uden at man pincer og vansker Figuren. Ligeledes er det imod Belænsfærdigheden at lægge Hænderne sammen over Maven, ligesom det er imod Levemaaden at gjøre mange Bevægelser med dem, naar man taler. Intet kan være ubehageligere, end naar en Mand's Haandgebærder nøde mig til, uagtet jeg er i Samtale med ham, dog at staae en god Armslængde fra ham; disse Mennesker ere ligesaa ube-

bagelige, som de, der troe, at de ikke kunne overbevise den, de tale med, med mindre de under Samtalen flappe ham paa Skuldrene, eller tage fat i Knappen og hale ham til sig. Derimod gives der visseligen Tilfælde, hvor en Bevægelse med Armen, eller en Betegnelse med Haanden, givet til passende Tid og paa en passende Maade, klæder godt, ja endogsaa er nødvendig.

I det ottende Capital, hvor Hr. Vereau afhandler Knæets og Benets Stilling, siger han iblandt andet: der gives ogsaa Stillinger, som ere Bidne enten paa Dovenskab eller Forlegenhed, men som stride aldeles imod al god Anstand; s. Ex. naar man i et Værelse tager fat paa den første Stol, Bord eller andet Meubel og læner sig derpaa.

Der ere Skuespillere, for hvem et Bord eller en Stol har saa stærk Attraction, at man tydeligen kan mærke paa dem, hvorledes de indrette hele deres Spil for at komme i Nærheden af denne Nødhjælper; enten foretage de upassende Bevægelser dermed, eller man kan dog i det ringeste see, at de ere inderligen glade ved at være i Nærheden af denne Troster.

Det tolvte Capitel handler om at sidde (de la manière dont on doit s'asseoir). Hr. Me-reau siger:

Man maa ikke læne sig med Ryggen mod Stolen, og ikke sidde hverken med Benene overkors eller langt udstrakte. For at sidde mageligt og med Anstand, maa Knæ og Fødder være dreiede udad, men Benene være i perpendiculair Retning fra Knæet til Foden. Naar man vil sætte sig, maa man hverken lade Legemet falde tungt eller for rask paa Stolen. Legemet tage Plads lige midt paa Stolen; intet seer mere flon-tet ud, som naar nogen sætter sig paa Hjørnet af en Stol; hertil kan der aldrig findes Aarsag; thi vil man tale med nogen, som sidder ved Si-den, saa behøver man jo kun at dreie Hovedet derhen.

Naar man vil reise sig, maa man ikke bøie Kroppen for meget forover, eller støtte sig med Hænderne paa Knæene, som om man ved disse Hjælpemidler vilde samle Kræfter for at kunne reise sig, hvilket giver Stin af Skjodesløshed og Do-venskab. For med Anstand at staae op af en Stol, maae, førend man reiser sig, Fødderne

bringes hinanden en god Somme nærmere, hvorpaa Kroppen bøies lidt forover, for at vedlige, holde Ligevægten. Dersom der ved Siden af os sidder nogen, som man vil gjøre en Kompliment for, saa maa man, førend man reiser sig, vende Hovedet hen til ham og see paa ham; herved forbereder man ham paa at modtage den Hilsen, man har isinde at gjøre ham.

Det, Hr. Mereau i Særdeleshed forlanger, er: "une honnête assurance — — un air mâle et une heureuse confiance — — une position agréable et aisée.." Ligeledes — "soit qu'ils marchent, qu'il se tiennent debout, ou qu'ils soient assis, qu'ils présentent quelque chose, qu'ils tournent la tête, qu'ils regardent d'un côté ou de l'autre; il faut les accoutûmer de bonne heure à assaisonner tous ces mouvements de cette aisance et de cette grace, qu'on ne puisse que dans la belle nature.."

Ann. afbryder her med denne Prøve af Hr. Mereaus Betragtninger, da han frygter, at mange, der ei indsee Nyttien og Nødvendigheden af det Ovenanferte, vil ansee det for Pedanterie og

Mikrologie. I næste Nummer vil han levere nogle af Hr. Ifflands blot med Hensyn paa Skuespilleren fremsatte Bemærkninger over "Anstanden," en Egenkab, denne Mand anseer for een af de væsentlige hos gode Skuespillere.

(Fortsattes.)

G y r i t h e.

(Fortsat.)

Uden sværmerisk Overdrivelse tør Ann. be-
kjende et langt andet Ideal, han recapitulerede sig
af Gyrithe. De væsentlige Fordringer gik ud
paa det sande skønne Billede af hiin Hedenoldets
fjætte trofaste Møe med Hjerte og Beslutning,
hvis Følelse for Fædrelandet stod i næieste For-
bindelse med hver anden hendes Hjertes Følelse,
og som udmærker sig fra Nutidens romantiske El-
skerinder, hos hvem to Yderligheder regjerer, Føl-
sommelighed eller Phlegma; For den fædrelands-
ske Gyrithe, han saa inderlig er hengiven hos
vor fædrelandske Suhn. Denne ædle Tone, der

vedvarer endog i de beklemteste Situationer, men
søm medfører tillige den sande Inderlighed, man
kunde vente hos den nordiske Stjoldmøe, hos hvem
Kjerlighed ledsagedes af Uskyldighed og Trostid,
altsaa lige langt fra bitter paastaaende Stoltbed,
som tragisk veltalende Hulen. Qvinden er Qvin-
de, og endog med det meest heltemæssige Sving i
Characteren forbinder sig en uadskillelig Omhed, der
luer frem, hvor Lidenskaben virker. Naar Anm.
altsaa vedgaaer den heroiske costummemæssige To-
ne, saa bemærker han tillige, at han troer at
den maa bibringes en særdeles Overvægt fra Hjer-
tets Side, — poetisk og psychologisk Driftighed —
og mindre præges med den strænge episke Calcul,
der udarter saa let ved liden Kulde til præten-
sionsmæssig Moral og overspændt Storhed. Den
poetiske Stjendhed maae forbindes søsterlig med
Charact. ueftergivelige Fordringer; men mere maae
den moraliske Tendents adskilles fra den æsthetiske.
Dette anvende man paa Gyritches Character-
tegning med den hertilhørende Bemærkning: Gy-
ritche taler skjønt, men fremfører stedse Senten-
ser og philosophiske Skrupler, og man sporer hos
hende mere af det episke (den fortællende) end af det

sande dramatiske Digt (Virksomhed og Aand), og Anm. troer da at have vist, at netop Forsatterens uberingede Kjørlighed for det heroiske Store har ledet hans Genie paa en Afvei, der svækker Stykkets Hovedcharacter. Den egentlige Katastrophe er Gyrithes Befrielse fra at ægte Syward; naar Digteren altsaa i Modsetning her af det tragiske Anlæg stiller Kjørlighed til Hald. i fuld Virksomhed, og bringer i Udviklingen en Forening tilveie mellem ham og Gyrithe i Relation til Protasis og Forviklingens Behøf, skaber han upaatvivlelig en Modsigelse i sine veiledende Motiver og i sin Plan ved det forbigående kolde Lys, hvori vi netop see Gyrithe som frelst. Den inderlige Hengivenhed og varme Følelse, der nu maatte binde hende med Taknemmelighed, Kjørlighed og Beundring til den troe Hald. udtravede en samsoist Pen for at give os det fulde Hjertes Sprog, vi vente og ønske, en Tvetydighed og Mangel i Fuldendelsen af Gyrithes Character, Anm. hos sig føler meget levende, som i alt hvad angaaer det erotiske Anlæg. Men han føler ogsaa de Bauskeligheder, Digteren havde at overvinde, for at bringe den sande Harmonie imellem den lidenskabelige, den djærve og den ædelstolte Foragstone, han maatte beobagte, alt med Hensyn paa det heimodige patriotiske Sindelag, som hos Suhm er den herlige Grundvold i Gyrithes Character. De egentlige heroiske Situationener regner Anm. til Stykkets Fortræffelig-

heder, og af dette Slags er Ivekampen med Hildiger, som Forf. vældig har vaakt al vor Interesse for, ved den Uvidenhed om denne store Beslutning, hun overgiver os og Alvilde til. Forst forbauses vi ret ved at høre hende sige:

Dybt i mit Bryst er et almagtig Haab,

Et sikkert Middel er endnu tilbage

just paa en Tid da vi tabe den sidste haabefulde Udsigt til Befrielse ved Borttagelsen af det af Kolf hidtil dulgte Skib. "Hvad har hun for, .. er vor spændte Forventnings kraftige Udbrud, og vi føres til den fuldkomneste Benndring ved at overraskes saa uventet af det frimodige ædle Forsæt

Han fælde mig, da er mit Danmark frie,

det Hildiger saa herlig characteriserer i den Linie:

En Nøe imod min Arm! uhorste Djer vhed!

det eneste Anm. finder her at anmærke, er at vi føres alt for pludseligt over i et andet Element, som vi efter det Foregaaende (hvorvel vi end befinde os deri) dog ikke ret kan befinde os. Vi ere for vante til at tænke os hende som frygtagtig og lidenskabelig og nu herer man:

Dans Nøe har hylt i Jern i de spæde

lemmer,

Skjænde svag mod Glavind dog hun havde Styrke
Til døende at løse Landets Ære.

hertil føjer man vel Thoras Opdagelse af den i Gyriches Barm dulgte Dolk efter den skjønne Replik's Endelse

O Danmark i dit Fald er jeg uskyldig
 Min Kraft forgaaer, det sortner for mit Die;
 Kong Svyard tag min Haand.

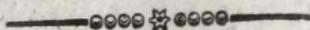
og sige hvormeget maae disse Ord ikke koste hendes Hjerter, men intet Haab er mere tilbage. Gladere troer Alm. Mueligheden af at Gyrithe ville opofre sig til Døden for sit Folks Vel, og for at at vorde Hald. troe

det raame Svyard først
 saa mig, hvis Nøden fordrer;

end denne modfaldne Hengivenhed, der vel ytrer sig i et poetisk skjønt Sprog, men staaer i Misforhold til Charakterens Conseqventhed. De Ord: "Dans Mæe ic. . . stode nok ogsaa lidt mod den heimodige Eh., thi denne taaler ingen ubesteden Selvroes. Vel brammede altid Heltene med deres Djerthed og Idrætter, men Alm. stoder sig derover, naar sieblikkelig Hede ikke undskylder sig Forsængelighed. Her maa man adskille Mandens raae og syndigere Tone fra det blidere Bæsen, Pigen.

(Fortsættes.)

Søndagen den 16de Marti gives Lige for Lige og Komødiegistermaalet eller Han selv taget ved Næsen.

"Den, som Naturen, — skriver ovennævnte
 Forfatter — "har ndrustet med en regelmæssig Le-
 "gemsbygning, et behageligt, sonort, til Udtrykket af
 "Kraft og Inderlighed lige stikket Taleorgan, og
 "en betydningsfuld Ansigtsdannelse, der frembyder
 "talende Træk til et frit, ietbevægeligt Minespil,
 "hvormed en levende Phantasi, en fin Følelse, en
 "træffende Dømmekraft, (hvilke tilsammen danne
 "Smagens sikke Takt) og en hædlig Hukommelse
 "forene sig, det Menneske er prydet med alle aandige
 "og legemlige Gaver for at vorde en stor Skuespil-
 "ler. — Det være langt fra mig — vedbliver
 "Forfatteren — at ville bestemt fordre og forud-
 "sætte den sjældne Forening af alle disse Anlæg, som
 "saa afgjort betegne Skuespillerens Kunstnerkald;
 "jeg troer snarere, at ogsaa et mindre lykkeligt ud-
 "rustet Talent ved Hjælp af en omhyggelig Uddan-
 "nelse kan betræde den theatraliske Løbebane med
 "roesværdig Hæd.

Altsaa er det ikke altid mueligt eller nødvendigt
 for den begyndende Kunstner af sand Kald, at alle
 disse Anlæg skulle findes hos ham, eller at ethvert
 enkelt af dem tydeligen skal vise sig. Mangelen af
 nogle vil altsaa ikke gjøre hans sande Kald mistæn-

feligt, og omhyggelig Uddannelse af de kun betegnede og skjulte vil uddanne og styrke dem.

Kun i et regelmæssigt dannet Legeme stiller Menneskehedens Gratte sig til Skue. — Snare vil det lykkes den lavere Dandskunst at skjule Naturfeil, og om end ikke erstatte, saa dog at bringe Diet til at glemme Lemmernes vanskabte eller uharmoniske Dannelse ved deres Skjønhedsliniers snævre Kredse, ved deres Skridts Aftorning og ved den hurtige paa hinanden Følgen af deres Bevægelser, end det vil være mueligt for et uregelmæssigt Legeme, at fremstille den skønne Menneskehed. Værdighed og Ynde, disse den skønne Menneskesjels væsentlige Egenstabsstyringer, kunne vel efterhaanden stemple de bevægelige Dele af et uregelmæssigt dannet Ansigt til Udtrykker af de indvortes Bevægelser, og en Johannes Hjerter vilde omidatte et Judasansigts forræderiske Mine til Menneskevennens Blidhed; men en Dværgeskabning, en vanskabt, forskudt legemlig Figur, hvor høit og ædelt endogsaa Hjertet slog det i Brystet, vilde forgjæves ved skildrende Bevægelser forsøge paa at tegne os sin Tilstand med Sandhed Ynde. Ogsaa vil den Drift at fremstille den skønne, forædlede Menneskehed ved sin Skabning, kun fødes i den Sjæl,

der beboer et regelmæssigt Legeme, fordi Følelsen af Mechanismens Udtryksduelighed virker tilbage paa Aandens dannende Kraft, og Sjelen maa øse Begjæret fri og ved Legemets Anskuelse, ligesom ved Nydelsen af et Kunstværk *). Den Vandskafes Kunstskab griber derfor Harpen, Meiselen eller Penselen, for at udtrykke sin menneskelige Følelse ved Toner, Omrids eller Former.

Et behageligt, sonort, til Udtrykkes af Kraft og Inderlighed lige skikket Organ er en sjelden Gave af Naturen, hvormed den kun forlener sine Yndlinger; men at ogsaa disse af den med legemlige Gaver prydede Skjædeborn sjelden blive myndige i den aandige Fuldkommenheds Rige, er en Sandhed, som en upartist Undersegelse af Theaterhistorien lærer, der igjen opfordrer os til at beundre hiin Seier, som stærk Kunstentusiasme har erholdt over den stedmoderlige Natur.

(Fortsættes.)

*) At denne aandige Anskuelse ikke kan skee i Teaterspeilet, falder allerede af Begrebet om den sande Gratie.

Om Kostumet.

Kostumet er en Deel af Uffanden. I Almindelighed bestemmer Standen det, og Kostumet fordrer den særdeles Holdning, som dets Betydning, eller Tiden, hvori det antoges for gjældende, bestemmer.

Manden af adel Byrd, i en Dragt fra 1550, med vide Beenklæder, store, brusende Ermer og høi Fjederhat, kan ikke have vor Tids Gang. Hans Gang hindrer da hans Klædning, og hans Klædning hans Gang. Hans Vresbeviisninger, hans Høfligheder maae have noget mere fast, selvstændigt og bestemt end Nutidens Form medfører. Modets Sprog maa føres i rolig Tillid til sine Bedrifter. Dersom Digteren lader ham tale efter vore Tiders Tone, maa man saa meget som muligt skjule denne Feil.

Den adle nordiske Møe, dersom hun ikke vandrer omkring i Borgen med graff Dragt, Nympheskeer eller Balkjole, vil gjerne undgaae at vanzire den folbede, tunge Klæning ved en trippende Gang, eller en laitières Holding.

Hvo der bærer Uniform bør være i en værdig, fast, dog utvungen Holding.

De moderne Herrers Klædning fordrer at man feier sig i deres Stikke.

Hvo der skal krybe i Narrens bregede Masse, hvo der maa sætte sig ind i den uglevede, gamle, forellede Giax's Bøsen, hvo der skal lade sig see sorgfrie, sær, og dog interressant som Landmand, Onieren, som er lige saa sparsom paa Bevægelser som paa Penge, og der skaaner sine Klæder til det næste Aars tiende, alle disse Kostumer fordrer legemlig Holding og Vane til at være i disse Klæder. Upaatvivleligen er det, at disse Klædeformer selv oplyse og veilede den, som besidder den Gave, let at sætte sig ind i enhver Situation. Af denne Aarsag maa man tidligen være klædt til enhver af disse Roller. Raster man først i det sidste Kvarteer en fremmed eller uvant Klædedragt om sig, saa klæder man sig paa til en Maskerade, men bereder sig ikke til den Holding, som Characteren fordrer.

Paaklædningen i de borgerlige Stuespil er nu saa eensformig, at den ikke mere er istand til at vise nogen udvendig Forskjæl. En brun, blaa eller sort Kjole have alle paa, Herren, Kammertjeneren, Elskereren og Formynderen, ligesom alle Fruentimmer betjene sig af en hvid Klædning, hvad enten de ere

Damer af den største Rang eller Soubretter. Det var meget at ønske, at der paa Skuepladsen igjen blev indført en Art Forskjellighed i Klædebragten for at ophæve denne Eensformighed, som foruden at den ikke behager Diet, virkeligen har mere Indflydelse paa Forestillingerne end man troer. De franske Skuepillere have ikke afskaffet den hele Klædning (habit habillé) men bruger den endnu ved Rollen af Betydning og Stand, og deri gjøre de meget vel. For Skuepillere af underordnede Talenter ere Klæderne ofte en Veiviser, en Barriere, som holde dem i de Skranker, som ikke kunne overskrides uden at træde Sandheden og den behagelige Anstand for nær.

Fjederen og Fjederbusken paa Hattene og Hjelmene ved Fortidens Dragter ere en stien Prydelse; Skade, at den saa ofte misbruges. En høj Fjederbusk maa bæres med Smag. Naar Hovedet uden Aarsag kastes frem og tilbage, til høire og til venstre, saa faaer Fjederen rystende, smaalige, intetsigende Bevægelser. Ved omhyggelige, alvorlige Bevægelser af Hovedet, kan den høie Fjederbusk blive af meget Betydning, forstærke Udtrykket, blive en Baldachin for Diet. En bestandig frem og tilbage-

vaklende, bævende Fjeder fjeder Diet og gjør et ubehageligt Indtryk paa det. En uhyre stor Fjederbusk er et ynkeligt Syn, som strax bebuder det tomme Hoved, som tænker ved den at blive noget stort. De Bevægelser, der frembringes af en saadan Karrikatur, som erindrer om reisende Kinnedansere, ere i Almindelighed eenfoldige og modbydelige. Der seiler da blot, at Brykset og Maven skal være belagte med en Landevei af store, uægte Stene, for at fuldende det Latterlige. Enhvert Kostume, som indeholder mere, end Rollen fordrer, eller indeholder Ting, som modslige Rollen, fornærmer Smagen.

G y r i t h e.

(Fortsat.)

Den anden Hovedcharakteer, vi i 1 A. gjøres bekendte med, er Kong S y v a r d, stjen og stor, i Pragtoprog med Saxer, Prøster &c.

Brynde, Gjerrighed og Herksesygge ere Drivefjærene til hans Handlinger

Før tvende Aar er fyldest bragt til Ende
 Skal Danmarks Skatte fylde dine Haller,
 synes ham en ret vigtig Overtalelsesgrund at anvende
 mod Gyrithe. Belyst og Politik opægge ham til
 at drive paa Foreningen, og han taler i en Tone,
 der ikke giver Vidnesbyrd om den djerve Krieger, men
 tværtimod viser den blødeste Belysning. Den ædle
 tappe Krieger vilde efter hiint Gyrithe's beskjam-
 mende Udsag

Forvoone Sæxer! saa var ei min Mening;
 Her vil jeg herske! fra sit elskte Rige
 Gyrithe skilles ei, end selv i Døden!
 For Sæxerne sig Danmark ei skal bøie.
 Fortien at hedde Dansk ved at forene
 I samlet Sum dets Lande med dets
 Dyder.

ikke endnu kunne tilstaae:

Al! ved et Blik af Dig forgaæer min Brede,
 og erklære:

Gyrithe, nu itg laver alt til Bryllup.

I 2 A. 5 Sc. finde vi hans sande Charakteristisk,
 den seige Advarsel til Hildiger:

Lidt mindre høit lad din Udæskning lyde:

Hvirvstet Spot fordrager Dansken ei.

der svarer til "den noksom vundne Seier, vi fik
med List, og Yttringen:

vel fortjener Danmark og Syrithe,
At Saxens Konge, for at vinde begge,
Sin Kind af Solen lader svide (svie) bruun.

neppe agtede han heller mere: thi Syvard fandt
sig ret vel i at lade sig hilse som "Danmarks
nye Konge, foruden Kamp,.

Kunde man vel og vente Handling hos den
lede foragtelige Voldsherre, der eier Ord, som

Først ægter jeg hans Brud, tag saa hans Rige.
og denne suedige Glæde (da han opdager at Sy-
rithe ikke er bortflygtet, men staaer i Kampen
med Hildiger) hvormed han omsævner hende

Dig Danmarks Lyft! Dig redded' jeg, min
Dronning!

han fortjener at høre:

Kan Livet vende bittrere tilbage
End nu, da Sywards Arm omfatter mig.

en Erklæring, der var tydelig nok for at tilraade
ham: at paastynde Opsvælgelsen af Syritthes Løfte.
Hun Diddens Redelighed fandtes ikke hos Syv.
han hylde den polerede uædle Maxime, "ethvert

Middel som tjener til min Hensigts Dypnaaelse er mig tilladt, og er sammensat saa at sige af Kumskhed, Lædighed og Begjerlighed. Vi fræve Hildiger til Vidne herom og høre:

Holdt Sarens Konge!

Lad Middingsværk dit Drollup ei besmitte,
en Vebreidelse han ikke lagde meget paa Hjerte,
thi Thorild opdager siden, at

Heel lønlig samler Syvard sine Sarer;
Jeg frygter Overfald!

Dog hvad have vi vel Vidner behov?

Syvard (hemmelig).

De staae opstilte i Skoven, mine Sarer,
beredt at hævne Dig og myrde Haldan.
jevnsført med hans Ytring til Hildiger:

Forlad da Kredsen, lad os flye.
viser os hans sande Hensigt: at han satte mere
Priis paa Besiddelsen end Æren. Ubetinget at
nægte denne Characteertegning Sandsynlighed og
dramatisk Værdie kan man ikke; et andet er
Spørgsmaalet om den svarer til det ophøiede
Gemne, Digteren har valgt sig, om han ved at
henslytte os i Oldtidens herlige, rene Sphære ikke

har berettiget os til Krav paa en større og æd-
 lere Natur, om ikke denne synderlige Sløvhed
 hos Stykkets tragiske Hovedperson, standser den
 Interesse, som bør fortræde igjennem det Hele,
 og netop med Syvards Fremgangsmaade kunde
 bibringes den høieste Virksomhed. "Just de saa-
 kaldte onde Charakterer ere de vanskeligste at
 skildre, siger Rahbek; en unægtelig Sandhed, da
 Digteren maa frembringe dem alene efter Kun-
 stens og Erfaringens Raisonnement, tvertimod den
 gode Character saa tidt vælger ud af Digterens
 Hjerteskilde. At Forfatteren derfor har grebet den
 foldere ubetydeligere Side hos Syvard, at han
 lader Herksesyge og Stolthed være saa vigtige
 Charactertræk, ere undskyldelige Misgreb; men
 den lade Syvard kan mindre undskyldes. Hand-
 ling og Levenhed bør ingensinde fattes hos en af
 Stykkets Hovedpersoner. Hvad Anm. ser ikke
 sporer hos Syvard, og som han troer vilde have
 været Characteren til væsentlig Fordeel, er Skin-
 syge. Selv hos den, hvis Lue ikke brænder for
 "Dyden i qvindelig Skjønhedsgestalt, .. men ene
 for den qvindelige Skjønhed, er dens Herredømme
 neppe at nægte, helst hvis Lidenskabene ikke begunstiges.

I denne Situation kunde man neppe vente en saadan Kolighed, som hos Syvard, saameget mere, som han havde Bisheden om hvem denne lykkelige Medbeiler, en Overtydning af det bitterste og strækkeligste Slags, som han endog er holdt af Gyrithe selv. Det smertes, ikke at være elsket, men det er endnu smerteligere for ham at vide, at han for en andens Skyld ikke elstes. Hans krankede Stolthed, hans ulykkelige Lidenstabs, hans bittere Had mod Haldan, see alt dette mener Anm. maatte kunne vække Syvard af den Desigthed paa Legem og Sjæl, han er overvældet af, og satte ham ret i Vengselse for Haldans Unkomst. Særdeles maatte man spore langt mere Hestighed hos Syvard i 2 A. 6 Sc. ved Budskabet om Prindsessens Undvigelse; han slaaer sig sandelig og altsor vel til Taals, tilfreds med den saxiske Hoodings Tilbud om at opføge hende. Burde han vel troe andre end sine egne Dine, hvis Gyrithe var ham kjær. Overalt vilde Syvard interessere os med mindre Modbydelighed, naar vi hentedede Bevæggrunden til hans Handlinger i hans Hjerter, end naar vi skulle søge dem i Lasterne, Stolthed og Egennytte. Den sidste kan det ikke være, thi han tilbyder jo Hilsdiger til Belønning at

vælge selv af Saxens rige Skatte,

Og Danmarks med, af Guld det største Smykke.

Altsaa maae den mere søges i Stolthed eller Regjeringsfyge. Heltene vilde Anm. skrive den paa Lidenskabens Regning, hvis ikke Sywards egne Ord vare ham inod i 2 A. 10 Sc., hvor Hildiger spørger:

Hvad! staaer din Hu end og til denne Mæ?
 Hvorpaa Syward svarer:

Min Hu staaer mægtigen til Danmarks Rige.
 "Denn einmal ist der Stolz überhaupt ein unnatürliches, ein gekünsteltes Laster als die Eifersicht, som Lessing siger. Det hører til et Stykkes Guldkommenhed, at den tragiske Persons Skæbne ret interesserer os, formedels det mere undskyldelige, der ligger i den Svaghed, hvorved han selv har affødt sin Ulykke, og af dette Slags er virkelig Kjerlighed. Den ligger vort Hjerter saa nær. Dog kan man ikke afvise Forfatterens Ret til at tegne Syward med Herkesygens og Stolthedens Farver, naar man tager Hensyn paa Tidstrummet, hvori Handlingen foregaaer, men man tørde da vente Sywards Handlinger og Talemaader af en anden Art. De nærværende rebe Blødhed og Lidenskab, saa Ordet modsiges sig selv. Imidlertid

troer Aam. at et Ansøg af den stinsyge Weng-
skelse stedse vil være charactermassig, og give en
interessant Skætering.

(Fortsattes.)

Anecdoter.

En Franskmand, som i flere Aar havde væ-
ret i Tjeneste ved et tydsk Hof, havde en Søn,
som var uden al Talent for nogen Kunst, uden
Ansøg til nogen Bestjæftigelse, og dertil havde
et aldeles vanskabt Legeme. Om denne skrev Faa-
deren saaledes til Bestyreren af et berømt Theater:

”Da jeg i flere Aar har gjort mig al op-
”tænkelig Umage, for at faae min Søn anbragt
”i et eller andet Kunstfag, men da dette ikke vil
”lykkes mig, og jeg desfovrre heller ikke kan
”nægte, at min Søn mangler ethvert Talent, ja
”at han ofte synes mig stupid, saa tager jeg
”jeg mig herved den Frihed, at bede Deres Vel-
”adelhed at gjøre et Forsøg med ovenmeldte min
”Søn ved det under Deres Bestyrelse staaende
”Theater, hvorell han da vel kan være stifter og

” hvor der kan blive noget af ham. Der findes Theatre, hvor man skulde troe, mange saadanne til ethvert andet Sag uskikkede Mennesker vare antagne.

En ung Dramatist blev engang i et Selskab spurgt, hvad der kunde vare Aarsag til, at der de to sidste Aftener havde været saa tomt i Skuespilhuset. ”I Forgaars var Veiret for stet, og i Gaar var det for godt,“ var Svaret.

Den 14de Marti gaves i Helsingøer Benefice for Hr. Holst af den wedeljarlsbergiske Trup. Den, saavelsom de følgende vil vel ikke indbringe meget, da der af hver, foruden Omkostningerne skal svares 46 Rdlr. Rygtet siger, at denne Trup vil søge om Tilladelse til at give Forestillinger paa det danske Skuespilhuus her i Staden til næste Sommer.

I Søndags opførtes Lige for Lige og Komediegistermaalet; Søndagen den 22de gives ingen Forestilling, formedelsst den indfaldende stille Uge; derimod spilles begge Paastedagene. Af forhen bekjendte Stykker kan ventes opført: de to Klingsberger, Skuespillerstolen o. fl.

For
Skuespilnyndere.

—♦—
Et Ugeblad.

No. 22.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Eöben.

Søndagen den 15de Martii: Lige for Lige. — Denne anden Forestilling af dette temmeligen kjedsommelige Stykke var ikke meget forskjellig fra den første i No. 11 omtalte. — Hr. Simonsen havde som Baron Swanholm paataget sig en Stemme, der var lige saa ubehagelig i Særdeleshed, som det i Almindelighed er urigtigt at paatage sig nogen Stemmæ; kun ved saare saae Leiligheder kunne saadanne fremkunstlede Toner være tilladte. Deuden er det som oftest Tilfældet, at Skuespilleren ikke kan, eller ikke erindrer at vedligeholde den Stemme, hvormed han har begyndt, og intet er modbydeligere end saaledes i samme Rolle at høre Skuespilleren tale paa fire, fem forskjellige Maader. Skionde Hr. S. just ikke ofte gjorde sig skyldig i denne Feil, bur-

han dog ikke have paataget sig en ham fremmed og unaturlig Stemme, og allermindst en saa lidet velklingende, som hans første 'Go' Maa — ren! go' Maa — ren!.. strax forkyndte. — Som forhen var ogsaa denne gang Hfr. Disens Abelaide særdeles god, kun fattedes den ogsaa ved første Forestilling anmærkede Replik i 3 A. 4 Sc. endnu noget af den raske, bluffende Ild, som ene er istand til at bringe den i Sammenhæng med det Øvrige. Anm. tvivler meget paa, at det skulde være rigtigt i daglig Conversation at lade Berbernes Endelse i Fleertallet høre, en Stik, som næsten alle den dramatiske Skoles Elever have antaget. I 1 A. 7 Sc. har Abelaide en Replik at sige: "jeg vilde takke Dig o. s. v.,," som vel udentviol burde udelades, og som i Abelaides Mund er i høieste Grad stødende. Hr. Bruhn var Carl. Hr. Schjern var som Grev Edelskjold atter meget brav; dog troer Anm. at han for tidlig viste Lidenstaben for Abelaide; thi allerede i 1 A. 7 Sc., — den første Edelskjold har med Abelaide — udtrykte han baade ved Tone og Udfærd en allerede temmelig stærk Kjærlighed, og det turde maaskee være noget for tidligt; ligeledes vilde det udentviol være rigtigere, om Hr. Schjern i Begyndelsen af sine Scener med

Abelaide ikke strax brugde den sørgmodige, melancoliske Stemme, men først længere hen i Samtalen som uvilkaarlig anvendte den, thi det synes dog rimeligt, at Wedelskjold, naar han er ene og ikke seer Abelaide, søger at dæmpe en Lidenskab, som han troer ikke at kunne følge, og altsaa kommer til Abelaide med det Forsæt, ikke at give den nye Næring. Lise lod os ikke savne sin Fremstillerindes vanlige Flid, hvilken er roesværdig, om end ei Udsaldet svarede til den. Djsaa ved denne Forestilling var Hr. Lunds Johan upaaklagelig, og saaes ikke uden Interesse, og endskjendt Rollen har den største Deel heri, var Skuespilleren dog heller ikke uden Fortjeneste. Paa urigtige Accentuationer frembyde Hr. Ls. Roller altid hyppige Exempler, saaledes f. Ex. i 2 A. 4 Sc., hvor Skuespilleren aldeles ingen Vagt lagde paa Ordet "De," i den Sætning: "Naa siden De befaler det min Uforlignelige, o. m. fl. St.

Derefter gaves Komediegiftermaalet eller de bleve tagne ved Næsen, Komedie i een Akt efter Dorvigny ved Prof. Rahbek. (Om denne Farce i næste Nummer.)

Hvilke legemlige og aandige Talenter kan
man fordre af den, som føler et sandt
Kald til Skuepladsen?

(Fortsat.)

De største Mestere i Skuespilkunsten have som Demosthenes maattet kjæmpe med Organer, som kun vare istand til faae rene og fulbe Brykstoner, maattet søge at erstatte deres Tonescalas ringe Omfang ved fine Nuancer i Talen, og Mangelen af Bryklets Styrke ved Lidenskabens Inderlighed, og at bringe Dret til at glemme det mindre behagelige og hule i deres Stemme ved henrivende Sandhed. Ved saadanne Exempler forherliger Menneskestremstillingens Gratie sin Indflydelse paa Talens Organer. Kan den endog ikke omdanne deres Bygning, og give Tonen Kraft og Stemmen Sangens Vellyd, kan den endog ikke fremvirke en behagelig Tonebøiningssandselige Indtryk paa den store Hob; saa vil den dog lære det meest uslemte Organ Hjertets Sprog, vil ved sin sjæl- og hjertesfulde Stemning lyde i vort Hjertes Inderste, og endnu da blive usorglemmelig i sine Virkninger, naar den meest fuldtonende, behageliglydende Paradedeclamation kun kildrer Hoben som

Stemmevellyd, og har opløst sig i interbetydende
Tremulanter for Kjenderens aandige Dre.

En betydningsfuld Ansigtsdannelselse, der frembyder Træk til et frit, letbevægeligt Minespil er et Hovedværktøi til at fremstille aandig Fuldkommenhed ved Gestaltens Indtryk. I Almindelighed harmonerer Sjælens Skjønhed med den Evne at vise dens Aftryk i dens Speil, Ansigtet, og endog der, hvor Naturen er afvejet fra sin Dannelsesregel, opliver den indvendige Udtryksdrift desto kraftigere det gjenstraalende Speil til at tilbagekaste hiint Billede af Aandens Foradling med de stærkere Træk af en vundne Seier over Dyriskheden. Derfor vise ofte Mænd, som i Modgangs Storme have hævet sig til Sjælens og Fortjenestens Udel, uagtet de faste Deles Grovbed ved deres Ansigtsdannelselse, Styrkens og Indens Sarkiender i en langt høiere Grad, end de meest betydningsfulde Omrids af arkitektonisk Skjønhed ere istand til at udtrykke. Det letbevægelige frie, betydningsfulde i Minespillet oprinder fornemmeligen af de aandige Anlæg, som ved Gratiens Haand ligge i Hovedbegrebet af fremstillende Menneskehed. Uden en levende Phantasie, før

hvilken de meest mangfoldige Gestalter med Letthed
 svæve til Gjenvækkelse og Dannelse; uden en dyb
 og siin Følelse, som formaaer at iagttage Fø-
 leevnens mindste Bevægelser, at bemærke og nuan-
 cere dens fineste Overgange, at optage det Store,
 Sande og Skjønne i sit eget Jegs Tilstand; uden
 en træffende Dømmekraft, som affondrer
 det Tilfældige ved Tingen fra det Væsentlige, og
 som stiger fra Individets Egenskaber til Artens
 almindelige Begreber; uden disse Mandens Hærdig-
 heder og deres forenede Tændents til Dannelse for
 det Sande og Skjønne, kan Menneskeheden ikke
 fuldende sig i Menneskets Jnderste. Uden disse Mandes-
 anlæg er lige saa lidet sandt Kunstskald i Almindelighed
 muligt, som det kunde lykkes Ansigtsmusklernes Spil
 i Særdeleshed, paa en sand og skøn Maade at
 fremstille Følelsens fine Skatteringer eller høie
 Lidenskabers voldsomme Ytringer, og de gradvise
 Overgange fra en Sindstemning til den anden.
 Jo mere levende den dannende Kraft formaaer at
 frembringe Indtryk paa Phantasiën, jo mere ryde-
 ligen, den formaaer for vort indre Die at frem-
 stille imaginære Skabninger, som med Virkelighe-
 dens Energie trænge ind paa Føleevnen, desto

mere betydningsfuld vil dens Forplantelse virke paa Ansigtets fremstillende Værktøi, og gjere den digtende Aand til mimisk Kunstner.

Endelig da Skuespill ren sandseliggjør sit Ideal ved vilkaarlige Tegne, ved Ord, saa maae disse være gaaede ind i hans Hukommelse efter Nød og uden Forvirring, maae de ligge mekaniskfaste — som de enkelte Noder i Claveerspillerens Passagefærdighed — i Hukommelsesværktøiets Bygning, og maa lige saa let og sig selv ubevidst som hine kunne vækkes til et Heelt. En håldig Hukommelse maa først gjere Skuespilleren Bruget af sine øvrige Aandsanlæg muligt. Men ikke Hukommelseskraftens lettere Receptivitet for en fremmed Ordfoining og Begrebédannelse, men den positive Evne, den Hjernens Fibrers blivende Færdighed, at holde det Fremmede fast og troligen givet den igjen — om endog Doelsen skulde fordre det meest pæintlige Arbeide — udgjør det væsentligste af en håldig Hukommelse for Skuespilleren af sandt Kald; og da hiin Hukommelsesevne, at fassholde og troligen at gjengive fremmede Ideer, er afhængig af den Grad af Liv og Ild, hvormed Phantasten hæver de Ordene underforstaade

Begreber og Billeder til Anskuelsens Bevidsthed, og gjer dem til egne Ideer, saa forudsætter en hælbjg Sukommelse altid de høiere Sjælekræfters Energie.

Saameget om de af den leipziger Forfatter fremsatte Fordringer. Imidlertid troer Ann. dog ikke, at den seldne Forening af alle disse Evner er tilstrækkelig til at danne den store Skuespiller, men at dertil udfordres endnu mere. Ann. skal med det første fremlægge det Krav, han, foruden det foransatte, troer at kunne have paa den, som med Sandhed skal fortjene at kaldes en stor Skuespiller.

Om Fremstillingen af ondskabsfulde og intrigante Characer.

(Af Tffland.)

De Roller, som Skuespillerne ligefrem kalde Sturkeroller, ere mere end andre udsatte for at blive forfælede eller urigtigen fremstillede. Den falske Troe, at Skuespilleren i Roller af denne Art fra Begyndelsen til Enden skal vare ærkeond-

skabsfuld, fordærver Alting. Naar nu saadanne
 Roser tildeles en ærlig Mand, saa skammer han
 sig ved at vise sig for Publicum med en saa ne-
 drig Tænkemaade, og frygter for, at man skal
 tillægge ham selv en lige, dersom han fremstiller
 den med Sandhed. For nu at undgaae denne
 Ueilighed, skyer han alt Sandt, og skaber i dets
 Sted et Uhyre, hvormed ingen Sammenligning
 kan finde Sted. Det Mærke bliver svartet,
 Skyggen forvandles til Nat og det Onde gjort
 Djevleff, og med enhver græffelig, fortrukken,
 affkyelig Gebærde, vil han ligesom hviske til Pub-
 licum: "beklag mig, thi et saadant Uhyre maa
 jeg, som mener det saa godt, fremstille til min
 egen Jammer, og det feiler da ikke heller. Da
 saadanne Uhyrer ingensteds findes i Verden, og
 heller ikke burde findes paa Skuepladsen, saa gli-
 der Tilskueren snart med Modbydelighed af fra
 Opmærksomhed paa en saadan grotesk Djevlema-
 ske, og er godhjertet nok til at have Medlidens-
 hed med den arme Mand, som han troer, er
 tvungen til at gebærde sig saaledes. Rigtig nok
 er Digteren da edelagt i Bund og Grund, men
 Skuespillerens sine Felelse er dog bragt i Sikker-

hed. Der findes ogsaa Skuespillere, som troe at burde drive Sagen saaledes, at man af og til leer af Skurken; denne Maade er alt for slau og strafvaerdig for at opholde sig derved.

Den Skuespiller, som ved at fremstille vederstyggelige Characterer, bliver ved Sagen selv, hverken gjer mere eller mindre end han skal gjerre, vil interessere som Kunstner, naar han bestemt betegner Uarsagen, som anlediger Vreden, Hadet, Hævngjerrigheden i den fremstillende Character. I det ringeste maa Tilskueren kunne begribe, hvorfor det Menneske, han seer for sig som Skurk, er blevet saa ond; han bør dog faae den Overbeviisning, at Skurken, dersom han fik sin Villie, vilde lade Folk i Noe. Viser derimod Skuespilleren sig fra Begyndelsen med lumst Blik, fordreiet Mund og en Satanslatter, fremkommer det ligegyldigste Død ikke uden convulsiviske Bevægelser, saa ønsker enhver en saadan Rasendes Skjebne afgjort i det samme Dieblit, hvori han træder frem. Hermed mener jeg ikke, at man skal fremkunste en verdensklog Mand af en Skurkerolle; men paa Skuepladsen skal det Affstikkende formildes, og den Skuespiller, som gjer det, uden

at træde Sandheden for nær, som vedligeholder det Skrakkelige uden at benytte sig af det Tilbagestående og Ukle, han er Kunstner.

Ingen gjør Ondt blot for at gjøre Ondt. Det første Spørgsmaal for en Skuespiller, i hvis Lod et ondskabssfuldt Menneſkes Character er falsket, bliver altsaa: ad hvilken Vej, ved hvilken Tilbeielighed, ved hvilket Tab, hvilken Kummer, hvilken Fornærmelse er Characteren bragt til det Punkt, at den handler saaledes og ikke anderledes? Gaaer man nøiagtigen tilværts med denne Undersøgelse, saa falder i Almindelighed det Afskyelige og Ukle bort, og den bestemte, spændte, lidenskabelige, haarde Character bliver tilbage. Denne tilveiebringer en Catastrophe, som kan opvække Bredde, Forsærdelse, ja endog Had, men aldrig Modbydelighed hos Tilskueren. Naar i et Skuespil de Menneſker, som handle slet, blive fremstillede fra en rigtig, fast og tydelig Standpunkt, saa indskyde de os uvilkaarlig den Interesse, som Kraft og Styrke altid medføre, endog der, hvor de anvendes imod vore Døfter og Tilbeieligheder.

G y r i t h e.

(Fortsat.)

Alt er Forræderen affraffet Herre!

Kong Svyards Skarer drog trods Eden Sværdet;
Men jeg betalte deres Konge det.

Jeg fældte ham, som Du hans stærke Kiempe;

Saa beretter Hjalmar Svyards Endeligt i 4 Akts 5 Sc. — En velvalgt Vending i Stykkets kunst-
rige Organismus, for ikke at sætte Hildigers im-
ponerende Døds-scene i mindre fordeelagtigt Lys.
Overalt høre de sceniske Blodbade stedse til de
Affyveligheder, der forstener vor Følelse, istedet
for at bibringe den den humane Luttring og
levende Oprøkkelse, der er de ægte tragiske Si-
tuationers herlige Formaal. Ofte træder og Dig-
teren dermed i sit eget Lys, naar han slipper det
nødvendige Hensyn: paa Skuespillets conventionelle
Muelighed og Unstandighed, der tit ved Misgreb
eller local Ufuldkommenhed affædtkommer Latterlig-
heder eller Modbydeligheder, hvorved Kunstværkets
rene moraliske og æsthetiske Tendens aldeles berø-
ves. Det hører derfor til Forsfatterens Fortie-
neste, at han i Stykkets Plan ikke lod sig forvilde

af Suhms fortrinlige historiske Episode, hvor Knud den opløses ved den høieste Grad af Voldsomhed. — Suhm lader Haldan først give sig tilkjende i det Sværd staaet med Gyrithe for Theuts Præst Meinhard, og fortæller derpaa med frygtelig simpel Styrke saaledes: "Kongen reiste sig tumlende, og fik halvt trukket sit Sværd og sagde: Døe Haldan; men i det samme skar Haldans Sværd ham ind i den venstre Side og lige til Hjertet, saa at han faldt død for hans Fødder, og bestænkede hans Klæder med Blod .. Denne Opløsning har Fortællingens hele Fortjeneste, og er bygget paa en ukonstlet Sandsynlighed, dannet af Saxos Grundstof med digterisk Fortræffelighed, samt staaer i nøieste Relation til hvad Digteren forud lader Gyrithe sige: "Nu gjelder det kun at lade straffe Sværd og hævne Danmarks Vre. Straffen bør være aabenbare tilstrækkelig. Han bør falde for Haldans Fødder udi Templet selv... Den dramatiske Forfatter greb en langt kunstigere Plan, lader ikke Gyrithe bortføres, men betinge sig Tvekamp med Hildiger, hvorved han endnu gjer os til haabende Prosolyter; ihvormeget Digteropsindelse end denne Binding røber. Derved subordine- rer han Sværdets Død aldeles Hildigers, og frem-

drager sandt nok derfor Udviklingens instruktive Medskaber formeget paa Sywards Beføstning, rykker ham ganske ud af Scenen, og danner en langt anden Hovedbegivenhed end den, det tragiske Anlæg rimeligt og sandsynligt angav. Vi tage virkelig saa fortrinlig Deel i Hildigers Død, at vi næsten slet ikke savne Syward mere; en Omstændighed, der nødte Digteren til at indskyde 4 A. 5 Sc., for ikke at forbryde sig imod ham som en af Strykets Hovedpersoner; imidlertid er denne Fortællemaade consequent med Planen i det Hele, og bidrager meget til den tragiske Sædelighed. — Næsten turde jeg ogsaa sige, at vi langt hellere forlade Stiemanden Syward for med den varmeste Prædilektion at følge de tvende ædle Kjemper. Ligesom det og er vel iagttaget, at ikke Haldan besmitter sine Hænder med Riddingens Blod, for ei at dele vor Interesse, kjendt man heller ikke kan nægte, at Syward endnu interesserer os saa meget, at vi ikke billige hans Drab ved Hjalmar, der spiller en altsor ubetydelig Rolle i Stryket og er aldeles paatvungen. — Bedre havde det været om Thorkild var blevet Sywards Banesmand, hvorved endog saa han selv havde vundet i Handling, som han saameget fattes.

Syvards Død havde ellers naturligviis en vigtig Indflydelse paa de Personer, der vare, om ikke ham hengivne, saa dog i det mindste hans Redskaber, Thora, Biarmer, Bolvise, og paa en Maade Asmund, om hvilke Gyrithe siger til Asvilde:

Forgjeves var min Bøgring; thi bestukne
 Med Saxens Guld gif fast enhver af mine
 Formyndere hen over paa hans Side,
 Og hemmelig af Dem opmuntret bragte
 Hid til mit Land den Stolte al sin Hær,
 Da ilte Du at søge min Befrier,
 Smedens Freias Præst den gamle Asmund,
 Af Alder svækket, snarlig overtalt
 Gav dette Anslag Navn af Lykke.

Forresten er det et saare vanhædet og ubetydelige
 Fiirklever, som ved en veltegnen og heldig cha-
 rakteriseret Thora fuldeligen var opveiet.

(Fortsættes.)

Atter for nyligen er den dramatiske Skole foreget med et nyt Subjekt, Hr. C. Bruun. Den holbergste Comoedie skal ved denne Skolens Tilværet have erhvervet sig en hældig Dyrker; en glædelig Esterretning, da Holbergs Aand synes næsten aldeles bortveget fra vort Theater, og kun endnu at omsvæve sin eneste, udvalgte Lindgreen.

Et fransk Skuespillerelskab fra Hamborg har erholdt Tilladelse til næste Sommer at give Forestillinger paa Theatret paa Kongens Nytorv; efter Nyttet skal Hr. Ferroux, Theodor og Bultos, som tilforn saa fordeelagtigen have viist sig her, være engagerede ved denne Trup, tilligemed Mad. Despoix, o. fl. Det under Hr. Fouré's Bestyrelse staaende Selskab, som for nærværende Tid opholder sig i Warschau, har søgt om samme Tilladelse, men dengang var det første Selskabs Begjering allerede bevilget. Heraf følger, at Baron Wedels Ansøgning heller ikke kan komme i Betragtning. Med det første kan ventes opført Don Juan, aldeles omarbejdet med Sang, af Hr. L. Kruse.

Søndagen den 28de Marts er bestemt at opføres: Den lille Uglspeil og Synsoveren og Mikstro og Skjalmerie; Mandagen den 29de Fruentimmerhøvn og Døbesedelen.

For
Skuespilnydere.

—•••••
Et Ugeblad.

—
No. 23.
—

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Søndagen den 15de Martii opførtes endvidere: Komædie giftermaalet eller de bleve tagne ved Næsen, Komædie i een Akt efter Dorvigny ved Prof. Rabbe. — Et af de sædvanlige franske Forstadscheaterstykker, hvis eneste Værd i Almindelighed bestaaer blot i de enkelte Wittigheder, som der forefindes, men som iøvrigt neppe høre til den Art, man burde søge at omplante paa vor danske Theatergrund, saalænge der endnu findes saa mange virkeligen gode og paa sande dramatiske Skjønheder rige Skuespil, som hidtil ere uoversatte. Besynderligen er det overhovedet at finde, at de fleste af de sildigere oversatte Stykker høre til det Middelmædige; og meget lave Begreber maa man af disse Oversættelser fatte om Frankrigs og Tydslands dramatiske

Digtere, naar man vil antage — hvad man billigen burde formode at kunne — at Oversætterne stedse valgte de bedste Stykker til at fordanske. At dette imidlertid ikke er Tilfældet, vil enhver, der kjender lidet til Sagen, letteligen see; hvad Narstagen hertil kan være, vil være vanskeligt at angive; thi vort Theatervæsens Ufuldkommenhed i enhver Henseende, kan vel ofte, men dog ikke stedse, angives som Grund. Dagsaa kan man med Feie opfatte det Spørgsmaal til Oversætterne, hvorfor oversættes blot nyere Stykker, og ingen af de bedre ældre? Hvorfor oversættes ingen af de gode engelske Comedier, der i saa mange Henseender ere mere passende end de evindelige franske Pièces? Vel sandt, Theatredirectionen antog ikke Hr. Foerjoms fortræffelige Oversættelse af Shakespears fortræffelige Julius Cæsar, skjøndt den erkjendte dens Værd; men maaskee en Oversættelse af en engelsk Comodie kunde have bedre Lykke; maaskee; thi mueligt Directionen har bændlyst alle Oversættelser af dette Sprog. — Tilbage til Komoediegistermaalet.

Hr. Bernik, een af dem, der blive tagne ved Narsen, blev af Hr. Rungsted givet særdeles vel. Den inderlige Tilfredshed over sig selv, der

fremlyste ved Siden af den groveste Uvidenhed, passede saare godt for Hr. Bernik, "den gode, jævne Borgemand, der har givet sig af med at være et vittigt Hoved og en Mand af Smag." Meget gode vare ogsaa de Steder, hvor Bernik troer at spille en Rolle i en Comedie, skjøndt det maaskee ikke havde været upassende, om Hr. K. havde sagt disse Replikker i den declamatoriske Tone, som saadanne Folk, som Bernik, i Almindelighed ansee som nødvendig for at være god Skuespiller. I Slutningen burde Skuespilleren maaskee ogsaa synes noget mere overrasket, da Knudens Opløsning paa den Maade dog uden tvivl kommer noget uventet for ham, og vel heller ikke er ham saa meget behagelig. Noget for tidligt lod Hr. K. sig see ved 9 Sc. Begyndelse.

Madam Bernik er en gammel, stoddum, indbildt Coquette, der troer, at ethvert Mandfolk er forelsket i hende; den pudseerlige Maade, hvorpaa denne Troe yttres sig, er det eneste, som bringer os til at glemme de haandgribelige Urimeligheder, hun hvert Øieblik gjør sig skyldig i. Hr. Sannes udførte denne Rolle, og traf ret hørdig det Minauderie og latterlige Coquetterie, der er uadskillelig fra Madam Bernik; saaledes i 3 og 11 Sc., hvor hun

troer, at det er hende, Lindenberg elsker. Derimod
lykkedes de Steder, hvor Mad. Bernit betages af
Urrighed ikke nær saa vel, som man med Feie kunde
vente det af Ewalds Lisettes hældige Fremstillende.

Isr. Knop udførte den ubetydelige Angeli-
ques Rolle, som al sin Ubetydelighed uagtet, dog vel
ikke burde været betroet til Isr. K., der er saalidet
brugt, og af hvem man ikke engang med Billighed
kunde fordrø noget. Alt det meget Urigtige, hvori
Angelique gjorde sig skyldig, falder derfor ikke Isr.
K. men blot Bestyrerne til Last, der om ikke før,
saa dog ved Proverne maae have indseet, hvorlidet
hun var istand til at spille denne Rolle, eller, der-
som det da var for sildigt at besætte Rollen med en
anden, hvilket vel ikke kunde være Tilfældet, da
den er saa kort, i det mindste burde have søgt at
forekomme noget af det meget latterlige, der nu sands
Sted, f. Ex. den Fegtemesterstilling, hvori Ange-
lique modtog Lindenberg i 11 Sc.

Lindenberg: Hr. Simon sen. Denne
Rolle er heller ikke meget betydelig, og Skuespille-
ren lod os i samme Uvisshed som Forfatteren om
Lindenberg's egentlige Væsen; dog deri er han und-
skyldt; thi det falder vanskeligt for en Skuespiller at

fremstille det, som Forfatteren selv ikke har vidst. Den Stilling, hvori Hr. S. knælede i 11 Sc. var temmelig uskjon.

Den betydeligste Person i Stykket er Hendrik, som Hr. Schiern lod til at kunne have udført meget godt, dersom hans Uvidenhed i Rollen ikke havde hindret ham deri. Denne Skuespiller synes at være den eneste af de mandlige Elever, der efterhaanden kommer i Besiddelse af den sande Conversationstone, skjøndt han vel undertiden behandler sine Replikker noget vel skjodesløst, s. Ex. i 1 Sc. af nærværende Stykke, hvor den Replik: "jo saamen kan vi saa," blev sagt paa den forunderligste Maade af Verden.

Hr. Bruhn traf, som Madder ret vel den Uretfærdighed, som Rollen fordrer; selv hans Tone og Stemme harmonerede meget godt med hans Ord, ligesom ogsaa hans Eujonerie og Indbildskhed vare godt udtrykte. Denne Rolle er udentvivel det Bedste, Anct. erindrer nogensinde at have seet af Hr. B., skjøndt hans Tone og Afsærd tydeligen visse Originalen, hvorefter han havde dannet sig.

Overmaade god var Isr. Hedeberg, som Mad. Madder, en værdig Moder til sin Sen — Isr. Thomsens Lise var ikke saa høfelig, og

manglede tildeels den Snedighed, som bør findes
hos denne intrigante Soubrette.

Søndagen den 29de Martii opførtes den lille Uglspeil og Eyssoveren eller Siengangeren paa Beausolgaard, Skuespil i 3 Acter, oversat efter Kogebue og Dumantant ved Prof. Rahbek. — Unægteligen hører dette Stykke til dem, der i Almindelighed interesserer den største Deel af Tilskuerne, skjøndt rigtig nok mere ved Formen end ved Materien. Samarbejderne af Kogebues Wirrarr fortjente vistnok Tak for at have bragt Nede i denne Urede, og for at have formildet de med den sædvanlige Kogebuiske Vensel for skarpt malede Characterer, f. Ex. Eyssoveren Langsalm (Beausol) der hos Kogebue næsten aldeles intet Menneske er, og Friis Hurlbuch (Charles) hvis Uglspeilstreger i nyss-nævnte Forfatters Original iblandt efterlade Tvivl om hans virkelige gode Hjerter; men dette Maal troer Anm., at de gjerne kunde have naaet, uden derfor at bortskjære saameget, som de have; og uden Skade for Hovedhandlingen kunde maaskee nogle af de Puds, Kogebues Uglspeil spiller, været beholdt, da de saa tydeligen viser hans overgivne, men dog

derhos gode Character, som vi i Oversættelsen blot høre tale om, uden at see Beviis for; thi det ene Puds, han spiller, er ingen egentlig Ualspeilstreg, men det eneste Middel, der er tilovers for ham, dersom han ikke vil opgive sin Kjærlighed til Josephine.

Den evindelige Cover Hr. Beausol var Hr. Rungsted, der opfyldte alle de Fordringer, man med Røie kunde gjøre paa ham; han visse saare trauffende den indskrænkede, underkuede Egtemand, hvis eneste Lyst er Søvn, og som ogsaa trolig søger at tilfredsstille den. Allerede hans første Replik var meget characteristisk, i det han med en langsom, ligegyldig, søvning Tone, der visse den dybe Duale, hvoraf han ved Trommeslaget var blevet vækket, udbød: "O Gud, Hjerter! jeg roede, det var Dig, der skjændte paa Følkenes, og strax derpaa faldt tilbage i Søvn; ligelees den kort derefter følgende Replik, da han atter er vækket: "Jeg sov ikke for tredive Aar siden, da jeg første Gang erklærede Dem min Kjærlighed, hver den Phlegma, hvormed Skuespilleren frembragte den, var et tydeligt Beviis paa, vorledes Coverhygen aldeles havde iænet

hans Hjerte; og saaledes var Hr. K. for det meste overalt ret brav, endogsaa Skuespillerens rofende Gang var passende, ligesom han ogsaa vel iagttog, ikke at gjøre for mange Bevægelser, hvilket vilde have været heelt urigtigt hos den lade Beausol, hvis Magelighed endog pines ved det, at han maa skrive uden paa et Brev. Ogsaa de mindre søvnige Steder f. Ex. 2 A. 7 Sc. lykkedes meget godt, og den Maade, hvorpaa Hr. K. sagde f. Ex. disse Replikker: "Han snakker over sig,.. "der er mig en snurrig Tyr;.. "han er ikke rigtig;.. o. s. v. stemmede meget godt med den fremstillende Charakter.

Fru Beausol blev med kjendelig Tid fremstillet af Fr. Hedeberg, som ret høfdigen traf den egennyttige, herksesyge Kone, der underkuer sin Mand, og seger at tilvende sin Datter Charles's Formue. Den Snedighed, man nødvendig maa forudsætte hos hende, var derimod ikke godt udtrykt, ligesom Skuespillerinden maade ogsaa lode noget mere Omgangs- og Berdensone tilbage at ønske. Meget godt sagde Fr. H. blandt andet: "Indbildninger, Barn, Indbildninger,.. hvor hun finder sig fornærmet ved den Istri-

velse, Uglæe gjør over det formeente Epogælie; derimod var den Zone, hvori Skuespillerinden sagde: "den Julie er dog en iegod Pige, .. noget vel hjertelig. For at vise Alderen, havde Jfr. H. anbragt nogle sorte Stræger i Ansigtet, som uden at naae den tilsigtede Hensigt, blot svartede og vanjirede.

Jfr. Sannes var Uglæe, og naar man undtager et vist Stræg, som var blevet tilbage fra de ældre Roller, denne Skuespillerinde har udført, og et ikke aldeles passende Træk af Snakfelyst, fremstillede Jfr. S. denne værdige Moders værdige Datter upaaklageligen; det "Charles! .. hvormed Uglæe forlader sin Cousin, blev fremført i en meget rigtig kunstlet om Zone, ligesom ogsaa den Replik i 3 A. 3 Sc. "jeg gad dog vidst, hvad indtagende han finder hos den Bagatel, .. og flere denne lignende, bleve sagde med al den Uergerlighed, man kunde vente af saa indbildsk et Fruentimmer som Uglæe, naar hun seer sig tilsidefat for et i hendes Dine saa uberydeligt Bæsen, som Josephine. At Jfr. S. i 3 A. 3 Sc. sagde at have fundet Brevet om Aftenen, da hun gik for at tage frisk Luft efter sin For-

stræffelse, var vel en Fortællelse for om Morsgenen.

Hr. Jordhøi gav Capitainens Rolle med synlig Flid, som ikke heller overalt mislykkes ham, s. Ex. i 3 A. 5 S., hvor Capitainens stigende Rørelse ved Charles's Retfærdiggjørelse ikke ilde blev udtrykt; ikke saa høbdige vare Scenerne i 2 Akt, især den med Charles, hvor Skuespilleren lagde en vis Dumbhed i Rollen, som aldeles stred mod Capitainens Mennekkendskab, den han ved sin lange Omruhlen nødvendigst maa have erhvervet sig; Hr. J. synes overalt at hælde meget til denne Feil, og de fleste af ham hidtil udforte Roller have i større eller mindre Grad havt Udtrykket af en ikke overalt passende Stupiditet.

Den overgivne, snilde, ædle Charles blev af Jfr. Busk udført med al den Lethed og Natur, man af hende kunde forde og vente, og som Charles's første Monolog strax gav tydelige Prover paa. Charles kommer glad styrkende ind med den ham egne Bidskab uden at see de Soven-de, og er forneiet over at have skaffet Sieur Favorit, Fruens Hund, af Wien, "og jeg skal

ikke oftere have den Vergælle at see min stakkels Josephine være funde ren for det Kræ., siger han med den Blanding af Vergælle og Glæde, Tanken om Josephines Behandling og den Lettelse i hendes Stjebne. Hundens Bortkomst vil skaffe herde, kan indsthyde. Hans muntre Natur tillader ham ikke længere at blive, og han vil gaa bort, da han bliver de Sovende vaer. "O! hvilken Uforsigtighed, jeg er ikke ene her, med dampet Røst for ikke at vække de Sovende og tillige med en let Angest fremfører han disse Ord; han gaaer nærmere hen til, og da han overbevises om at de sove, udbryder han lettere "til Lykke sove de., "Af min gode Dankel undrer det mig just ikke, men den Kjære St. Firmin gjør ham Selskab, ved Navnet St. Firmin vaagner hans Uvillie over denne Nar, som gjør forliebte Dine til Josephine, og han beslutter strax at spille et Puds, han siger da med en sseleglad Tone over denne skønne Leilighed til at tilfredsstille sin overgivne Natur: "o, det er en deilig Leilighed til at spille dem et godt Puds., Han betænker sig nu et Dieblif, kaster Dinene hen paa dem, og seer St. Firmins tykke Halsklud og Dankelens Paryk, og

faaer det Indfald at hæfte dem sammen; han
 løber virkeligen hen bag Stolene for at udføre sit
 Forsæt; men i det han tager fat paa Varyffen,
 og han betragter den sovende Onkel, siger han
 med det bedste Hjertes reneste sig selv bebreidende
 Udbrud: "Sy Charles! den skælske Onkel har
 saamegen Godhed for Dig!.. nu kaster han Vi-
 nene paa St. Firmin og hans Brede luer atter
 op, og med stigende Hidsighed opregner han alt,
 hvad St. Firmin foretager sig imod hans Willie,
 og tilsidst gaaer det saavidt, at han farer hen
 for at slaae ham; men pludseligen standser han,
 "sy Charles, det er ikke smukt at angribe en
 værgeløs Fiende,.. atter med en bebreidende, god-
 hjertet Tone. Han tier nu lidt og betragter de
 Sovende, der ikke have mærket noget af alt det
 Foregaaende, og siger endeligen i en noget forun-
 drende Tone, "hvor de sove der,.. han mærker en
 kold Træk, og giver ved sine Bevægelser tilkjende,
 at han fryser, og med en Stemme, der viser det
 samme, siger han: "her er en Træk, saa man
 kan føtte Helsen til.. Nu seer Charles sig om,
 hvorledes han skal hindre denne Trækvind, som
 hans gode Hjerter frygter skal skade hans Onkel,

han faaer Die paa Vindueskjarmer, og sætter den tilrette; han kan herved ikke andet end smilte over sig selv, ved Tanken om, at han, som dog ellers kun besyldes for at spille Pudser, dog ogsaa søger at nytte: "lad nu nogen komme og sige, jeg kun er skabt til Andres Plage. . . Nu hører han nogen komme, og nysgjærrig seer han sig om og siger: "der kommer Nogen. . . Han bliver lidt staaende og siner nu Tante med sin Datter, der komme i en fortrolig Samtale; hans Uglipensnatur vaagner strax, og han faaer Lyst til at høre deres Hemmeligheder; med en Blanding af Nysgjærrighed og Glæde blive derfor de Dyd sagde: "Det er Tante og hendes Freken Datter; det var moersomt, om de mod deres Villie maatte give mig nogen Part i deres Fortrolighed. . . "Herligt, . . han betænker sig et Dieblis, og siger derpaa: "lad mig lade som jeg sover med, . . med et Diekast til de andre Sovende. Nu kaster han sig paa Stolen, og lader som han var faldet i Sovn. — Gjerne ønskede Anm. isald Rummet tillod det, at udvikle hele Rollen, og vise de mange Skjønheder i de enkelte Dele, hvorpaa f. Ex. især Scenen i anden Akt med Uglæe var

faa rig, men da dette ikke er Tilfældet, nødes han her til at afbryde. Unægteligen er denne Rolle *Jfr. Bb. Triumph*, og med de glædeligste Forventninger maa enhver see denne unge Skuespillerindens videre Fremtiden imøde.

Saint Firmin de Pourgeolletes hører til de Roller, som just ikke staae ind i *Hr. Haacks* egentlige Fag, men hvori han dog kan taales. *St. Firmin* er en forsængelig, temmelig dum Person, men som dog desuagter har Forstand nok til at gaae paa Spor efter et rigt Partie. *Hr. H.* syntes ikke ganske enig med sig selv om denne hans Charakter, men viste *St. Firmin* snart fra en dum, snart fra en ondskabsfuld Side; en Feil, hvori maaskee Forfatteren selv paa enkelte Steder har besyret ham. Særdels vel sagde *Hr. H.* de sidste Replikker, og den Ydmyghed, hvormed han fremsførte de sidste Ord: "At gaae min Vej," contrasterede meget godt med den truende, uforsædede, kjække *Renomistone*, hvori han nyligen havde talt.

Josephine, den elskværdige, fiintselende, underkuede Pige, blev udført af *Jfr. Thomsen*, der vel viste os den gode *Josephine*, men hel-

ler ikke mere. Den dybe Følelse af den uvar-
dige Maade, hvorpaa man omgaaes hende, saaes
ikke; ei heller mærkede man noget til Lidenskabens
for Charles, førend hun med tydelige Ord for-
talte Faderen det. Skuespillerinden manglede dette,
Franskmændene saa rigtigheden kalder je ne sais quoi;
som kun lader sig føle, men ikke udtrykke, og som
saa sikkert gjør Indtryk paa ethvert reent og ædelt
Hjerte, dette Uforklarlige, hvorføre vi ikke selv
kunne gjøre Rede, men som altid henriver os
med uimodstaaelig Styrke, og som langt over-
gaaer, Stjønhed, Forstand, og alle quindelige
Elskeligheder, som uden det ikke fortjene dette Navn.
Denne Mangel var imidlertid aldeles ikke Skuespil-
lerindens Brøde; thi ingen mulig Kunst er istand
til at fremtrylle det, hvor det ikke ufrivilligt, selv
Natur, blander sig med Naturen.

Gartneren Jacob blev godt udført af Hr.
Tryde, hvis Fortælling i 3 A. især var aldeles
i den Maneer, hvori Folk af den Classe og den
Forstand i Almindelighed fortælle.

En Tjener: Knudsen.

Hr. Holstes Benefice i Helsingør skal, Om-
 fastningerne fradragne, have indbragt ham fem
 Rigsdaler. For nylig har Hr. Raadvad havt
 Dyvete til Benefice, hvor Jfr. Hammer udferte
 baade Dyvetes og Fru Møenstrups Roller. Ind-
 tagten skal denne Aften have været betydeligere.
 I Søndags gaves til Fordeel for Hr. Meyer:
 den afbrudte Reise og Dands af Wd. Schall og
 Peterfen; og i Mandags: den lille Uglspeil og
 Dands af Mad. Schall og Threen, hvorfor Ind-
 tagten tilfaldt Jfr. Falk.

Brandstacten af Kogebue er nu ogsaa over-
 sat paa fransk, under Titel af la contribution
 militaire, og med megen Lilsøb opført i Paris
 paa theatre des variétés étrangères.

Foruden den lille Uglspeil opførtes første
 Paaskedag paa Hoftheatret ogsaa: Mistro og
 Skjalmerie, hvorom i næste Nummer. Man-
 dagen den 30te opførtes: de giftesærdige Pi-
 ger og Døveseddelen; det averterede Stykke
 Fruentimmerhævn kunde formedelst en Jfr. Bust
 pludselig paakommen Sygdom ikke gives; derimod
 gives det nu næste Søndag tilligemed et nyt Stykke;
 Skjelmen og Døsmere.

For
Skuespilnydere.

—○○○*○○○—
Et Ugeblad.

—
No. 24.
—

Udgivet af Thorsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Søndagen den 29de Martii gaves efter den lille Ugispeil en Forestilling af *Mistro* og *Skjelmerie*, Lytspil paa Vers i een Akt af *Dientafoy*, oversat ved Prof. K. L. Rahbek. — Skjendt Ideen til *Intriguen* i dette nydelige lille Stykke er temmeligen forslidt, har Forfatteren dog ved sine lige saa findrige som nye Vendinger, ved sin uudsømmelige Vittighed, og gode Charakteerskildring givet Stykket en ualmindelig Interesse for enhver, der har en rigtig Følelse for det Gode, Sande og Skienne. At vort Publicum, i det ringeste den gallicerede Deel af det, har erkjendt og paaskjennet Stykkets Værd, derom vil enhver, som har divaaner Forestillingen af det hos den sourestke Trup, der flere Aar i Rad med saa meget Bisald har opført det, være overbe-

vlist; og havde end Cephise Foures mesterlige
 Spil den sterste Part i dette eenstemmige Bisald,
 har Stykket dog sikkert ogsaa megen Fortieneste,
 og har det end ingen anden, har det dog den,
 at det giver stor Leilighed for en Skuespiller at
 vise sine Talenter i det klareste Lys, og allerede
 denne Fordeel er ikke liden. — Stykket blev ud-
 ført af Jfr. Olsen og Hr. Simonsen, der
 begge med yderste Anstrængelse og ikke uden Hæd
 søgte at opfylde de Fordringer, Opførelsen af et
 saadant Stykke giver Rettighed til, og som især
 for fersnævnte Skuespillerinde ved hendes franske
 Forgjængerstes uforglemmelige Mesterspil vare for-
 dobbledede, fordi enhver Tilskuer, for hvis Erindring
 hiin franske Kunstnerinde svævede, endog mod sin
 Villie paa en Maade nødtes til at anstille en
 Sammenligning, hvor uretsfærdig den end kan være.
 Cephise viser sig snart i sin egen Stikkelse, som
 en ung, vittig, ikke uforsænelig fransk Enke, snart
 som Catau, en gammel, sladderagtig, ind-
 bildt Pebermøe. Hældigst forekom Jfr. D. Anst.
 som denne sidste, da Skuespillerinden i denne Cha-
 racter havde antaget en saare velvalgt og natur-
 lig Sladbertone; ogsaa som Cephise havde Jfr.

D. mange gode Steder, især mod Slutningen, hvor særdeles det Sted, hvor Catau ved sin Afklædning efterhaanden forvandles til Cephise, lykkes ubeskriveligt vel; de første Scener vare derimod ikke saa brave; heller ikke forekom det Anm. som om den lange, vistnok vanskelige Replik, Cephise har i Scenen med Blinval, blev sagt paa den rigtigste eller interressanteste Maade, noget mere Lethed saavel i Diction som Maneer havde ubentviol der gjort en hældig Virkning. Jfr. Os. ualmindelige skønne Versrecitation har Anm. ved flere Leiligheder omtalt; ogsaa ved denne Forestilling viste den sig i et fuldkomment værdigt Lys. Anm. har med Billie afholdt sig fra enhver Sammenligning mellem de tvende Cephiser, han nu har seet, endskjøndt den af flere Aarsager maaskee ikke havde været upassende eller uinteressant; thi deels vilde en saadan Sammenligning altid være uretfærdig, og deels vilde den maaskee synes at berøve vor danske Cephise noget af hendes Fortieneste og den Roes, der med fuldkommen Feie tilkommer hende for hendes Spil, som, uden derfor at naae Md. Fourses, dog, og især af en saa ung Skuespillerinde, var virkelig godt og langt over Anm. endda

ikke saa ringe Forventning. Med færre For-
domme havde Hr. Simonsen som Blinval
at kjæmpe, thi de tre Formænd, Anm. erindrer
at have seet i denne Rolle, vare ikke langt over
det Naadelige. Hr. S. havde sig ogsaa heit
over dem, og gav Rollen i det Hele meget vel;
kun troer Anm., at Skuespilleren ikke nok ud-
mærkede det Træk af indbildt Klegt, som er me-
get characteristisk for Blinval, og som ogsaa ideli-
gen omtales. Var den Tone, Hr. S. brugte som
Dubar end ikke velklingende, havde den dog den
Fordeel, at den ved sin Forskjællighed fra Blin-
vals var lettere at vedligeholde, uden at Skue-
spilleren behøvede at berygte at falde i denne.
En overmaade god Scene af Hr. S., var den i
Merket, hvor Blinvals Sindsbevægelser høfdigen
udtryktes.

Mandagen den 30te Martii: De gifte
færdige Piger. Om dette Stykkes tvende Fo-
restillinger see No. 18. Hr. Jordhøi var meget
usikker i sin Rolle, og af denne Aarsag var hans
Spil noget mat; denne Usikkerhed kan imidlertid

undskyldes, naar man erindrer, at Stykket først om Formiddagen blev bestemt til at gives istedetfor den ved Hfr. Busts Sygdom hindrede Forestilling af Fruentimmerhøvn. Ligesom Navnene "Agathe, og "Luise, forrige Gang ombyttedes, saaledes ombyttedes denne Gang Navnene "Sainville, og "Cor-signac. Hr. Schiern var heller ikke fast i Rollen; af Hfr. Olsens noget svagere Spil troer Anm. at kunne slutte sig til det samme; særdeles god var Scenen i 3 A. med Sainville. De øvrige vare som forhen, dog her Hfr. Ahrends nævnes med fortjent Roes, for at have aflagt de Feil, hvori hun tilforn i denne Rolle har gjort sig skyldig. Hr. Haack tog som forhen sin Rolle fra en aldeles urigtig Side.

Derefter gives Døbeseddelen, eller Moderen sin Datters Rival, Comedie i een Akt, af Picard, oversat af Prof. Rahbek. — Dette maadelige Produkt giver billigen Anledning til det Spørgsmaal, Anm. for kort Tid siden herte opta- ste: spilles der paa Høsttheatret for Elevernes eller for Publikums Skyld? var det første Tilfældet, da kunde man undskyde et Stykke som nærværende, da de enkelte Roller maastee vare indrettede til Elevernes Lær; dog dette modsiget saamange Erfaringer.

Spilles der derimod for Publikums Skyld, hvilket, hvor utroligt det end ofte synes, dog vel er Hensigten, hvorfor opparter man det da med slige Retter? man indvende ikke, at Syge maae have let fordeilige Spiser; thi der er stor Forskjel paa let fordeilige og vandede Spiser, og dette er dog sikkert det misdele Navn, nærværende Døbeseddel fortjener.

Moder og Datter ere forelskede i een Person, men denne er det kun i Datteren; da Moderen opdager dette, forbittes hun i Førstningen, men som en inderlig god Kone formildes hun snart og giver sit Samtykke til sin Datters Forening med det unge Menneske, og giver selv sin Haand til en med sig jevnaldrende Notarius, der har lovet hende, hvis hun forenede de unge Elskende ikke at saare hendes Forsængelighed ved at bekjendtgjøre hendes Døbeseddel og derved hendes Alder, som hun gjerne ønskede dult; dette er det hele Stykke, som uden Intrigue, uden Knude og altsaa uden Opløsning, intet indeholder uden tom Hverdagsdialog; thi Døbeseddelen er virkelig kun en Biting, og anbringes overhovedet først i næstsidste Scene. Stykket syntes at vinde Publikums Bisald.

med Fru Rosemont, denne med al sin Forsæ-
 gellighed dog saa agtverdige og ædle Kone — hvilket
 vi rigtig nok mere høre fortælle, end erfare — blev
 udført af Fr. Ahrends, hvis synlige Glid saavel
 i denne Rolle, som overhovedet den hele senere Tid
 fortjener at roses; naaer end ikke Billien saa langt som
 Conen, maa man hos en Begynder i denne Kunst,
 hvis virkelige Banskelighed er ligesaa stor som dens
 tilspøneladende Lethed, være fornøiet allerede med den
 alvorslige Billie, der har Glid i Følge med sig, og
 meget fornøiet maa man være, naar man ved dens
 Hjælp seer om ikke store saa dog kjendelige Fremskridt
 paa Stien. En Feil, Fr. A. burde søge at aflæg-
 ge, er den Kulde, som paa ingen Maade og ved
 ingen Lidenskab forandres; saaledes ogsaa i nærvæ-
 rende Rolle, hvor Fru Rosemonts paatrængende
 Kjærlighed til Clairville, Forbittrelse over Dubou-
 loir og hans evindelige Talen om Døbeseddel og Al-
 der, Harmen og Brede paa de to unge Elskende, hen-
 des frænkende Egenskærlighed o. s. v. gjerne kunde
 og burde været tydeligere angivet.

Louise, Fru Rosemonts Datter, blev af
 Fr. Basses fremstillet paa en særdeles tilfredsstillende

lende Maade. Den Barnlighed og Naivitet, som ligger i Louise's Rolle, viste denne unge Stuespillerinde paa en sjelden rigtig Maade, ved at vogte sig for at tegne alle disse Træk med alt for tykke Farver, en ikke ualmindelig Feil, men hvorved det Barnlige bliver Barnagtigt, og det Naive Plumpt. Ogsaa Liden skaben for Clairville, der hos den femtenaarige Louise maa ytre sig paa en egen Maade, blev givet meget vel, som overhoved denne Rolle visseligen kan gjøre de fleste af de af samme Stuespillerinde tilforn udferte Roller Rangen stridig, hvor megen og ikke ufortjent Bisald, Hr. B. end tilforn har høstet. Forgjaves onsker Anm. at anføre noget enkelt Sted, nogen enkelt Scene, som Bevis for sin Mening, enhver Scene er tienstg dertil, ligesom den første med Moderen og til den sidste, hvor Fru Rosemont opdager Forstaelsen imellem Louise og Clairville; thi Hr. B. viste hele Stykket igjennem en med den rigtige Character og sig selv sammenhængende Louise, noget vi kun sjelden see.

Hr. Dubouloir: Hr. Nordhøi. Hr. J. viser sig kun sjelden i Roller af den Natur som nærværende, dog synes han just ikke at have noget saa

ikke Græs paa dem, skjænte han dennesinde spillede Dubouloir paa tre til fire forskjellige Maader, hvori dog ubestrikt den temmelig stærke Uvidenhed, hvorfor Skuespilleren ikke kan fritjendes, havde den største Skyld.

Hr. Schjern forfættede som Clairville ubestrikt aldeles Charakteren, den han fremstillede fra en temmelig latterlig og comisk overgiven Side; saaledes s. Ex. i 12 og 14 Sc., hvor Clairville bør være virkelig forlegen og saaledes tilmode, at han neppe vilde sige sine afslides Replikker i den latteropvækkende Tone, hvori Hr. Sch. frembragte dem. Saare strafværdigt vilde det være, dersom Skuespilleren havde valgt denne Maade at give Rollen paa, for at have hans just ikke meget betydelige eller udmærkede Rolle, og saaledes at tilvende sig Bisald af Mennecker, som gjerne opoffre Smag, sund Sandhed og Correcched for Mellemgulvets Rystelse eller en Yndlings Lune. Dette kan Anm. imidlertid til Værelse for Skuespilleren aldeles ikke antage; kun skulde det gjøre ham ondt, om det aldeles uforstjente Bisald, han høstede, skulde bestyrke og udvide hans Bildsærelse.

Andre var Hr. Tryde, der sagde sine faae
 Replikker ret vel, skjøndt der i 3 Sc. nær var ind-
 løbet en Forplumring.

G y r i t h e.

(Fortsat.)

Biarmær og Bolvise indseer Anm. ingen
 Grund til at anbringe i Stykket, saameget mere
 som de end ikke kan undskyldes med historisk Tra-
 dition. Saa overflødige som de ere (for ikke at
 sige ubrugelige) forvirre og udvande de endog
 Dialogen, til Exempel i 1 A. 8 Sc. Vel kunde
 man paa Grund af deres Formynderskab tiltroe
 dem nogen rimelig Indflydelse, derfor ogsaa dette
 Magtsprog i 1 A. 7 Sc.

Syvard.

(Til Bolvise og de øvrige.)

J Danske kan bevidne hendes Løfte.

Biarmær.

Hun gav sit Ord.

Bolvise.

Og vi har givet vort.

Men det indsees dog let, at de i Stykkets Plan allestider bleve og maatte blive Personer, det var nok at omtale, og som man ikke kunde ønske frem paa Scenen; thi med den Orkesløshed, hvoraf de selv ere skabte, besmitte de tillige de Personer, der ere paa Scenen med dem; derfor staaer Thora uvirksom fra Thoret i 7 Sc. indtil Aktens Ende. Overalt er det altfor sædvanligt paa Kunstens og Livets Stueplads at finde Formyndere, der af Egennytte stifte Partier for deres Myndliger ved Hjælp af List, Magt, og allehaande Midler, uanset den unægtelige Sandhed: at Kjærlighed ikke lader sig befale Stykkets hensigtsmassige Tare undskylder altsaa ikke disse to ubudne Gæster, og de ere saa sandelig høist uinteressante, at endog ikke deres Drab er os paafaldende.

Freias Præst, Usmund, er den samme, som Suhms Umund Odins Præst (Usmund var Hildigers paatagne Navn), sandt religiøst Sværmerie og geistlig Uersyge opmuntrer hans fromme Svada. "Hvo veed maaskee, om ei Sarene, sagde han, kunne herester komme til at dyrke Odin i Stedet for Irminsul, hvilken

Vere for det danske Navn! Du selv kunde
 da vente Dig Sted iblandt Gindinderne, en nye
 Freia sees maaskee i Dig. Dog det er kun den
 forblindede, svage Olbing, hvis Mod og Tiltid
 er sjunken med hans Kræfter, der her taler; ikke
 Hykleren, ikke Hoffnogen, hvilket han selv med
 Jværlid bevidner for Gyrithe. "Du fornærmer mig,
 jeg er ingen Hykler, men en sand Tilbeder af
 mine Guder. Men denne religiøse Jværlid fin-
 des ei hos den ubetydelige dramatiske Alsmund,
 der kun har en enesie værdig Replik, nemlig i
 8 Sc., hvori vi finde, saavel hans Charakteristik,
 som ogsaa hele hans Virksomhed; — et svagt,
 men velmeent Raad, som flyder fra halvforsvun-
 lede Læber, grundet paa en falsk Idee om Rigers
 Lykke og Held. Hans Ubetydelighed er indlysende.

Ligesaa ubetydelig men af Interesse fra det
 gode Hjertes Side er Gyrithes Fosterfader Rolf.
 Den Hengivenhed, han viser for Gyrithe, gjer os
 ham kjær, hvortil det han end foretager til hendes
 Bedste. Hvad han kunde have været, troer Aln.
 at kunne udpege deels ved at bemærke Ordet Fos-
 terfader, og deels henviser til hvad S. 285
 og 86 er sagt. Man maae virkelig beklage, at

han er dannet for en eneste Scene, hvorfra han for stedse gaaer bort med Gyrithe. Denne Bortgang, og Løftet at bringe hende til sin Bolig, gjør det indlysende, at det maa være ham, der hjalp hende til Rusningen hvori hun siden fremtræder som Kjempe. Et ualmindeligt Bovesynke af den svage, raadvilde Olding, der vel vidste, at det ikke var uskøntet Kamp, og det er heller ikke Faderkjærlighed at han derpaa saa aldeles overgiver sin ædle medige Fosterdatter. At Svard overseer denne hemmelige Bistand, han maatte indsee at Gyrithe havde, svækker Kolfs Værdighed og interressante Activitet. Ellers troer Anm. at hans Tilstædeværelse maatte i flere Scener have været fordeelagtig, saaledes i Bryllups-scenen, og 4 A. 8 Sc., hvis denne egentlig burde staae der.

Det tilkom unægtelig ham, at forene Hald og Gyrithe, som Løn for hans herlige Bestrævelse; en skøn Handling der fra den moralske Følelses, og den dramatiske Situations Side maatte have vundet betydelig ved den ærverdige fromme Olding. Hvorfor skulde man vel forskyde ham

mere end Alvilde. Begge staae jo i Trostabs og Hengivenhedens herlige Lys.

Man indseer heraf at Ann. ikke ubetinget billigter Suhms Skitse til Kols Characteer naar han siger: "Kolf var af en mild Tænkemaade, meget eftergivende, vilde stedse forene og tilægge alle Ting, og derhos noget forsængelig og frygt-som." Intet kunde mere vanhelde Kols Characteer end Forsængelighed, hans Svaghed maatte under alle Omstændigheder begrundes i frygtagt-som Uerlighed, thi han burde unægtelig være dansk. Det var Synd at bebyrde Stykket med flere flutte eller svage Personer.

(Fortsattes.)

Om Jüngers Maneer.

Kunstdommerne paastaae, at Jüngers Lyst-spil ligne hinanden saa meget, at hans Pige- og Fædroller have næsten altid det samme Physiognomie. Antaget, at dette er rigtigt, saa rammer denne Bebreidelse vel neppe Jünger ene. Tydslands bedste dramatiske Digtere have alle de

Døblingecharacterer, som findes i alle deres Skuespil, kun med forskjellige Nuancer. Saaledes gjenfinder man i Ifflands Myndliger, værdige Kone og Høstdagen Grundtrækkene af den unge Rubberg *). Ludvig Brook, Hofraad Lestensfeld og Fritz Selbert have den samme Drift til at virke i en høiere Sphære; endogsaa hans Louiser og Marier ligne hinanden. Det samme gjælder om Hr. v. Kotzebue. Hans Grevinde Wintersen, hans Julie, hans Cora, hans Amalie Wildenhain **), have saavel nogen Lighed i Hovedtrækkene, som Jüngers naive Piger i Stregen i Regningen, den aabne Brevverling, Reversen, Sjældsbeviset og Bortførsterne, men ere derfor ikke mindre elskværdige og kjære Piger, ogsaa altid mærkelig forskjellige fra hinanden ved visse Eendommeligheder. Det var altsaa ikke det, som man egentlig kan lægge Jünger til Last, men Indholdet af hans Lysspil passer maaskee for meget i samme Form; han gjør maaskee et for udsævende Brug af sit misundelsesværdige Talent til Bittighed; Dialogen hersker maaskee for meget i hans dramatiske Bærker. Heraf kommer det, at man altid forud sporer en munter Pige og en bedraget Sammel i hans Comedier, at Kammerpiger og Tjenere nu og da snakke for meget over deres Sphæ-

*) I Forbryderen af Vergjerrighed.

***) I Mennekkhad og Anger, Indianerne i Engelland, Cora og Elskovsbarnet.

re, at mangt et Indfald contrasterer for meget og for affikkende imod den finere Hovedtone i hans Værker, og at Dialogen iblandt er for langt udspundet. Jünger var for tro imod det Theater, han skrev for; det vil sige, han digtede for meget for sine Skuespillere, for de Roller, som han kunde faae bedst besatte; imidlertid veed dog enhver, at det, at skrive for Skuespillerne, og det, at skrive for Theatret ikke er aldeles det samme.

E p i g r a m.

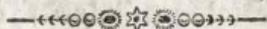
(Af G. F. Koch, see Zeitung für die eleg. Welt.)

N a t u r o g K u n s t.

Ei Barnets Ukyld Kjærlighedens Drift maa vilde:
 Ved dannende Natur saaledes Viisdom bød. —
 Den klogre Kunst, som sjelden kun Naturen lod,
 La'er paa Theatret selv den Elskerroller spille. —

I Søndags opførtes: Fruentimmer
 havn og Skjelman og Dødsmeren. Søn-
 dagen den 12te April gives: Bedragerie af
 Kjærlighed og Døbeseddelen — Om den
 unge hidfige Kone, som Tirsdagen den 31te
 Martii første Gang opførtes, i næste Nummer.

For
Skuespilnydere.

Et Ugeblad.

No. 25.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Sendagen den 5te April opførtes Fruentimmerhøvn, Skuespil i 3 Akter af Dupaty, oversat af Hr. N. T. Bruun. I Nummer 4 af dette Blad er omtalt en Forestilling af dette Stykke, som uden at besidde nogen eiendommelig Værd dog altid har vundet saa meget Bisald. Da Stykket ikke er trykt, vil Ann. ikke indlade sig i nogen Undersøgelse af dets enkelte Dele, men blot anmærke, hvad han haaber enhver vil indrømme ham, at Intriguen er ligesaa forslidt og flau, som uhensigtspassende og usikker, og at Stykket vrimer af Usandsynligheder, og ikke er aldeles frit for Slibrigheder ja endog Smudsigheder, som man ikke skalde vente at finde paa et Theater for Elever, som bestyres af to saa smagfulde Lærere. Hvor usandsynligt er det f. Ex.

ikke at erfare, at Lucretia i 3. A. endnu ikke har læst den Billet, Lindor ved sin Sæmmentkomst gav hende, og hvor urimeligt, at den indeholder Dplysningen; hvorfra kommer den stærke Ringen paa Porten? hvorledes kommer Victorine, der er aldeles uindviet i Hemmeligheden, til at lyve for Lucretia ved at fortælle, at Fru Verseuil er vendt om igjen og ringer? hvorledes til at sige den Usandhed: "i dette Dieblif hjerte Fru Verseuil herfra?.. hvorledes stemmer det med Pryden Lucretia, som saa ivrigen seger at undgaae Skinnen, at hun bærer en billet doux og en Ring til Skue for de evrige Damer, som sege enhver Leilighed til at gjøre hende mis-tænt? og saaledes mange Steder, hvor de haandgribeligste Usandsynligheder paarvinges og. Hvad de uansændige Steder angaae, da frembyde s. Ex. Scenerne imellem Lucretia og den formeente Lindor syldestgjørende Beviser derpaa; Anm. vil blot navne Fru Verseuils saa upassende Afkladning og de deraf flydende Reptikker. — Hvad Forestillingen angaaer, da er dette Stykke unægteligen Elevernes Triumph; det udføres med en Raskhed og en Rigtighed, som man kun kunde vente i et Stykke, der spillede blot af Skolens ulige bedre Dvindepersonale. — Tir.

Offen og Buxt gave begge deres Roller fortræffelig-
gen; ogsaa Hr. Bassøe, Thomsen og Abildgaard
vare upaaklagelige, hvilket ikke gjælder om Hr.
Knop. I Henseende til Hr. Ahrends henholder
Anm. sig til, hvad han i forrige Nummer har sagt
om hendes høidige Flid, hvorpaa Skuespillerin-
den ogsaa ved denne Forestilling afslagde kjendelige
Prøver.

Derefter gaves Skjelmen og Dosmeren
eller de to Friere, Comedie i een Akt, oversat
efter Patrats franske Original, ved N. T. Bruun.
Fortjener noget Theaterprodukt at kaldes maadeligt
i høieste Grad, er det vistnok dette Stykke, som det
er ubegribeligt, Publikum taaler. Det eneste, der
kan interessere, er Jocrisse, hvis Pudseerligheder
dog for en stor Deel ere hentede fra Holbergs pants-
satte Bondedreng. Anm. kiender ikke Patrats Ori-
ginal, og veed derfor ikke, om det er Forfatteren
eller Oversatteren, der har givet Jocrisse denne hol-
bergiske Fernis, sikkert er det, at den opliver og for-
skjønner ham. Ved Skjelmen bør vel forstaaes
Mouffignac, ihvorlidet han end fortjener dette Navn,
i det ringeste ikke brugt i Modsatning af Ordet Dos-

mer; thi Kouffignac er paa sin Maade vel saa stor
 Døsmere som Tacrisse.

Bremont, en rig Privatmand, var Hr. Si-
 monsen. Rollen er temmelig ubeydelig, og det
 lykkes ikke for Skuespilleren at give den nogen syn-
 derlig Interesse, skjøndt enkelte Scener, s. Ex. Slut-
 ningen af 10 Sc. med Derac, Emmelina og Suzet-
 te, vare ret høvdige.

Emmelina, hans Datter: Isr. Abild-
 gaard. Skuespillerinden fremstillede Emmelina som
 en attenårs Pige, der, uden Kundskab til Verden, er
 blevet befrigten forelsket i et Menneske, hun i nogle
 Dieblitte maa frygte for at miste; hun er god og
 naturlig naiv. Saaledes omtrent segde Isr. A.
 at fremstille hende, men hun naaede ikke sit Die-
 meed aldeles, hendes Naivitet var for konflikt, og
 man mærkede kort sagt for meget, at det var paa
 Theatret, Handlingen foregik. Saaledes kunde man
 s. Ex. i 2 Sc. med Suzette ikke miskiende Glid for
 at synes naturlig og naiv, men netop denne tydeli-
 gen sporlige Glid for at synes, er det, Anm. troer,
 ikke burde finde Sted, dersom det ellers er sandt,
 at Naturen, det vil sige den forædlede Natur, bør

foretraktes for Kunsten. Hvorfor Ifr. N. iøvrigt havde valgt denne Maade at behandle Rollen paa, at gjøre Emmelina til et Naturens Barn, indseer Anm. ikke; den rigtigste er det neppe, og den behageligste blev det ikke.

Hr. Schiern var hendes Elsker Derac, som i 10 Sc. ikke synes at være forvirret nok, ligesom det ikke heller i samme Scene lod til at være ham saa meget om at gjøre, at faae Bremont ud af sin formeente Budfarelse. Iøvrigt fordærvede Hr. Sch. ikke denne i enhver Henseende ubetydelige Rolle.

Suzette en gammel Pige, Bremonts Huusholderiske, blev meget vel udført af Ifr. Hedeberg, som rigtigt og uden al Carricatur viste den gamle, godlidende Pige, som inderligen hænger ved sit Herkøb, og er villig til med ganske Hjerter at tjene Emmelina og hendes Kjærlighed. Rollen har, som alle de foransførte, ikke meget at betyde, men tabte vist intet af sin Interesse ved at være betroet i Ifr. Hs. Hænder.

Guldkomment rigtig var efter Anm. Mening Grundtrækkene til den Maade, hvorpaa Hr. Jordhøi fremstillede den gamle Tjener Lolive; thi en saa uventet Sorg, som den at miste sin unge Herre,

som af Faderen var ham betroet, og det, at miste ham paa en saadan Maade, maa nødvendigens paa en Olding, som Lolive, virke med dobbelt Lyngde, og udbrede en Skygge af Sorgmodighed over alt hvad han siger og foretager sig; man lægge nu hertil, at Lolives Sorg maa være blevet fornyet, og at Saaret maa bløde dobbelt stærkt ved nu at være ene kommet til det Sted, hvor han skulde bringe sin unge Herre, ved Tanken om, at han nu skal underrette baade Fader og Svigerfader om den sorgelige Hændelse, og ved Følelsen af, hvor voldsomt og nedbærende det vil virke paa disse. Dette troer Anm. at kunne retfærdiggjøre den Maade, hvorpaa Hr. J. behandlede sin Rolle, thi endt han ikke vil nægte, at der vel iblandt indsneg sig en Eevnighed, som, hvor naturlig den end kunde være, dog ikke var behagelig. Med Hæd og Hurtighed gik det Sted i 5 Sc., hvor Lolive og Rouffignac vepelviis sige afbrudte Sætninger.

Lolives Broderens Rouffignac: Hr. Wildt. Temmeligen maadeligt blev denne Rolle i det Hele givet, og Skuespilleren fortjente vist ingen Tak af Forfatteren ved endydere mere at have Dosmeren og undertrykke Skielmen hos Rouffignac, en Vej, som Forfatteren vel selv paa en Maade har viist, men

som neppe fører til Maalet, forudsat, at man antager Sandhed derfor. Hr. Ws. grimasserende Indsættelse bebudede strax den aldeles urigtige Maade, hvorpaa han vilde give den fremstillende Rolle, og ærlig vedblev han med den, endogsaa i 19 og 21 Sc., der rigtigheden spillede, dog vilde byde nogen Moerskab. Det bedste Sted, Hr. W. havde, var det allerede omtalte i 5 Sc., hvor de afbrudte Sætninger bleve sagde Slag i Slag, saaledes som det er nødvendigt, naar det Usandsynlige ved en saadan Tale nogentunde skal formildes. Hvorfor Rouffignac fra 14 Sc., er ifklædt en Fløiels Kjole, som var brugeligt for et halvt Seculum siden, er noget ubegribeligt, da han selv udtrykkelig siger at ville tage en af Deracs Klædninger paa, og neppe vilde Derac, i det ringeste efter den Klædedragt at demme, hvori man nu seer ham, vise sig med en Kjole og en Frisur, som den, hvormed Rouffignac fremtræder. Vel sandt, i 25 Sc. siger Jocrise; "Gav" "strik! til en Herre med baldyret Kjole," men i 16 Sc. hvor Rouffignac skulde sige: "nu gaaer jeg ind og tager min Chapeaubas og min Kaarde;," var denne Replik forandret til: "nu gaaer jeg ind og pudser mig lidt;," hvorfor kunde den baltprede

Kjole da ikke ligesaa godt været forandret til den smukke, den moderne e. s.

Jocrisse blev udført af Hr. C. Bruun, der i denne Rolle for første Gang offentlig betraadte Skuepladsen, og det paa en Maade, der vakte de stærke Forhaabninger om denne uidentviol meget talentfulde unge Skuespiller. Hr. B. spillede med en Natur og Simpelhed, som vi kun saare sjelden finde, og aller sjeldnest hos Comikere, som i Almindelighed er hensaldne til den Feil, ved stærk Bægt, Gebærder eller sligt at have det dumme eller vel endog det sibrige, Forfatteren har lagt dem i Munden, være sig nu, fordi de enten troe at burde komme Publicum til Hjælp, som de maaskee ikke ansee istand til paa anden Maade at mærke og fatte Bittighederne eller hvad det kan være, eller fordi de ansee det for deres Pligt at vise, at de selv forstaae Forfatteren og have fattet hans Mening. Jo almindeligere denne Feil er, desto mere fortjener Hr. B. at roses for den naturlige Simplicitet, hvormed han uden al Pretension fremførte alle de latterligheder, Jocrisse har at sige. Egte comisk var Skuespilleren overalt, men særdeles i Scenerne med Rouffignac, Suzette og Emmelina, hvor Jocrisse saa troligen men tillige saa taalbeligen opfylder sin nye Herres Billie; hvo kunde

saaledes f. Ex. holde Latteren tilbage der, hvor Jo-
 crisse med den utrolige Lethed og Hurtighed opramser
 alle de Haandværksfolk, Rouffignac skal have bestilt
 til Emmelina: "nogle Stræddere, nogle Skoma-
 "gere, nogle Grovsmæde, nogle Blytækkere, nogle
 "Barberer, .. — og der, hvor han troer at gjøre
 sine Sager synderligen godt, ved bestandigen med
 den alvorligste Mine at vedblive at sige: "jeg bryder
 "mig en god Dag om hvad Herren siger. .. Hvor
 bekendte vi end fra den pantsatte Bondedreng ere
 med dette Indfald, og hvor meget moersommere og
 naturligere det endog kommer hos Holberg, forfeiler
 det dog heller ikke sin Virkning hos Jocrisse. Nam,
 gjør sig en sand Glæde af at kunne gjøre sine Læsere
 opmærksom paa et udenrivt udmærket Talent, der
 strax ved sin Banes Begyndelse lover saa meget,
 og som sikkert heller ikke vil svige de vakte Forvent-
 ninger, dersom han, uden at angribes af Nutidens
 Smitte, blot vil søge det Sande ad den rigtige Wei,
 den være nok saa trang og tornesuld i Begyndelsen,
 snart forsvinde Tornene, og da vandrer den Seirende
 i Roses, og Garricks og Schroders Spor Hædes-
 rens og Udobelighedens Krands imøde, der vinker
 ved Banens Ende.

Wicard, Opvarter i Bæreshuset, var Hr. Lund, der meget vel viste sin ved Ducater frembragte Feielighed. — Hr. Kungsted var en Postkarl, og fremstillede ret gode dennes Drufkenstab, især blev hans sidste Replik sagt meget vel: "Alle de Penge, jeg saaer, det er Drikkepenge; det maa jeg forstaae."

G y r i t h e.

(Fortsat.)

Man kan ikke imidlertid miskjende den inderlige Hengivenhed for Gyrithe hos Rolf ligesaa tidet som hos Alvilde, denne trosfaste Veninde, denne ædle Stjoldmøe, som man meget maa beklage at være støbt i den ubetydelige Fortroligheds-Form. Hendes skjætte Adfærd viser os hende som Stjoldmøe, men hendes Hjerte lader os kjende den elskværdige gode Pige. Det er det værdigste og skønneste Characteristiske Begreb man kan vibringes om hende, det at hun er "en kærteg Bogterke for Haldan i Gyrithe's Hjerte." Den Sammenligning man saa

naturlig maa anstille mellem hende og den suedige Thora sætter den skarpsindige Kunstlærer Engels sine Bemærkning i det klareste Lys, naar han i sin Philosophie für die Welt siger: "Det er sandt, man behøver kun at kjende Dyden for at elske den; men for ret heftig at elske den, maa man kjende Lasten.. — En Sandhed der ligger i den ægte dramatiske Fordring: om affstikkende Characteertegninger. — Dog det Begreb, Anm. her har fremsat om Uvilde, leder til en Indvending, der for Dieblicket vil synes noget vigtig. Man vil spørge, ligger der ikke en vis frænkende Mistroe til Gyrithes sande Kjærlighed og Trostkab: at Hald. gav hende sin Søster til kjerlig Vagt for sig i hendes Hjerter? og dog siger han

Hvo selv er troe, befrygter ei Utrostkab.

eller forekommer det ikke endog, som Uvilde skulde overtale Gyrithe til at elske Hald. efter at hun dog, afflog hans Haand da om han beilede og dulgte, fald hvor varmt hendes Hjerter talte. Nei! saavidt som det er: at man frygter altid for at tabe det man elsker, saa umiskjendelig var her den oprigtige Elfers Omhyggelighed da den tunge Nød.

vendighed rev ham fra den Elskede. Kun dette, at der var en Thora, maatte allerede meget forhøje Alvildest sande Vard og Nødvendighed; thi Graastad kjolner, og hvad virker da ikke en sne-dig Tho. hvasse Tunge. — Ogsaa som Beninde eller som hun selv udtrykker sig, ringe Terne, satte han hende til at drage Omhu for Gyrithests Velbefindende, — en Omhu der i de saare urolige Tider var ikke unødvendig. — Hvad Alvilde var efter dette Begreb vi have fattet om hende, lægge man Mærke til ved den Tver hvormed hun taler den elskede Broders Sag, den modererte men villige Bebreidelse

 Ved Thor en selsom Kamp og ret beleiligt
 Et Skjul for den saa snildt forraadte Troskab.

den ædle stolte Selvselelse af hvad hun er, og hvad hun i det skønneste Drømmerie udrettede, som nu saa stet belønnes ved Gyrithests Forsæt at ægte Syvard, hvilket hun villig maatte troe, da hver en Dansk bekræftede hendes Elskov. — Men den Lethed til at troe Gyrithests Retfærdiggjørelse paa hendes blotte Udsagn, kan man betvivle om har sin Grund i det gode Hjerte, eller i en uför-

Ågtig Lettroenhed; thi vel bedrager Skinnets saare
 tide; men der hvor Kjendsgjerninger saagodtsom
 colluderer med Udsagn, er fortrinlig Vaersomhed
 høist nødvendig. Altsaa hertil maae man svare:
 at man hos Alvilde maae finde det naturligt at
 det søsterlige Venstabs taler i den raisonnende For-
 nufte's Sted; men med dette Forsvar gaaer man
 Digteren imøde med en Fordring han saa lidet
 har paaagtet; og det er: Vedligeholdelsen af saa
 skjøn en Character som Alvilde virkelig kunde og
 burde være. Med altfor usandsynlig Kulde mod-
 tager hun Gyrithe's saare vigtige Rejsfærdiggjø-
 relse, og dog er det utroligt, at hun derved maatte
 føle saa lidet. Det er høist smertelig ved en
 fornærmende Mistro at krænke det man har kjær.
 Den inderligste Fortrydelse er altid en Følge
 heraf hos det gode Hjerter. At man hos Alvilde
 savner Glæde over den lykkelige Fælttagelse og An-
 ger over de ufortjente Bebreidelser, hun udsædte
 mod Gyrithe, grændser derfor til Ligegyldighed.
 Ogsaa ønskede Anm. efter denne Opdagelse ikke
 dette straffende Svar.

Gyrithe.

Har han forglemmt Gyrithe.

Ulvilde.

Han opfylder
 hvad Du forlangte!
 hvis Braad hun ogsaa fulgte og tilskod.

O! jeg selv er skyldig ic.
 Med 2 A. 5 Sc. den fromme Ben

Freja!

Beløn Du snart den Huldes Mod og Kummer
 Og Haldans Troskab ved dit Alters Lue,
 tabes Ulvilde; thi vel er hun tilstede i 3 A.
 8 Sc., hvor Hildiger drikker Drottes Miani, men
 man gjenkjender hende saare lidet der, saavel som
 i Slutningsscenen, hvor hun ender Stykkets reci-
 terende Deel med den for hende i det Dieblif
 hejst uværdige Replik:

Beløn saa lad da Brøllupsfungen tone
 Kong Svarde Brudepiger Eder lyse
 Hen til det Leje de har ham beredt.

Ligesaa mild blid og oprigtig Ulvilde var, saa
 stiv, falsk og haard var Thora siger Suhm,
 og vor dramatiske Forf. har paa flere Steder ved
 denne Replik tilføjet listig for at ubbedre det
 sande og karakteristiske Begreb om den qvindelige
 Slangelyst, der under Venstabs og Hengivenhe

dens Skikkelse, arbejder paa at tilintetgjøre Gy-
 rithes Trostkaab mod Haldan og at vinde hende for
 Svard, for derved at tilfredsstille sine egennyt-
 tige Hensigter. Saa almindelig denne Charak-
 ter end kan være, saavel er det dog imidlertid
 at Forfatteren har givet os det sande Billede af
 Kjennets foragtelige Udflugt, med Hensyn paa den
 moraliske Tendents; thi Engel siger om slige Charak-
 terer, at man gemeentlig lærer meget af dem i Hensigt
 til Mennekkeskundskab, og i Hensigt til Klogskab i
 det daglige Liv. Naar man altsaa i Skuespillet
 antager et moralisk Diemeed, er det vidst ogsaa
 sandt, at Digteren, der skildrer Lasten i al sin na-
 turlige Hæslighed, bedrer mere end den, der altid
 rorer. Det fører derfor til en af de vigtige Be-
 mærkelses ved Thoras Character. At skjelne den
 søde Veltalenhed, den udstrakte Omhyggelighed og
 den uskyldige Skikkelse, hvori hun søger at ind-
 bylle sit onde Hjerter. For at kunne virke med
 Nytte maatte hun eie Gyrrithes Fortrolighed, for
 at eie den, maatte hun paalyve sig den inderlige
 Deeltagelse i hendes Lykke, der paa en Maade
 berettigede hende til at tale saaledes:

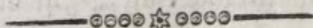
Den skønne Svyard er din Haand dog værdig
 Stor Vægt gav Freja Svyard i hvert Hjerter.
 Dog er Nam. ikke enig i den ædelmodige Over-
 talelse, hun altid anvender, at hun aldrig ta-
 ler om Haldan. — At hun ikke benytter sig af
 hans Prævarrelse for at udgyde Bagvaskelsens Gift
 i Gyrittes saarede Hjerter, at hun ikke taler om
 hans Utroskab og derfor med Iver tilraadte Gy-
 ritte at fravende ham sit Hjerter; hvad formaaer
 ikke en Thora — og hvad er hun ikke istand til
 at ville formaae. —

(Fortfættet.)

Søndagen den 12te April opførtes Døbe-
 feddelen og Bedrageriet af Kjerlighed,
 Stuespil i 3 Akter, efter det Franste oversat af
 Hr. L. Kruse. Søndagen den 19de er bestemt at
 gives en gjentaget Forestilling af Reversen.
 Fredagen den 10de blev givet Bonden som
 Dommer, et nyt Stykke. — Bemærkninger over
 den unge hidfige Kone, som formedelt Mangel
 paa Rum, ikke dennegang kunde meddeles, skal i
 næste Nummer følge.

R e t t e l s e.

No. 24, pag. 375, Lin. 6, staaer: naaer end
 ikke Willien saa lang som Eynen; læs: naaer end
 ikke Eynen saa langt som Willien.

For
Skuespilnydere.

—♦—
Et Ugeblad.

—
No. 26.
—

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. N. Cohen.

Armida lader sig aldrig see uden auf einer feurige Drache.

Det er noget andet als eders mavre Comedier.

Holberg.

Publicums vanartede Smag.

Det seer sandeligen Dag for Dag mere og mere betænkeligt ud for den dramatiske Digtekunst, naar man lægger Mærke til, for hvilken Classe af Skuespil vore Tilskuere vise en herskende Lyst. Det er ikke mere Kunsten, som henrykker dem ved et Drama, det er Forplumringen, som hersker i det. En ukonstlet, menneskelig Tildragelse trækker dem ikke mere, de ville bestandigen have uophørligen afvejlende eventyrlige Begivenheder og Handlinger. Ikke det Fine i Charakteristikken pirrer deres Appetit men kun det Overdrevne og Brogede; de ville ikke mere græde, men de ville hyle og hulke; og itt

ikke alene hyle og hulke vilde de, men i det samme
 Dieblisk vil de ogsaa udbryde en vild Renomist- og
 Dragonlatter. Man tør ikke mere skildre dem Dy-
 den stille, besæden og pretensionløs; nei, skal
 den vinde deres Bifald, maa den males precieus, med
 tyk Smink paa, og udpynnet med Fjederbuste og
 Bjellklang. Lysten i sin naturlige, foragtelige
 Form, og var den end nok saa overensstemmende
 med deres daglige Erfaringer, forekommer dem som
 en dramatisk Rødsel; den maa træde frem for dem,
 udstaffet med Træk af Storhed og Elskværdighed,
 som egentligen ere Lysten ubekjendte; da skriger hele
 den uførstandige Hob: "Ah! ih!" og bilder sig
 endogsaa Gud veed hvormeget ind for denne Ufor-
 stand, som de give Navn af Tolerance og Menneske-
 lighed. Røvere, som kalde sig den undertrykkede
 Menneskeheds Havnere, tøilesløse Oprørere, som
 med Frihedens Fane i Haanden lægge Sædelighed og
 Orden under Naget, og ødelægge borgerlig Sikker-
 hed og Røe, ukydske Koner, som af den foragteligste
 Perindighed bleve deres Pligt utro, og nu broute
 med storladende Senderkæufelse og ophøiesynende
 Selvfornægtelse; faldne Piger, som er udstoppe-
 med Sentiments, og med Følsomhed og Uerfarenhed
 kasse et Stør over deres tabte Ustyrlighed, det er

de Helte og Heltinder, som interessere saadanne Tilskuere. Uden coquetterende Dyd og uden glimrende Laft erholder intet Skuespil deres Bifald. — Aldeles ikke bedre gaaer det med Skuespillerens Kunst. Rollen, men ikke hans Fremstillings Sandhed, erhverver ham Bifald. Naar Kunstneren eller Kunstnerinden har saadan en Helt, saadan en Heltinde at spille, saa blive de beklappede, beundrede, besjungne, stufne i Kobber, og det om de saa have tragere ret, raslet og tudet nok saa galt. Naar blot Farverne i deres Roller er lagte kjent tykt paa, naar de blot have en vakker Figur, en haeldig Tone, og en god Lunge til at skrige, saa spørges der aldrig efter Kunst. Studium, Raffinement, sin Udvikling af Digterens Aand, reen Menneſkenatur, Fremstilling, som holder sig neie til Sandhedens Grændser, ere Ting, hvorpaa Tilskuerne aldeles ikke tænke, hvortom der ikke eksisterer den fjerneste Idee i deres Hjerne, som det aldrig falder dem ind at fordre, og som, naar de virkelig udoevs, blive ganske ubemærkede af deres fleve Aand. — Altsaa er det ganske naturligt, at selv de bedre Skuespillere tabe Lyst og Kjærlighed for den sande Kunst; at de, for at erholde Brod og Anseelse hos Tilskuerne, heller ville

glimre ved Roller end ved det, som gjør dem til Kunstnere; naturligt er det altsaa ogsaa, at Digterne digte i denne Tilskuernes Smag, og Skuespillerne spille i denne Tilskuernes Smag, og maae digte og spille, naar de ville have Spise og Klæder; naturligt er det endeligen da ogsaa, at dersom denne Skuespissmag saaledes vedbliver, hele Theatrets Bæsen om faae Aar vil synke til et fuldkomment Barbarte.

Det være langt fra, at man bør blive ivrig herover; den sunde Fornuft bliver i vor Tid paa saa mange Maader baaret til Graven, at denne theatraliske Galenskab just ikke er den meest paafaldende. Altsaa Fred med den! kun maae Tilskuere af den Art ikke paastaae, at de kjende, agte og understøtte Kunsten; en saadan Paastand, vilde være lige saa latterlig, som naar nogen vilde erklære de berømte Abderiter for et aanderigt og smagsfuldt Folk.

G y r i t h e.

(Fortsat.)

Saae let var det og derved at skildre henderet tydeligt hvormeget Danmark vilde vinde ved, at

hun gav Syvard sin Haand og ikke lod sig forblende af en usandsynlig Muelighed af Haldans Ankomst, og det vilde da falde naturligere at høre hende sige:

Selv Biarmer og Bolvise, begge Danske
 Dig til Formynd're latte af din Fader,
 Og Freias Præst, den vise Olding Asmund
 Tilraade at forene Dig med Kongen,
 Din svage Net med Saxens stærke Vælde.

thi ellers er denne synderlige Iver for Syvard meget paafaldende, og maatte lede til den virkelige Mistanke: at hun derunder maatte have særegne Hensigter skjulte, saameget mere som hendes Overtalelseshigen er særdeles fremstikkende.

Det er ellers den ægte Charakter i 2 A. 1 Sc. hvor hun veed at betiene sig af en billig Fortørnelse for at gjøre sit rene og patriotiske Sindelag ret kjendeligt, saaledes:

Vi lyde Dig trods denne blinde Brede
 Men dog skal Thora sørge for din Belsærd
 Og klog fortie Saxens Drot din Haandhed,
 At Du ei skal naar Astenstjernen stiger
 Fortryde hvad Du svor for Solen sank.

Dgfaa 3 A. 1 Ec. fremstiller den listige, kloge Thora, der har sit opmærksomme Øie overalt, der besidder stor Mandsnærværelse og Dristighed. Hvor fint opdager hun ikke den skjulte Dolk ved at rette paa Gyrithe's Klædebragt og derved gjøre Opdagelsen til Handelsen; derefter under det saare snilde Paastud berøver hende den.

Sligt farligt Redskab kunde saare Dig.

og gaar bort med den, da Gyrithe fordrer den af hende, med den hengivne, men omhyggelige Døttring:

Tilgiv! jeg første Gang er Dig ulydig;
 Haardt vilde Syvard straffe mig derfor.

Det er saare glædeligt for Menneskeheden, og saare heldigt antragt hvad Alvilde siger:

Lad hende kun. Ei Ondskab flyer sin Løn
 en Sandhed Digteren har sat i klart Lys ved just at lade Thora være den, som bringer Haldan i Kong Sywards Bryllupsaal. Det er den berligste Straf, at hun selv vorder det Redskab, hvorved hendes mangebaande rankefulde Anstrængelser blive frugtesløse, og siger:

Saa endog Du maatte
 Mig trods din Falskhed bringe Nytte Thora.

Der ligger derfor og meget i disse hendes Ord, da
 hun opdager hvo de russiske Kiebmænd ere:

Hvad har jeg gjort, hvor er jeg skuffet,
 thi borte ere nu de herlige Forhaabninger, hun glædte
 sig ved i Monologen i 3 A 3 Sc.

Nu er hun der; min Løn jeg nu kan fordre;
 Kong Svyard er en gavmild, god Bes
 taler.

Den critiske Journal erindrede ved Suhms Fortælling,
 at Kongen maatte fatte Mistanke til de fores-
 givne Ruffer, da Begjeringen om, at de maatte være
 tilstæde ved Festen, kom fra Kolf. Fra en dobbelt
 Synspunkt er det altsaa fortræffeligt, at vor drama-
 tiske Forfatter valgte Thora hertil.

Generale er Hjertets sande Sprog, derfor er
 hendes omtalte Monolog lige saa fortræffelig, som
 hvad deri forekommer er affhyeligt. — Man høre
 dette Spørgemaal:

Hvo veed om ei Gyrithe selv i Morgen
 Alt stemmer om udi en anden Tone,
 Maaskee tilsidst hun takker mig endog!

og de Raisonnementer hvormed hun besvarer det:

Vel hendes Taarer tit har rørt mit Hjerte;
 Men Qvindegraad forvandles let til
 Glæde!

Hvor frygted ikke nys hver af os Terner
 De stemme Sæer! nu har hver sin Kjempe
 Og Guld i Overflod!

Det kan man kalde den frække Ondskab, just den
 Tænkemaade man kunde vente hos en Thora med et
 saa fordærvet Hjerte, der er tilluft endog for de
 blide qvindelige Følelser, og hermed stemmer høilig
 endnu dette karakteriserende Træk, at hun efter at
 have med gjerrige Øine betragtet Sywards Gaver,
 der ligge urørte, ubrugte, foragtede af Gyrithe,
 tager den mindste Ring til sig, forsigtig nok til ikke
 at vække Mistanke ved at tage en større. Men heist
 usandsynligt falder det at hun taler om: at Gyrithes
 Taarer tidt har rørt hendes Hjerte. Der er altfor
 lidet menneskeligt ved hende dertil, end siqe qvinde-
 lig Medlidenshed; man sporer i det mindste intet der-
 til, og dog maae man antage, at hun ikke lyver for

sig selv. Heraf indseer man hvor let et ubetydeligt
 Træk kan staae det heldigste Anlæg i en Charakter,
 og med hvilken vedholdende og sin Opmærksomhed
 den dramatiske Forfatter maae uddanne sine Personer.
 Men Monologen hører ogsaa til den dramatiske
 Kunsts sande Vanskeligheder; thi saa let blive de til
 kjedsommelige Fortællinger, og røber da Mangel i
 Genie og Meddelelsesevne; eller ogsaa udarte de til
 lidenskabelige Exclamationer, der sjelden neje nok
 beregnes efter Illusionens Fordringer; og overalt
 aabner Digteren jo derved den talende Persons Hjer-
 tes hemmelige Kilder, og giver os Oplysning om
 dem; han maae derfor ogsaa regne paa: hvormeget
 det betyder, at det er det menneskelige Hjer-
 te, — og det er sjelden iagttaget af vore
 Forfattere. Af en heldig Monolog vinder Digteren
 meget; han gjør Tilskueren til sin dramatiske Persons
 uindskrænkede Fortrolige, stiller ham nærmere ind i
 selve Handlingen, ligesom og den Enetalande selv
 derved udkaster sin egen Charakteristik. Thoras
 Hjer- te var neppe skabt for Ven- skab eller Fortrolighed,
 og dog trængte hun til at aabne sit Hjer- te for nogen,
 at give sin Glæde Lust over den Seier, hun troede at
 have vundet; derfor taler hun med sig selv, og der-

for er Monologen paa sit rette Sted. Man sammenholde denne med Alvildes i 2 A. 4 Sc., og man vil finde den herligste Kontrast imellem Lyst og Dyd, den interessante Forskjellighed i Charaktererne, som Diderot med saamegen Skarpsindighed har udbredt sig over, og hvis Stillelinie han drager med megen Giinshed. Han tilstaaer i de alvorlige Slags ikkuns Kontrasten imellem Bipersonerne; men at den der ogsaa fortrinlig kan anvendes, det seer man her. Ann. veed ikke om Gyriche havde denne Mistanke; thi han forstaaer hende egentlig ikke naar hun siger i 3 A. 1 Sc.

Her var det nys — Hæl gribe Dig Du Falske,
 Hvor Qvinden spaaede mig dette bittre Bryllup;
 Men i dets Udfald løi Du sikkert
 Trædske!

Er det Thora hun mener med den Falske? Thora var rigtig nok tilstæde, men hun svarer ikke derpaa; og da Replikken følger ovenpaa Alvildes Erindring til Zernerne at tie med deres Sange, saa kan man just ikke antage det; og dog var denne Materie saare naturlig og rimelig. Havde Thora ikke anordnet hendes Komme, kunde altsaa let være den, som dannede de Ord, hun kun i Tusmørke taler? Hvad for-

erindlige Digtere har vidst at udrette med flige ualmindelige Væsen, er bekjendt. Shakespears Hærescener i Macbeth og Valkyriescenerne i Ewalds Balders Død, ere tidnok med saamegen Feje beundrede og bragt under skarpsindige Undersøgelser. Hos disse vil Forfatteren formodentligen hente Forsvar for sin Spaaqvinde, som Univ. tilskaaer at finde ligesaa uinteressant som urigtig anbragt. Maaſkee fordi hans Blik uvilkaarligen hester sig paa disse uopnaaelige idealſke Phænomener. Hvad der i Hedenoldet bidrog saa meget til disse Væsenes mægtige Virkning paa den svage Fornuft, var det myſtiſke, det ſæregne i deres hele Exiſtens; uden denne Glorie vare det Intet; og blive ſaa meget mindre i vore Dage, da vor Fornuft veed at ſjelne imellem Digteren og ſig. Det, ſom derfor gjør Sachſernes Spaaqvinde ſaa heift uberydelig (om ikke latterlig) i vore Dine, er Maaden hvorpaa hun frembringer ſin Spaadom, — man ſtrax friſtes til at ſætte hende i Claffe med de endnuværende kloge Koner, der uddrage deres Draſelsvar af Kaffeoppen og Kort.

(Fortsættes.)

Den 12te April opførtes paa Hoftheatret Døbeseddelen, hvis første Forestilling er omtalt i No. 24. Besætningen var den samme; Hr. Jordhøi var endnu lige saa usikker i sin Rolle som første Gang; Hr. Schierns Spil havde ikke lidt nogen mærkelig Forandring, hvorimod Jfr. Bassøe ikke var saa god som ved den første Forestilling, hvilken Forandring, dog i mindre Grad, ogsaa gjælder om Jfr. Ahrends. Dennesinde vandt Stykket ligesaa lidt Bisald som de spillende Personer, og visseligen fortjente heller ingen af Dele det. Derefter gaves Bedrageriet af Kjærlighed, hvilket indtrusne Omstændigheder hindrede Aam, i at see.

Søndagen den 19de April blev givet Reversen og Skjelman og Døsmere; den 26de er bestemt at opføres: Harlequin Patriot og den nye Fædrenes Skole.

